

ROALD DAHL

Les bruixes

de

Illustracions de Quentin Blake

Les bruixes és, potser, l'obra mestra de Roald Dahl. Però no és un conte de fades, sinó que tracta de bruixes de debò. Les bruixes de debò es vesteixen amb roba corrent i s'assemblen molt a les dones corrents. Viuen en cases corrents i fan feines corrents. És per això que són tan difícils d'enxampar. Aquesta és la sorprenent història d'una víctima de les males arts de la Reina de les Bruixes: un nen de set anys que s'enfronta amb totes les bruixes d'Anglaterra, amb la sola ajuda de l'àvia més adorable de què mai hagueu tingut notícia.

Roald Dahl

Les bruixes

ePub r1.0

Titivillus 18.08.17

Títol original: *The Witches*
Roald Dahl, 1983
Traducció: Manuel Florensa
Il·lustrador: Quentin Blake

Editor digital: Titivillus
ePub base r1.2

A Licky

Una nota sobre les bruixes

En els contes de fades, les bruixes porten sempre uns barrets negres ridículs, i capes negres, i van muntades sobre pals d'escombra.

Però aquest no és un conte de fades. Aquest tracta de BRUIXES DE DEBÒ.

El més important que heu de saber sobre les bruixes de debò, és el següent. Escolteu amb molta atenció i no oblideu mai el que ara ve.

Les BRUIXES DE DEBÒ es vesteixen amb roba corrent i s'assemblen molt a les dones corrents. Viuen en cases corrents i fan FEINES CORRENTS.

És per això que són tan difícils d'enxampar.

Una BRUIXA DE DEBÒ odia els nens amb un odi roent i abrasador, més abrasador, més roent que cap odi que us poguéssiu imaginar.

Una BRUIXA DE DEBÒ passa tot el temps tramant com desfer-se dels nens del seu territori. La seva passió és eliminar-los, l'un darrera l'altre. En tot el dia no pensa en altra cosa. Ja pot estar treballant de caixera en un supermercat, o escrivint cartes a màquina per a un home de negocis, o voltant amb un cotxe fantàstic (i podria fer qualsevol d'aquestes coses), que sempre tindrà el cap tramant i maquinant, agitant-se i cremant, bronzint i xiulant, amb idees sanguinàries i assassines.

«Quin nen —es va dient a ella mateixa tot el dia—, quin nen en concret serà el pròxim que triaré per aixafar-lo?».

Una BRUIXA DE DEBÒ troba tant de gust a aixafar un nen com vosaltres a menjar-vos un plat de maduixes amb nata.

Compta que eliminarà un nen per setmana, i si no ho arriba a fer, es posa de mal humor.

Un nen cada setmana, i al cap de l'any seran cinquanta-dos.

Esclafem-los, maseguem-los, que el seu rastre quedi fos.

Aquest és el lema de totes les bruixes.

Amb molta cura una *víctima* és triada. Aleshores la bruixa es posa a l'aguait del nen infortunat, igual que un caçador aguaita un ocellet al bosc. Avança amb passos sords. Es mou silenciosament. S'hi acosta més i més. I al final, quan tot és a punt... *nyac!*... s'hi llança al damunt! I espurnes que esclaten, i flames que s'encenen, i l'oli que bull. Les rates udolen. La pell s'arronsa. I el nen desapareix.

Heu de saber que una bruixa no colpeja els nens al cap, ni els clava cap punyal, ni els dispara amb cap pistola. La policia sempre atrapa els qui fan aquestes coses.

Una bruixa no és mai atrapada. No oblideu que té màgia als dits i que la maldat li corre per la sang. Pot fer saltar les pedres com granotes i pot fer vacil·lar llengües de foc sobre la superfície de l'aigua.

Aquests poders màgics són esglaiadors.

Afortunadament, avui dia no hi ha un gran nombre de bruixes de debò al món. Però encara són prous perquè això ens faci posar nerviosos. A Anglaterra, probablement n'hi ha un centenar en total. Alguns països en tenen més, d'altres no pas tantes. Però no hi ha país al món que estigui completament lliure de bruixes.

Una bruixa és sempre una dona.

No és que vulgui parlar malament de les dones. La majoria són encantadores. Però això no treu el fet que totes les bruixes són dones. No existeix cap bruixa mascle ni res que s'hi assembli.

Per altra part, un diable necròfag és sempre un home. Com també ho és, certament, un gnom afaïçonat de gos. Tots dos són perillosos, però cap dels dos no ho és ni la meitat del que ho és una BRUIXA DE DEBÒ.

Pel que respecta als nens, una BRUIXA DE DEBÒ és sens dubte l'ésser vivent més perillós de la terra. I el que la fa doblement perillosa és el fet que no ho *sembla*, perillosa. Inclús si en sabeu tots els secrets (d'aquí un moment us n'assabentareu), no podeu tenir mai per segur si el que veieu és una bruixa o simplement una bona dona. Si un tigre fos capaç de prendre l'aparença d'un gos gros remenant la cua, probablement us hi acostaríeu i li faríeu manyagues al cap. I això seria la vostra fi. Amb les bruixes passa el mateix: totes semblen senyores simpàtiques.

Examineu, si us plau, la il·lustració d'aquí al costat. Quina senyora és la bruixa? La pregunta és difícil, però és una pregunta que tots els nens cal que provin de respondre.

Pel que sabeu, ara mateix podríeu tenir una bruixa per veïna. O podria ser la dona d'ulls brillants que seia al costat vostre a l'autobús aquest matí.

Podria ser aquella senyora de somriure fascinator que, al carrer, us ha ofert un caramel d'una paperina blanca abans de dinar.

Fins i tot —i això us farà fer un bot—, fins i tot podria ser l'encantadora mestra que us està llegint aquestes paraules en aquest mateix moment. Mireu-vos-la bé, la mestra. Potser s'ha enriolat amb tan absurd suggeriment, però no us deixeu ensarronar per això. Podria formar part del seu enginy.

Naturalment, no us vull fer pas creure, ni per un moment, que la vostra mestra sigui en realitat una bruixa. Tot el que dic és que *podria* ser-ne una. És molt improbable, però —i és aquest gran «però» el que compta— *no és impossible*.

Oh, si almenys poguéssim determinar amb seguretat si una dona és una bruixa o no, aleshores podríem aplegar-les totes i ficar-les a la trituradora de carn. Malauradament, no hi ha manera de determinar-ho. Però *hi ha* un cert nombre de petits indicis dels quals podeu estar a l'expectativa, petites rareses d'hàbit que totes les bruixes tenen en comú, i si n'esteu assabentats, si les teniu sempre presents, potser llavors pugueu evitar que us aixafin abans de fer-vos grans.

La meva àvia

Jo mateix vaig tenir dos encontres diferents amb bruixes abans de fer els vuit anys. Del primer, me'n vaig escapar il·lès, però el segon cop no vaig ser tan afortunat. Em van passar unes coses que de segur us faran xisclar quan les llegiu. No ho puc evitar: s'ha de dir la veritat. El fet que encara sigui aquí i us pugui parlar (per estrany que sembli el meu aspecte) és degut enterament a la meva àvia meravellosa.

La meva àvia era noruega. Els noruecs ho saben tot sobre les bruixes, perquè és de Noruega, amb aquells boscos de tenebra i aquelles muntanyes glacials, d'on van sortir les primeres bruixes. El meu pare i la meva mare també eren noruecs, però com que el meu pare tenia un negoci a Anglaterra, jo hi havia nascut i viscut, i havia començat a anar a una escola anglesa. Dos cops l'any, per Nadal i a l'estiu, tornàvem a Noruega per veure la meva àvia. Aquesta vella senyora, que jo sabés, era gairebé l'únic parent viu que teníem a banda i banda de la família. Era la mare de la meva mare, i jo l'adorava amb deliri. Quan ella i jo estàvem junts, tan aviat parlàvem en noruec com en anglès, tant era, perquè tots dos dominàvem l'una i l'altra llengua. I haig de confessar que em sentia més íntimament unit a ella que no a la meva mare.

Poc després del meu setè aniversari, els meus pares em van portar com d'habitud a passar el Nadal amb l'àvia a Noruega. I allí va ser on, anant de camí el pare i la mare i jo pel nord d'Oslo, amb un temps gelat, d'una patinada el cotxe es va foraviar i va caure a

rodolons per un fonal rocós. Els meus pares es van matar. Jo anava lligat ben ferm al seient de darrera i només em vaig fer un tall al front.

Passaré per alt els horrors d'aquella tarda fatal. Només de pensar-hi, encara em ve l'esglai. Vaig acabar, no cal dir-ho, a casa la meua àvia, tots dos abraçats estretament, i vam passar tota la nit plorant.

—Què farem ara? —vaig preguntar-li amb llàgrimes als ulls.

—Et quedaràs aquí amb mi —va dir ella—, i jo em cuidaré de tu.

—I no tornaré a Anglaterra?

—No —va dir—. Jo no podria pas anar-hi. El cel se m'endurà l'ànima, però els meus ossos s'han de quedar a Noruega.

L'endemà mateix, per tal que tots dos provéssim d'oblidar la gran tristesa que ens afligia, la meua àvia va començar a contar-me històries. Ho feia meravellosament i jo quedava fascinat per cada cosa que em contava. Però no vaig sentir un ver entusiasme fins que va passar al tema de les bruixes. Pel que semblava, era una gran experta en aquests éssers, i em va deixar ben clar que les seves històries de bruixes, a diferència de moltes d'altra gent, no eren contes imaginaris. Eren totes veritat, tan certes com l'evangeli. Eren part de la història real. Cada cosa que em contava de les

bruixes havia passat realment, i més em valia creure-ho. I el que era pitjor, el que era molt, moltíssim pitjor, era que les bruixes encara voltaven per aquí. Estaven per tot arreu i, això, més em valia creure-ho també.

—*De veres és veritat el que em contes, àvia? És veritat de debò?*

—Rei meu —va dir—, no duraràs gaire en aquest món si no saps reconèixer una bruixa quan en vegis una.

—Però si m'has dit que les bruixes tenen l'aspecte de dones corrents, àvia; com les puc reconèixer, doncs?

—Cal que m'escoltis bé —va dir la meva àvia—. Cal que recordis cada cosa que et digui. Després d'això, tot el que pots fer és el senyal de la Creu, pregar al cel i conservar l'esperança.

Érem a la gran sala d'estar de casa l'àvia, a Oslo, i jo em disposava a anar al llit. En aquella casa les cortines no estaven mai tirades, i per les finestres veia flocs de neu immensos caient lentament sobre un món exterior negre com quitrà. La meva àvia era extraordinàriament vella i arrugada, de cos apersonat, imponent, i tot cobert de puntes grises. Seia, majestuosa, a la seva butaca, i l'ocupava fins a l'última polzada. Ni tan sols un ratolí s'hi hauria pogut encabir per seure al seu costat. I jo, que només tenia set anys, estava arrupit als seus peus, a terra, amb pijama, bata i sabatilles.

—Em jures que no em prens el pèl? —li repetia jo—. Em jures que no va de broma?

—Escolta —va dir ella—, he conegut almenys cinc nens que tot d'una van desaparèixer de la faç de la terra, i no se'ls ha tornat a veure més. Les bruixes se'ls van endur.

—Encara em penso que només proves d'esporguir-me —vaig dir jo.

—El que provo és d'assegurar-me que no et passi el mateix —va dir ella—. Jo t'estimo i és amb mi que et vull tenir.

—Parla'm dels nens que van desaparèixer —vaig dir.

De totes les àvies que coneixia, la meva era l'única que fumés cigars. I llavors va encendre'n un, un cigar llarg i negre que empestava com goma cremada.

—La primera en desaparèixer va ser una nena —va dir—, que es deia Ranghild Hansen. Aleshores la Ranghild tenia uns vuit anys, i jugava a la gespa amb la seva germaneta. La seva mare, que coïa una fornada a la cuina, va sortir a respirar una mica d'aire fresc. «On és la Ranghild?», va preguntar. «Se n'ha anat amb aquella senyora tan alta», va respondre la germaneta. «Quina senyora alta?», va dir la mare. «Aquella senyora alta amb guants blancs», va dir la germana. «Li ha agafat la mà a la Ranghild i se l'ha emportat». Ningú —va dir la meva àvia— va tornar a veure la Ranghild mai més.

—I no la van sortir a buscar? —vaig preguntar.

—La van buscar milles i milles lluny. Tothom del poble hi va ajudar, però mai la van trobar.

—I què els va passar als altres quatre nens? —vaig preguntar.

—Van desaparèixer tal com ho havia fet la Ranghild.

—Com, àvia? Com van desaparèixer?

—En tots els casos va ser vista una senyora estranya al voltant de la casa, just abans que passés res.

—Però com van desaparèixer? —vaig preguntar.

—La segona va ser un cas molt singular —va dir la meva àvia—. Hi havia una família anomenada Christiansen. Vivien a Holmenkollen, i tenien una vella pintura a l'oli a la sala d'estar de la qual estaven molt orgullosos. La pintura representava uns ànecs al corral d'un mas. No hi sortia cap persona, només un estol d'ànecs en un corral herbós, i el mas en darrer terme. Era un quadre gran i força bonic. Doncs bé, un dia la seva filla Solveg va tornar de l'escola menjant una poma. Va dir que la hi havia donat una senyora molt simpàtica al carrer. L'endemà al matí la petita Solveg no era al seu llit. Els pares la van buscar pertot arreu però no la van trobar; fins que de sobte el pare va cridar: «És aquí! La Solveg és aquí peixent els ànecs!». Assenyalava la pintura a l'oli, i efectivament la Solveg hi era. Estava dreta al corral fent l'acció d'espargir pa d'un cistell per als ànecs. El pare va abalançar-se sobre el quadre i la va

tocar, però això no va servir per a res. La Solveg era part del quadre, un mer retrat pintat sobre la tela.

—Àvia, el vas veure mai, *tu*, aquest quadre, amb la nena i tot?

—Moltes vegades —va dir l'àvia—. I el més curiós és que la petita Solveg hi canviava contínuament de posició. Un dia era a dintre el mas i se la veia mirant per la finestra. Un altre dia estava enretirada del tot cap a l'esquerra, amb un ànec als braços.

—I la vas veure moure's en el quadre, àvia?

—Ningú ho va veure mai. Onsevulla que fos, tant si era a fora peixent els ànecs com si era a dins mirant per la finestra, estava sempre immòbil, ben bé una figura pintada a l'oli. Tot era molt estrany —va dir la meva àvia—. Molt estrany, ja ho crec. I el més estrany de tot era que, a mesura que els anys passaven, la Solveg es feia gran en el quadre. En deu anys, la nena petita s'havia fet ja una jove. En trenta anys, una dona de mitja edat. Fins que de cop, cinquanta-quatre anys després d'haver passat tot, va desaparèixer completament del quadre.

—Vols dir que es va morir? —vaig preguntar.

—Qui sap? —va dir l'àvia—. Al món de les bruixes, hi passen coses plenes de misteri.

—Ja m'has contat la història de dues —vaig dir—. I a la tercera, què li va passar?

—La tercera era la petita Birgit Svenson —va dir l'àvia—. Vivia aquí davant mateix de nosaltres. Un dia van començar a créixer plomes per tot el cos. En un mes, s'havia convertit en una gran gallina blanca. Els seus pares la van tenir molts anys al jardí en un galliner. Fins i tot ponia ous.

—Ous de quin color? —vaig preguntar.

—Marrons —va dir la meva àvia—. Els ous més grossos que he vist mai. La seva mare en feia unes truites delicioses.

Vaig mirar-me la meva àvia, que seia com una vella reina en el seu tron. Tenia els ulls d'un gris de boira i semblaven esguardar no se sabia què, moltes milles lluny. En aquell moment el cigar era l'única cosa real que hi havia en ella, i el fum que treia li ondejava pel cap fent núvols blaus.

—I no va desaparèixer la nena que es va tornar gallina? —vaig dir.

—No, la Birgit no. Va viure molts anys sense deixar de pondre aquells ous marrons.

—Però si m'has dit que totes van desaparèixer.

—M'he equivocat —va dir la meva àvia—. M'estic fent vella i les coses em fugen del cap.

—I al quart què li va passar? —vaig preguntar.

—El quart era un nen que es deia Harald —explicava la meva àvia—. Un matí se li va posar la pell d'un groc grisós. Després se li va endurir al punt del cruiximent, com la closca d'una nou. Al vespre, el nen ja s'havia tornat de pedra.

—De pedra? —vaig dir jo—. Vols dir de pedra de debò?

—De granit —va dir—. Si vols, podem anar a veure'l. Encara el tenen a casa seva. Està dret al vestíbul, com una petita estàtua de pedra, i les visites hi deixen els paraigües recolzats.

Si bé jo era molt jovenet, no estava disposat a creure'm tot el que la meva àvia em contava. Tanmateix, parlava amb tanta convicció, amb una serietat tan absoluta, sense fer mai l'ullet ni mai cap somriure, que ja em començava a estranyar.

—Continua, àvia —li vaig dir—. M'has dit que n'hi havia cinc. Què li va passar a l'últim?

—T'agradaria fer una pipada al meu cigar? —va dir ella.

—Només tinc set anys, àvia.

—M'és igual, a mi, l'edat que tinguis —va dir—. Si fumes cigars, no et constiparàs mai.

—I el cinquè, àvia?

—El cinquè —va prosseguir tot mastegant la punta del cigar com si fos un espàrrec deliciós— va ser un cas força interessant. Un nen de nou anys que es deia Leif estava de vacances en un fiord amb la família, i tots junts havien sortit a berenar i a banyar-se en un illot de roques. En Leif va capbussar-se i el seu pare, que el vigilava, va

observar que s'estava a sota l'aigua una estona extraordinàriament llarga. Quan finalment va pujar a la superfície, ja no era en Leif.

—I què era, doncs, àvia?

—Un marsuí.

—Au va! Com vols que fos un marsuí?

—Era un marsuí jove preciós —va dir ella—, i més simpàtic que cap.

—Àvia —vaig dir.

—Digues, maco?

—De veritat, de debò es va tornar un marsuí?

—Absolutament —va afirmar—. Jo coneixia força la seva mare, i va ser ella qui m'ho va dir tot. Em va contar com en Leif el Marsuí va passar amb ells aquella tarda, tota l'estona passejant els germans i les germanes a coll-i-be amunt i avall per l'aigua. S'ho van passar de primera. En acabat els va fer adéu amb una aleta i se'n va anar nedant per no tornar mai més.

—Però àvia —vaig dir jo—, com ho sabien, que el marsuí era de fet en Leif?

—Va parlar amb ells —va dir l'àvia—. Mentre els duia a coll-i-be, no va parar de riure i fer broma amb ells.

—Però que no es va trasbalsar tothom quan això va passar? —li vaig preguntar.

—No pas gaire —va dir l'àvia—. Tingues present que aquí a Noruega ja estem acostumats a aquesta mena de coses. Hi ha bruixes pertot arreu. Segurament ara mateix n'hi ha una vivint al carrer de casa. Ja és hora que vagis al llit.

—Una bruixa no m'entraria pas per la finestra, de nit, oi que no? —vaig preguntar una mica tremolós.

—No —va dir la meva àvia—. Una bruixa no farà mai cap ximpleria com enfilar-se pels tubs de desguàs o irrompre a casa de ningú. Al teu llit estaràs fora de perill. Vinga va, ja et vinc a acotxar.

Com reconèixer una bruixa

L'endemà al vespre, després de banyar-me, l'àvia em va dur de nou a la sala d'estar per contar-me una altra història.

—Aquesta nit —va dir l'àvia—, t'explicaré com reconèixer una bruixa quan en vegis una.

—Se'n pot estar sempre segur? —vaig preguntar.

—No —va dir ella—, no se'n pot estar segur, i aquest és el problema. Però sí que se'n pot tenir una sospita ben fonamentada.

La cendra del cigar li queia a sobre la faldilla, i jo esperava que no s'encengués tota abans d'haver-me explicat com reconèixer una bruixa.

—En primer lloc —va dir—, una bruixa de debò és segur que portarà guants sempre que la trobis.

—*Sempre* segur que no —vaig dir jo—. I si no, a l'estiu què, quan fa calor?

—Fins i tot a l'estiu —va dir la meva àvia—. Els ha de portar. Vols saber per què?

—Per què? —vaig dir.

—Perquè no té ungles. En lloc d'ungles té unes urpes fines i uncinades, com un gat, i porta els guants per amagar-les. Consta que moltes dones respectables porten guants, sobretot a l'hivern; per tant, això no t'ajuda pas gaire.

—La mama en portava, de guants —vaig dir jo.

—No pas a dintre casa —va dir l'àvia—. Les bruixes porten els guants fins i tot a casa. Només se'ls treuen quan se'n van al llit.

—Com ho saps, tot això, àvia?

—No interrompis —va dir-me—. Limita't a assimilar-ho tot bé. La segona cosa a recordar és que una bruixa de debò és sempre calba.

—Calba? —vaig dir jo.

—Calba com un ou dur —va dir l'àvia.

Jo estava sobresaltat. En una dona calba, hi trobava no sé què d'indecent.

—I per què són calbes, àvia?

—No em preguntis per què —em va tallar—. Però ja em pots creure que ni un sol cabell creix al cap d'una bruixa.

—Quina angúnia!

—Fastigós —va dir la meva àvia.

—Si és calba, deu ser fàcil d'identificar —vaig dir.

—Gens ni mica —va dir l'àvia—. Una bruixa de debò porta sempre una perruca per amagar-se la calba, una perruca de primera categoria. I és gairebé impossible de distingir una perruca de primera categoria d'un cabell normal, a menys que no li donis una estirada per veure si es desenganxa.

—Això és tot el que haig de fer, doncs —vaig dir.

—No siguis beneit —em va dir l'àvia—. Et penses que pots anar estirant els cabells de cada senyora que trobis, encara que *porti* guants? Prova-ho, i ja veuràs què passa.

—Així, tampoc m'ajuda pas gaire, això —vaig dir.

—Cada una d'aquestes coses per separat no porta enlloc —va dir l'àvia—. És només quan les ajuntes que comencen a fer sentit. De fet —continuava la meva àvia—, aquestes perruques són la causa d'un problema força seriós per a les bruixes.

—Quin problema, àvia?

—Els fan venir una picor espantosa al cap —va dir—. Mira, quan una actriu porta perruca, o si tu o jo n'haguéssim de portar, ens la posaríem per sobre el nostre cabell; però una bruixa se l'ha de posar directament al cap pelat. I una perruca, per sota, és sempre molt aspra i rasposa. Fa venir una picor terrible a la pell de la calba, i fa

sortir unes plagues fastigoses al cap. Erupcions de perruca, en diuen les bruixes. No vulguis saber com pica!

—De què més haig d'estar a l'aguait per reconèixer una bruixa? —vaig preguntar jo.

—Mira-li els forats del nas —em va dir l'àvia—. Les bruixes els tenen una mica més grossos que la gent normal. La vora de cada forat és rosa i encorbada, com la vora d'algunes petxines.

—I per què els tenen tan grossos, els forats del nas? —vaig preguntar.

—Per olorar —va dir la meva àvia—. Una bruixa de debò té un olfacte extraordinari. Per l'olor és capaç de detectar un nen a l'altra punta del carrer en la nit més negra.

—A mi no em podria olorar pas —vaig dir jo—, m'acabo de banyar.

—Oh, ja ho crec, que podria —va dir l'àvia—. Com més net estiguis, més pudent resultaràs per a una bruixa.

—No pot ser veritat això —vaig dir.

—Un nen absolutament net desprèn una pudor horrible per a una bruixa —va explicar la meva àvia—. Com més brut vagis, menys pudor li faràs.

—Però si això no té sentit, àvia.

—Ja ho crec, que en té —va dir ella—. No és pas la *brutícia* el que la bruixa olora. És a tu que t'olora. De fet, l'olor que fa tornar boja a una bruixa surt directament de la teva pell. Et surt en ones que et traspuen la pell, i aquestes ones (ones de pudor, com en diuen les bruixes) floten per l'aire fins que van a petar de ple als narius de la bruixa, i el cap se li posa a rodar.

—Espera't un moment, àvia...

—No m'interrompis —va dir ella—. La qüestió és aquesta: quan no t'has banyat en una setmana i tens la pell coberta de brutícia, és obvi que llavors les ones de pudor no poden sortir flotant amb tanta força.

—No em tornaré a banyar mai més —vaig dir jo.

—Només cal que no ho facis massa sovint —va dir la meva àvia—. Un nen que sigui prudent, amb un bany al mes ja passa.

Era en moments com aquests que jo adorava la meva àvia més que mai.

—Àvia —vaig dir—, si és una nit molt fosca, com pot distingir una bruixa l'olor d'un nen de la d'un gran?

—Perquè els grans no desprenen ones de pudor —va contestar—. Només ho fan els nens.

—Però no em diràs que *de veres* desprenc ones de pudor, jo, no? —vaig dir—. Ara mateix no en desprenc pas, no?

—No, a mi no me'n fas, de pudor —va dir la meva àvia—. A mi em fas olor de gerdons amb nata, però a una bruixa li faries una pudor repugnant.

—De què li faria pudor? —vaig preguntar.

—De caca de gos —va dir l'àvia.

Això em va trastornar. Estava desconcertat.

—*Caca de gos!* —vaig cridar—. Que faig pudor de caca de gos? Això, sí que no m'ho crec! No m'ho faràs creure!

—Més encara —va dir la meva àvia tot delectant-s'hi—, a una bruixa li faries pudor de caca de gos *fresca*.

—Això és una mentida —vaig cridar—. Sé prou bé que no faig pudor de caca de gos, jo, ni fresca ni seca!

—No en treuràs res, de discutir-m'ho —va dir la meva àvia—. És un fet de la vida.

Estava indignat. De cap manera em podia avenir a creure el que la meva àvia em deia.

—Per tant, si veus mai una dona que es tapa el nas en passar pel teu costat al carrer —va continuar—, aquesta dona podria molt ben ser una bruixa.

Vaig decidir canviar de tema.

—Digues, àvia, què més puc observar en una bruixa?

—Els ulls —va dir la meva àvia—. Mira-li atentament els ulls, perquè els ulls d'una bruixa de debò són diferents dels teus i dels meus. Mira bé al mig de cada ull, on normalment hi ha un puntet negre. Si és una bruixa, el puntet negre li anirà canviant de color, i veuràs saltar foc i gel just al centre del punt de color. Et farà esgarriar de dalt a baix.

La meva àvia va reclinar-se a la butaca i va continuar fumant amb satisfacció aquell cigar negre pestilent. Vaig aclofar-me a terra i em vaig quedar mirant-la, fascinat.

No reia gens, ella; estava completament seriosa.

—I hi ha altres coses encara? —vaig preguntar-li.

—És clar que hi ha altres coses —va dir l'àvia—. Que no ho entens, que les bruixes no són dones en absolut? Tenen *l'aspecte* de dones; parlen com les dones i són capaces d'actuar com elles, però en realitat són uns animals totalment diferents. Són esperits malignes amb forma humana. És per això que tenen urpes, i els caps pelats, i uns nassos estranys i uns ulls singulars, i que ho han d'ocultar tan bé com puguin a la resta del món.

—Què més tenen de diferent, àvia?

—Els peus —va dir ella—. Les bruixes no tenen mai dits als peus.

—Que no hi tenen dits? —vaig cridar—. Què hi tenen, doncs?

—Simplement peus —va dir la meva àvia—. Les puntes dels peus els acaben en caire, sense que hi hagi cap dit.

—I això no els fa difícil caminar? —vaig preguntar.

—No gens —va dir l'àvia—. Però els causa un problema amb les sabates. A totes les senyores els agrada de portar sabates petites i més aviat punxegudes, però una bruixa, que té els peus molt amples i cairats de la punta, passa penes i treballs per introduir-los en aquelles sabatetes punxegudes tan bufones.

—I per què no porta sabates amples i còmodes, amb les puntes quadrades? —vaig preguntar.

—Perquè no gosa —va explicar l'àvia—. De la mateixa manera que s'oculta la calba amb una perruca, també s'ha d'ocultar aquells

peus de bruixa tan lletjos, entatxonant-los en unes sabates boniques.

—I no resulta molt incòmode, això? —vaig dir.

—Extremament incòmode —va dir l'àvia—. Però ho ha d'aguantar.

—Si porta sabates corrents, això no m'ajudarà a identificar-la, no, àvia?

—Em temo que no —va dir la meva àvia—. Ja podria ser que la veiessis coixejant una mica, però això només si ho miraves de prop.

—Així, aquestes són totes les diferències, àvia?

—N'hi ha encara una altra —va dir l'àvia—. Una altra i prou.

—Què és, àvia?

—Tenen la saliva blava.

—Blava?! —vaig cridar—. No pot ser! No pot ser que la tinguin *blava!*

—Blava com un gerdó silvestre —va dir ella.

—No ho dius de veres, àvia!

Ningú pot tenir la saliva blava!

—Les bruixes sí —va dir.

—Que és com tinta? —vaig preguntar jo.

—Exacte —va dir—. Fins i tot hi escriuen. Fan servir aquelles plomes antiquades, i simplement es limiten a llepar el plomí.

—*I se'ls pot veure* la saliva blava, àvia? Si una bruixa parlés amb mi, la hi podria veure, jo?

—Només si t'hi fixessis molt —va dir la meva àvia—. Si t'hi fixaves molt, probablement li veuries un lleu tint blau a les dents. Però no es veu gaire.

—Si escopís, sí que l'hi veuria.

—No escupen mai, les bruixes —va dir la meva àvia—. No gosen.

No podia creure que la meva àvia m'estigués mentint. Anava a missa cada dia de la setmana i beneïa la taula a cada hora d'àpat: una persona així no diria mai mentides. Em començava a creure cada paraula que ella deia.

—Ja ho veus —va dir l'àvia—. Això és més o menys tot el que et puc dir. No hi ha res que sigui de gran ajuda: encara no pots estar mai totalment segur si una dona és o no és una bruixa només de mirar-te-la. Però si porta els guants, si té grossos els forats del nas i els ulls estranys, si sembla que el cabell podria ser una perruca i si té un tint blau a les dents, si té totes aquestes coses, ja pots fugir comes ajudeu-me.

—Àvia —vaig dir—, quan eres petita, vas trobar mai cap bruixa *tu*?

—Una vegada —va dir la meva àvia—. Només una vegada.

—I què va passar?

—Això, sí que no t'ho contaré —va dir ella—. Et faria posar la carn de gallina i tindries malsons.

—Per favor, digues-m'ho —vaig suplicar.

—No —va dir—. Algunes coses són massa horribles perquè se'n pugui parlar.

—Que té res a veure amb el dit gros que et falta? —vaig preguntar-li jo.

De cop els seus llavis vells i arrugats van tancar-se estretament com unes pinces, i la mà que sostenia el cigar (a la qual li faltava el dit gros) va començar-li a tremolar una mica.

Vaig esperar. Ella no em mirava, no parlava. De sobte s'havia tancat completament en si mateixa. S'havia acabat la conversa.

—Bona nit, àvia —vaig dir jo, tot aixecant-me de terra i fent-li un petó a la galta.

Ella no es va moure. Vaig sortir silenciosament de la sala i me'n vaig anar al meu dormitori.

La Reina de les Bruixes

L'endemà va arribar a casa un home vestit de negre amb una cartera, i va passar una llarga estona parlant amb la meva àvia a la sala. Mentre va ser allí, no m'hi van deixar entrar, però quan finalment se'n va anar, la meva àvia va venir a buscar-me, caminant molt a poc a poc i mirant-me molt trista.

—Aquest home m'ha llegit el testament del teu pare —va dir.

—Què és un testament? —vaig preguntar-li.

—És una cosa que escrius abans de morir —va dir—. I allí dius qui s'ha de quedar els teus diners i les teves propietats. Però el més important de tot és que també hi dius qui s'ha de cuidar del teu fill si tant el pare com la mare es moren.

Em va agafar un pànic espantós.

—I diu que has de ser tu, àvia? —vaig cridar—. No haig d'anar-me'n amb ningú altre, oi que no?

—No —va dir ella—. El teu pare no ho hauria fet mai, això. Em demana que em cuidi de tu mentre visqui, però també em demana que et torni a casa teva a Anglaterra. Vol que ens estem tots dos allí.

—Però per què? —vaig dir jo—. Per què no ens podem quedar a Noruega? Si tu no podries viure enlloc més! Tu m'ho vas dir!

—Ja ho sé —va dir ella—. Però hi ha una pila de complicacions amb els diners i amb la casa que no podries entendre. A més, deia el testament que, encara que la teva família sigui noruega, tu vas néixer a Anglaterra i allí és on has començat la teva educació, i el teu pare vol que la continuïs en una escola anglesa.

—Oh, àvia! —vaig cridar jo—. *Tu* no vols que hi anem a viure, a la casa d'Anglaterra, ja ho sé jo, que no!

—És clar que no ho vull —va dir ella—. Però em temo que ho hauré de fer. Diu el testament que la teva mare era del mateix parer, i és important respectar la voluntat dels pares.

No hi havia manera de sortir-se'n. Ens n'havíem d'anar a Anglaterra, i la meva àvia de seguida va començar a fer els preparatius.

—El teu pròxim curs comença d'aquí uns dies —va dir—, de manera que no tenim temps per perdre.

La nit abans de marxar a Anglaterra, la meva àvia va prosseguir el seu tema favorit altra vegada.

—No hi ha pas tantes bruixes a Anglaterra com aquí a Noruega —va dir.

—Estic segur que no en trobaré ni una, jo —vaig dir-li.

—Francament, així ho espero —va dir ella—, perquè les bruixes angleses són probablement les més perverses de tot el món.

Jo em mirava l'àvia, allí asseguda, mentre fumava aquell cigar pudent i parlava i parlava, i m'havia enfavat en la seva mà mancada de dit gros. No ho podia evitar, n'estava ben fascinat, i no deixava de preguntar-me quina cosa horrible devia haver passat aquell dia que va trobar una bruixa. Devia tractar-se d'alguna cosa absolutament espantosa i horripilant: altrament, me n'hauria parlat. Potser li van tòrcer el dit fins a arrencar-l'hi. O potser van obligar-la a ficar el dit pel broc d'un gerro d'aigua bullent fins que el vapor va coure'l del tot. I si algú l'hi havia arrencat d'una estrebada, com si fos un queixal? No podia deixar de fer-me'n preguntes.

—Conta'm el que fan les bruixes angleses, àvia —vaig dir.

—Mira —va dir ella, tot fent una pipada d'aquell cigar pestilent—, el seu giny favorit consisteix a preparar una pols que converteixi un nen en alguna criatura de les que els grans detesten.

—Quina mena de criatura, àvia?

—Sovint és un llimac —va dir—. Un llimac és dels seus preferits. Aleshores els grans trepitgen el llimac i l'aixafen sense saber que és un nen.

—Però que bèsties! —vaig cridar.

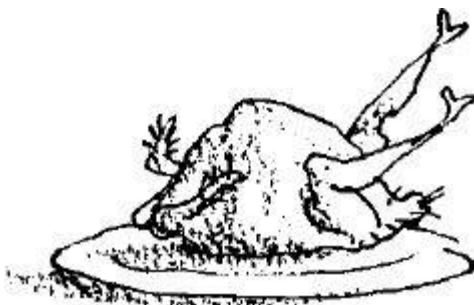
—O també podria ser una puça —va dir la meva àvia—. Podrien convertir-te en una puça i, sense adonar-se del que feia en realitat, la teva pròpia mare treuria el mata-puces i adéu el nen.

—M'estàs fent posar nerviós, àvia. Em sembla que no en tinc gens de ganes, de tornar a Anglaterra.

—He conegut bruixes angleses —va continuar—, que convertien els nens en faisans i tot seguit els deixaven anar d'amagat al bosc, just el dia abans que comencés la temporada de caça del faisà.

—Ai —vaig dir—. De manera que els mataven?

—I és clar que els mataven —va dir ella—. I després els plomaven, els rostien i se'ls menjaven per sopar.

—Em vaig imaginar a mi mateix com un faisà, volant desesperadament sobre aquells homes armats, revinclant-me amunt i avall mentre els projectils m'explotaven a sota.

—Sí —va dir la meva àvia—, hi troben molt de gust, les bruixes angleses, a quedar-se veient com els grans es desfan dels seus propis nens.

—Àvia, de veres que no hi vull anar, a Anglaterra.

—És clar que no hi vols anar —va dir—. Ni jo tampoc. Però em temo que hi hem d'anar tan sí com no.

—Són diferents en cada país, les bruixes? —vaig preguntar.

—Completament diferents —va dir l'àvia—. Però dels altres països, no en sé gran cosa.

—Ni tan sols d'Amèrica? —vaig preguntar.

—Realment no —va respondre—. Però he sentit dir que allí les bruixes arriben a fer que els grans es mengin els seus propis nens.

—Però què dius! —vaig cridar—. Oh no, àvia! Això no pot ser cert!

—No ho sé jo, si és cert o no —va dir ella—. Simplement és un rumor que he sentit.

—Però com s'ho poden fer per fer-los menjar els seus propis nens? —vaig preguntar.

—Els converteixen en salsitxes de frankfurt —va dir ella—. A una bruixa espavilada, no li resulta gens difícil.

—I cada un dels països del món té les seves bruixes? —li vaig preguntar.

—Allà on hi ha gent, hi ha bruixes —va dir la meva àvia—. A cada país hi ha una Societat Secreta de Bruixes.

—I es coneixen totes entre elles, àvia?

—No —va dir—. Una bruixa només coneix les bruixes del seu país. Li està estrictament prohibit de comunicar-se amb cap bruixa estrangera. Però una bruixa anglesa, per exemple, coneix totes les altres bruixes angleses, són totes amigues, es telefonen, s'intercanvien receptes mortals. Déu sap de què més deuen parlar, no vull ni pensar-ho.

Jo estava assegut a terra, mirant la meva àvia. Va posar la punta del cigar al cendrer i va plegar les mans sobre la panxa.

—Una vegada a l'any —va prosseguir—, les bruixes de cada país celebren la seva reunió secreta. S'ajunten totes en un lloc per escoltar una conferència de la Reina de les Bruixes de Tot el Món.

—De *qui*? —vaig cridar.

—És la sobirana de totes —va dir la meva àvia—. És totpoderosa; i és despietada. A totes les altres les té petrificades de por. La veuen només una vegada a l'any, a la seva Reunió Anual. Ella hi va per estimular l'entusiasme i la il·lusió, i per donar ordres. La Reina de les Bruixes viatja sempre d'un país a l'altre per assistir a aquestes Reunions Anuals.

—I on les fan, aquestes reunions, àvia?

—Corren rumors de tota mena —va respondre la meva àvia—. He sentit dir que fan les seves reserves en un hotel, simplement com qualsevol altre grup de dones que celebren una reunió. També he sentit dir que hi passen coses molt estranyes, als hotels on s'estan. Corre la veu que els llits estan sempre per desfer, que hi ha marques de cremades a la moqueta dels dormitoris, que es troben gripaus a les banyeres, i que, a baix a la cuina, una vegada el cuiner va trobar una cria de cocodril nedant a la cassola de la sopa.

La meva àvia va agafar el cigar i en va fer una altra pipada, empassant-se aquell fum pudent profundament fins als pulmons.

—I on viu la Reina de les Bruixes quan és a casa? —vaig preguntar jo.

—No ho sap ningú —va dir la meva àvia—. Si bo sabéssim, podríem fer-la sortir i destruir-la. Hi ha bruixòlegs de tot el món que s'han passat la vida provant de descobrir el Quarter General secret de la Reina de les Bruixes.

—Què és un bruixòleg, àvia?

—Una persona que estudia les bruixes i en sap moltes coses —va dir l'àvia.

—Ets una bruixòloga, tu, àvia?

—Jo sóc una bruixòloga jubilada —va dir ella—. Sóc massa vella per continuar en activitat. Però quan era jove, vaig viatjar per tota l'esfera provant de capturar la Reina de les Bruixes. No vaig arribar mai, ni de lluny, a tenir èxit.

—És rica? —vaig preguntar.

—A cabassos —va dir la meva àvia—, els té a cabassos, els diners. Diu que diuen que hi ha una màquina al seu Quarter General que és exactament igual que la màquina que usa el govern per imprimir els bitllets que fem servir tu i jo. Al capdavant, els bitllets no són sinó trossos de paper que duen uns ornaments i uns dibuixos especials. Qualsevol els pot fer si té la màquina adequada i el paper que cal. El que jo em penso és que la Reina de les Bruixes fa tots els diners que vol i els reparteix pertot arreu a les bruixes.

—I què passa amb la moneda estrangera? —vaig preguntar.

—Aquestes màquines en poden fer fins i tot de *xinesa*, si vols —va dir la meva àvia—. Es tracta simplement de tocar el botó que cal.

—Però àvia —vaig dir—, si no ha vist mai ningú la Reina de les Bruixes, com pots estar tan segura que existeix?

La meva àvia em va donar una mirada llarga i severa.

—El diable, no l'ha vist mai ningú —va dir—, però sabem que existeix.

L'endemà al matí ens vam embarcar cap a Anglaterra, i de seguida em vaig tornar a trobar a la vella casa familiar de Kent, però aquesta vegada només amb la meva àvia que es cuidés de mi.

Després va començar el segon trimestre i cada dia de la setmana vaig anar a classe i tot semblava haver tornat a la normalitat.

Al fons del nostre jardí hi havia un castanyer enorme, i dalt de tot, entre les branques, en Timmy (el meu millor amic) i jo hi havíem començat a construir una cabana magnífica. Només hi podíem treballar els finals de setmana, però anàvem fent força bé. Havíem començat amb el terra, que vam fer col·locant uns taulons amples damunt de dues branques ben apartades i clavant-los amb claus. En un mes havíem acabat el terra. Després vam construir una barana de fusta tot al llarg del terra i ja només quedava per fer la teulada. La teulada va ser la part difícil.

Un dissabte a la tarda que en Timmy era al llit amb la grip, vaig decidir de posar-me a fer la teulada tot sol. Era fantàstic d'estar enfilat dalt del castanyer, tot sol, rodejat de fulles tendres i clares per tots cantons. Era com estar dins d'una gran cova verda. I l'altura ho feia encara més divertit. La meva àvia m'havia dit que si queia em

trencaria una cama, i cada vegada que mirava cap avall em venia un calfred a l'espina.

Vaig anar treballant, clavant la primera post de la teulada. De sobte, vaig veure de cua d'ull que hi havia una dona dreta exactament al dessota. M'estava mirant des de baix i somreia d'una manera molt especial. Quan la major part de la gent somriu, estira els llavis a banda i banda; els llavis d'aquesta dona anaven per amunt i cap avall, ensenyant totes les dents i les genives del davant. Les genives eren com carn crua.

Sempre fa molta impressió de descobrir que et miren quan et penses que estàs sol.

I a més, què hi feia aquesta dona tan rara, en el nostre jardí?

Vaig observar que portava un barretet negre i que duia guants negres a les mans i que els guants li arribaven gairebé fins al colze.

Guants! Duia guants!

Vaig quedar glaçat.

—Tinc una coseta per tu —va dir ella, sense deixar de mirar-me, i de somriure, i d'ensenyar dents i genives.

No vaig contestar.

—Baixa d'aquest arbre, nen —va dir—, i et faré el millor obsequi que mai t'hagin fet. —La seva veu tenia una raspor estranya. Feia una mena de so metàl·lic, com si la seva gola estigués plena de xinxetes.

Sense deixar de mirar-me a la cara, va ficar molt lentament una d'aquelles mans enguantades dins de la bossa i en va treure una petita serp verda. Va alçar-la cap a mi perquè la veiés.

—Està domesticada —va dir.

La serp va començar a enroscar-se-li al braç. Era d'un verd brillant.

—Si baixes aquí, te la donaré —va dir.

Àvia, vaig pensar, vine i ajuda'm!

Aleshores em va dominar el pànic. Vaig deixar anar el martell i em vaig enfil·lar rabent per aquell arbre enorme com un mico. No em vaig aturar fins que vaig arribar tan amunt com podia anar, i em vaig quedar allí, tremolant de por. Ja no podia veure la dona. Hi havia capes i capes de fulles entre ella i jo.

Em vaig quedar allí dalt durant hores, sense moure'm gens ni mica. Començava a fer-se fosc. Finalment, vaig sentir la meua àvia que em cridava.

—Sóc aquí dalt —li vaig cridar.

—Baixa ara mateix! —va cridar ella—. Ja fa estona que hauries d'estar sopant.

—Àvia! —vaig dir ben fort—. Ja se n'ha anat aquella dona?

—Quina dona? —va cridar al seu torn la meva àvia.

—La dona dels guants negres!

Hi va haver un silenci allà baix. Era el silenci d'algú que està massa atordit per parlar.

—Àvia! —vaig tornar a dir ben fort—. *Que se n'ha anat?*

—Sí —va contestar finalment la meva àvia—. Se n'ha anat. Sóc aquí, preciós. Em cuidaré de tu. Ja pots baixar.

Em vaig desenfil·lar. Estava tremolant. La meva àvia em va prendre en els seus braços.

—He vist una bruixa —vaig dir.

—Passa a dins —va dir ella—. Amb mi estaràs perfectament bé.

Em va fer entrar a la casa i em va donar una tassa de cacao calent amb molt de sucre.

—Explica-m'ho tot —va dir.

Li ho vaig explicar.

Quan vaig haver acabat, era la meva àvia qui tremolava. La seva cara era d'un gris de cendra i la vaig veure mirar-se la mà on li faltava el dit gros.

—Ja saps què vol dir, això —va dir—. Vol dir que en tenim una al barri. D'ara endavant no et deixaré anar sol a l'escola.

—Que et sembla que pot ser que m'anés al darrera especialment? —vaig preguntar.

—No —va dir—. No m'ho acabo de creure. Un nen és tan bo com un altre per a aquests éssers.

No té res d'estrany que d'ençà d'aleshores em tornés un nen que tenia les bruixes sempre molt presents. Si es donava el cas que anava caminant tot sol i veia venir una dona amb guants, feia un bot en sec a l'altra banda del camí. I com que el temps va seguir sent força fred tot aquell mes, pràcticament *tothom* portava guants. Però, cosa estranya, no vaig tornar a veure mai la dona de la serp verda.

Aquesta va ser la meva primera bruixa, però no pas la darrera.

Vacances d'estiu

Les vacances de Pasqua van quedar enrera i a l'escola vam començar el trimestre d'estiu. La meva àvia i jo ja havíem fet el projecte de passar les vacances d'estiu a Noruega, i al vespre gairebé no parlàvem d'altra cosa. Ella havia reservat un camarot per cada un en el vaixell de Newcastle a Oslo per la primera ocasió que es presentés després d'acabat el curs, i d'Oslo em pensava portar a un lloc de la costa sud que ella coneixia, prop d'Arendal, on ella mateixa havia passat les vacances d'estiu quan era petita, feia quasi vuitanta anys.

—Tot el dia —va dir—, el meu germà i jo ens el passàvem a la barca de rem. Tota la costa està sembrada d'illots minúsculs on no hi ha ningú. Solíem explorar-los i bussejàvem per les aigües, davant d'aquelles roques precioses de granit llis, i de vegades, quan sortíem, ancoràvem i tiràvem l'ham al bacallà i la llúcera, i si pescàvem res fèiem un foc en un illot i ens ho fregíem en una paella per dinar. No hi ha peix més bo que el bacallà acabat de sortir de l'aigua.

—Què fèieu servir d'esquer, àvia, quan pescàveu?

—Musclos —va dir—. A Noruega tothom fa servir musclos d'esquer. I si no pescàvem res, bullíem els musclos en una casseroles i ens els menjàvem.

—Que eren bons?

—Deliciosos —va dir ella—. Si els fas bullir en aigua de mar, et queden tendres i gustosos.

—I què més fèieu, àvia?

—Solíem sortir a remar i fèiem adéu amb la mà als bots dels pescadors de gambes que tornaven a casa, i ells s'aturaven i tots ens donaven un grapat de gambes. Les gambes encara estaven calentes d'acabades de cuire, i sèiem a la barca de rems pelant-les i endrapant-les. El cap era el tros més bo.

—El cap? —vaig dir.

—Has d'esprémer el cap amb les dents i xuclar el que hi ha dins. És sensacional. Tu i jo farem tot això aquest estiu, rei meu —va dir.

—Àvia —vaig dir jo—, no puc esperar més. De debò que no puc esperar més a marxar.

—Ni jo —va dir ella.

Quan només quedaven tres setmanes per acabar el trimestre d'estiu, va passar una cosa horrible. La meva àvia va agafar pneumònia. Es va posar molt malament, i una infermera professional va venir a casa per tenir cura d'ella. El metge em va explicar que la pneumònia normalment no és malaltia greu avui dia, gràcies a la penicil·lina, però que quan una persona té més de vuitanta anys, com la meva àvia, aleshores sí que és molt greu. Va dir que ni tan sols gosava dur-la a l'hospital en aquelles condicions, de manera que no la va moure de la seva habitació, i jo em vaig quedar fora a la porta mentre li entraven cilindres d'oxigen i altres coses espantoses.

—Puc entrar a veure-la? —vaig demanar.

—No, maco —va dir la infermera—. De moment encara no.

Una senyora grassa i jovial que es deia Mrs. Spring, i que solia venir cada dia a fer neteja de la casa, també s'hi va instal·lar a dormir i tot. Mrs. Spring es cuidava de mi i em feia els menjars. M'agradava molt, però no tenia ni punt de comparació amb la meva àvia a l'hora de contar històries.

Un vespre, al cap d'uns deu dies, el metge va baixar i em va dir:

—Ja pots entrar a veure-la ara, però només una estoneta. Ha estat demanant per tu.

Vaig pujar volant per l'escala i vaig irrompre a l'habitació de la meva àvia i me li vaig llançar als braços.

—Ei, nen —va dir la infermera—. Has d'anar amb compte amb l'àvia.

—Que et posaràs bona ara, àvia? —vaig preguntar.

—El pitjor ja ha passat —va dir ella—. Aviat tornaré a córrer.

—Sí? —vaig preguntar-li a la infermera.

—Sí, sí —va respondre la infermera somrient—. Ens va dir que s'havia de posar bé tan sí com no perquè s'havia de cuidar de tu.

La vaig tornar a abraçar.

—No em volen deixar fumar cap cigar —va dir—. Però espera't que siguin fora.

—És forta com un roure —va dir la infermera—. D'aquí una altra setmana ja la tindrem llevada.

La infermera tenia raó. Al cap d'una setmana la meva àvia ja tenia la casa en doina amb el seu bastó de pom daurat, i ja es ficava amb la feina de Mrs. Spring a la cuina.

—Li agraeixo tota la seva ajuda, Mrs. Spring —va dir—, però ara ja pot tornar a casa.

—Oh, no, no hi puc pas tornar —va respondre Mrs. Spring—. El metge em va dir que en els pròxims dies no la deixi treballar gens ni mica.

El metge va dir més que això. Ens va llançar una bomba a la meva àvia i a mi dient-nos que de cap de les maneres ens havíem d'exposar a fer el viatge a Noruega aquest estiu.

—Quina ximpleria! —va cridar la meva àvia—. Li he promès que hi aniríem!

—És massa lluny —va dir el metge—. Seria molt temerari. Però ja li diré què *poden* fer. En lloc d'això, es pot endur el seu nét a un hotel ben bonic de la costa sud d'Anglaterra. L'aire de mar és just el que els convé.

—Oh no! —vaig dir jo.

—Que vols que es mori la teva àvia? —em va preguntar el metge.

—Mai de la vida! —vaig dir.

—Doncs no li facis fer cap viatge llarg aquest estiu. Encara no està prou forta. I no li deixis fumar aquells cigars negres horribles.

Al final, el metge es va sortir amb la seva pel que feia a les nostres vacances, però no pas en el cas dels cigars. Ens van reservar habitacions en un lloc anomenat Hotel Magnificent, a la famosa ciutat costanera de Bournemouth. Bournemouth, va dir-me la meva àvia, estava ple de vellets com ella. Els jubilats hi anaven a milers perquè l'aire d'allí era tan reforçant i sa que els mantenia vius, això creien, uns quants anys de més.

—És veritat? —vaig preguntar.

—I és clar que no —va dir ella—. Són bestieses. Però, per una sola vegada, em penso que hem d'obeir el meu metge.

Poc després d'això, la meva àvia i jo vam agafar el tren cap a Bournemouth i ens vam establir a l'Hotel Magnificent. Era un edifici blanc enorme davant de la platja, i a mi em va semblar un lloc força avorrit per passar-hi unes vacances d'estiu. Jo tenia una habitació independent, però hi havia una porta que unia la meva habitació amb la de la meva àvia de manera que ens podíem fer visites sense haver de sortir al corredor.

Just abans de marxar cap a Bournemouth, la meva àvia m'havia regalat, per reconfortar-me, dos ratolins blancs en una gabieta, i no

cal dir que me'ls vaig emportar. Eren divertidíssims, aquells ratolins. Els vaig posar de nom William i Mary, i a l'hotel de seguida vaig començar a ensenyar-los a fer trucs. El primer truc que els vaig ensenyar va ser d'arrossegar-se per la màniga de la meva jaqueta i sortir pel coll. Després els vaig ensenyar d'escalar pel meu clatell fins a dalt de tot del meu cap. Això ho vaig aconseguir posant-me engrunes de pastís entre els cabells.

L'endemà mateix d'haver arribat, la minyona m'estava fent el llit quan un dels meus ratolins va treure el cap per sota els llençols. Del xisclet que va fer la minyona, una dotzena de persones van venir corrents per veure a qui estaven matant. Vaig ser denunciat al director. D'aquí va seguir-se una escena desagradable al despatx del director, amb el director, la meva àvia i jo.

El director, que es deia Mr. Stringer, era un home barba-serrat vestit amb un frac negre.

—No puc consentir que hi hagi ratolins al meu hotel, senyora —va dir-li, a la meva àvia.

—Però com gosa dir això quan el seu hotel de mala mort està ple de rates? —va protestar la meva àvia.

—Rates! —va cridar Mr. Stringer, posant-se tot vermell—. En aquest hotel no hi ha rates!

—N'he vist una aquest matí mateix —va dir la meva àvia—. Anava corrent avall pel corredor i s'ha ficat a la cuina!

—Això no és cert! —va cridar Mr. Stringer.

—Més li valdrà que faci venir el ratador de seguida —va dir la meva àvia—, abans no el denunciï a les autoritats de la Salut Pública. Ja estic veient que hi deu haver rates corrent per tota la cuina, rapinyant el menjar dels prestatges i saltant contínuament a la sopa!

—I ara! —va cridar Mr. Stringer.

—No té res d'estrany que la torrada del meu esmorzar estigués tota rosegada pel contorn —va continuar la meva àvia implacablement—. Ni té res d'estrany que tingués un gust de rata repugnant. Si no hi va amb compte, la gent de la Salut Pública li ordenaran que tanqui l'hotel sencer abans que tothom hi agafi la febre tifoide.

—Vostè no parla seriosament, senyora —va dir Mr. Stringer.

—En la meua vida no havia parlat més seriosament —va dir la meua àvia—. Li pensa deixar tenir els ratolins a l'habitació, al meu nét, o no?

El director sabia quan estava vençut.

—Puc suggerir una solució de compromís, senyora? —va dir—. Consentiré que els tingui a l'habitació mentre no els deixi sortir mai de la gàbia. Què li sembla?

—Ens està bé —va dir la meva àvia, i es va aixecar i va sortir tota enfadada de l'habitació amb mi al darrera.

No hi ha manera d'ensinistrar uns ratolins tenint-los dins de la gàbia. No obstant, jo no gosava deixar-los sortir perquè la minyona m'estava espiant en tot moment. Tenia una clau de la meua porta i no parava d'entrar sense avisar a totes hores, provant d'enxampar-me amb els ratolins fora de la gàbia. Em va dir que el primer ratolí que infringís les normes seria ofegat en una galleda d'aigua pel conserge.

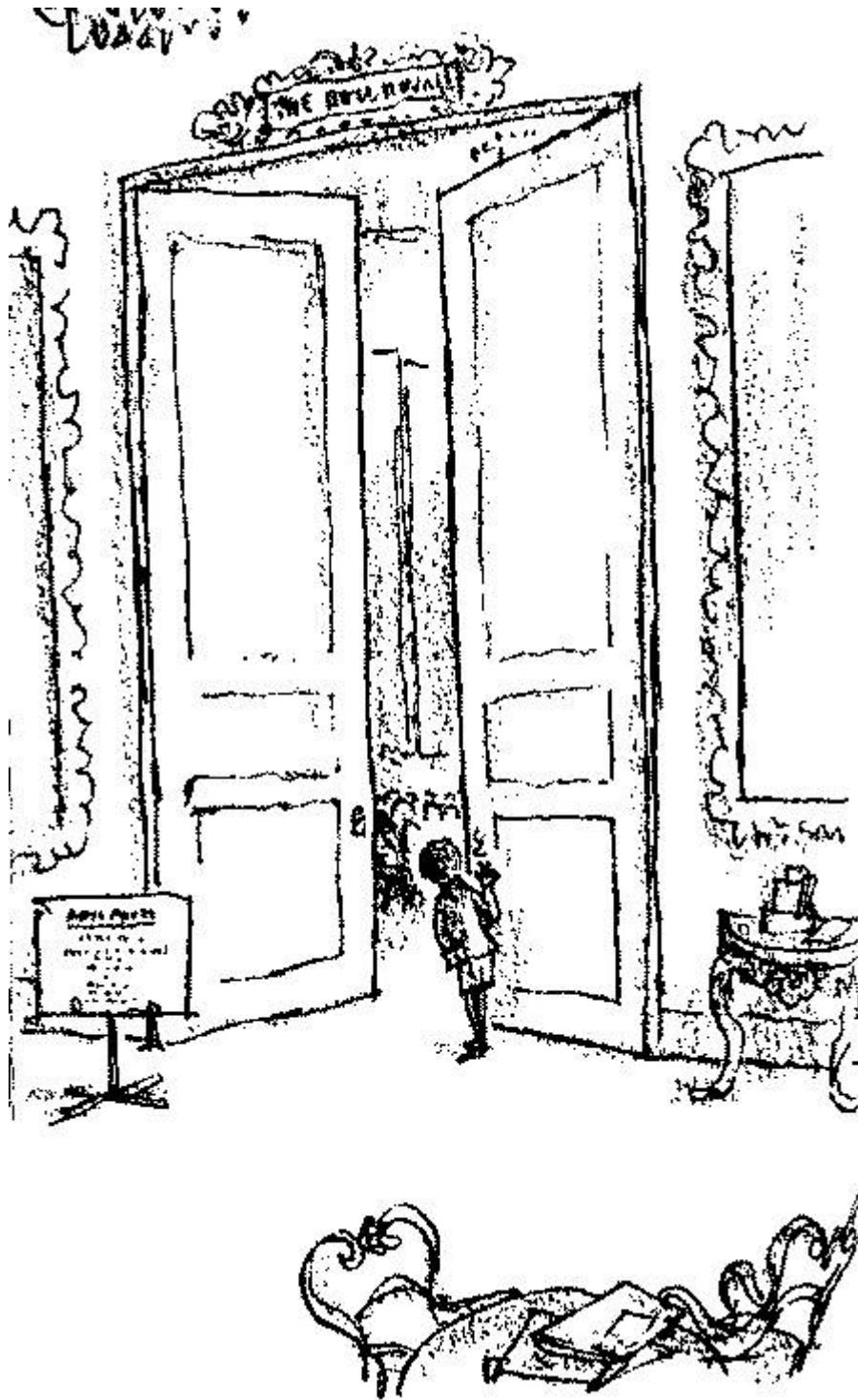
Vaig decidir buscar un lloc més segur on pogués continuar l'entrenament. Per força hi havia d'haver una habitació buida en aquell hotel enorme. Em vaig posar un ratolí a cada butxaca dels pantalons i em vaig perdre pel pis de baix a la recerca d'un lloc secret.

El pis de baix de l'hotel era un laberint de sales públiques, totes amb un nom en lletres daurades sobre la porta. Vaig anar passant a través del «Saló» i la «Sala de Fumar» i la «Sala de Joc» i la «Sala de Lectura» i la «Gran Sala». No n'hi havia cap de buida. Vaig baixar per un corredor llarg i ample i al final vaig anar a parar a la «Sala de Ball». Hi havia portes de doble fulla per entrar-hi, i al davant de les portes hi havia un gran tauler d'anuncis sobre un pedestal. L'anunci del tauler deia:

REUNIÓ DE LA SRPCN
ESTRICTAMENT PRIVAT
AQUESTA HABITACIÓ ESTÀ RESERVADA
PER A LA
REUNIÓ ANUAL
DE LA
SOCIETAT REIAL
PER A LA PREVENCIÓ

DE LA CRUELITAT AMB ELS NENS.

Les portes de doble fulla estaven obertes. Hi vaig treure el nas. Era una sala colossal. Hi havia rengles i rengles de cadires, totes de cara a una tribuna. Les cadires estaven pintades de daurat i tenien un coixinet vermell sobre el seient. Però no hi havia ni una ànima a la vista.

Hi vaig entrar de gairell, tímidament i amb cautela.

Quin lloc secret i silenciós tan fantàstic. La reunió de la Societat Reial per a la Prevenció de la Crueltat amb els Nens ja devia haver tingut lloc abans en el curs del dia, i ara se n'havia anat tothom a

casa. Però fins i tot sí no se n'havien anat, fins i tot si de sobte *entraven* en munió, serien una gent amable i meravellosa que es mirarien de bon grat un jove entrenador de ratolins fent la seva feina.

Al fons de la sala hi havia un paravent pintat amb dragons xinesos. Vaig decidir, per tal d'anar sobre segur, de posar-me darrera el paravent per fer el meu entrenament. No em feien ni mica de por, la gent de la Prevenció de la Crueltat amb els Nens, però sempre hi havia la possibilitat que Mr. Stringer, el director, tragués el cap per la porta. Si ho feia i veia els ratolins, els pobres ja serien a la galleda d'aigua del conserge abans que jo pogués cridar l'alto.

Vaig anar de puntetes fins al fons de la sala i em vaig instal·lar en la tofuda moqueta verda de darrera el paravent. Quin lloc més esplèndid! Ideal per entrenar ratolins! Em vaig treure en William i la Mary de les butxaques dels pantalons. Es van asseure a la moqueta al meu costat, quiets i ben educats.

El truc que els anava a ensenyar avui era de caminar per una corda. No és pas tan difícil d'entrenar un ratolí intel·ligent perquè sigui un expert equilibrista, sempre que un sàpiga com hi ha de procedir. En primer lloc, s'ha de tenir un tros de corda. Això, ja ho tenia. Després s'ha de tenir un bon pastís. Un bon pastís de panses és el menjar preferit dels ratolins blancs. Els fa tornar bojós. Jo portava un pastís de cóc que m'havia guardat a la butxaca mentre prenia el te amb l'àvia el dia abans.

Doncs bé, això és el que cal fer. Estireu la corda ben tibada entre totes dues mans, però comenceu per allargar-la molt poc, només unes tres polzades. Us poseu el ratolí a la mà dreta i un trosset de pastís a l'esquerra. D'aquesta manera el ratolí només està a una distància de tres polzades del pastís. El pot veure i el pot flairar. Els bigotis se li contreuen d'excitació. Gairebé podria abastar el pastís només que s'inclinés endavant, però no hi arriba del tot. Només li cal fer dos passos sobre la corda per aconseguir el mos saborós. Fa una temptativa endavant, una pota sobre la corda, després l'altra. Si el ratolí té bon sentit de l'equilibri, i la majoria d'ells el tenen, passarà

a l'altre costat fàcilment. Vaig començar amb en William. Va travessar la corda sense dubtar-ho ni un moment. Li vaig deixar fer un mos ràpid al pastís, just per excitar-li l'apetit. Tot seguit me'l vaig tornar a posar a la mà dreta.

Aquesta vegada vaig allargar la corda. La vaig fer unes sis polzades llarga. En William ja sabia què fer ara. Amb un equilibri magnífic, va anar caminant pas a pas per la corda fins a abastar el pastís. Va ser recompensat amb un altre mos.

Ben aviat en William caminava per un filferro (vull dir una corda estirada) de vint-i-quatre polzades, d'una mà a l'altra per abastar el pastís. Era una meravella veure'l. Ell mateix s'ho passava de primera. Jo anava amb compte de tenir la corda vora la moqueta de manera que si en William perdia l'equilibri no caigués de gaire amunt. Però no va caure mai. En William era sens dubte un acròbata natural, un gran ratolí funàmbul.

Ara li tocava a la Mary. Vaig posar en William a la moqueta al meu costat i el vaig recompensar amb unes quantes engrunes més i una pansa de Corint. Llavors vaig començar la mateixa rutina de cap i de nou amb la Mary. L'ambició que m'enlluernava, sabeu, el meu somni més gran, era d'arribar a ser algun dia el propietari d'un Circ de Ratolins Blancs. Tindria un petit escenari amb cortines vermelles al davant, i quan s'obrissin les cortines el públic veuria els meus ratolins ensinistrats mundialment famosos caminant sobre una corda, gronxant-se en un trapezi, fent tombarelles a l'aire, saltant amb trampolins i fent tota una sèrie de coses. Tindria ratolins blancs que muntarien rates blanques, i les rates galoparien vertiginosament al voltant de l'escenari. Ja em començava a imaginar viatjant en primera classe per tot el món amb el meu Famós Circ de Ratolins Blancs, i fent funcions davant de totes les corones d'Europa.

Anava per la meitat de l'entrenament de la Mary quan de sobte vaig sentir veus al defora la porta de la Sala de Ball. El soroll es feia més fort. Va anar augmentant fins a un gran rumor de paraules procedents de moltes veus. Vaig reconèixer la veu de l'horrible director de l'hotel, Mr. Stringer.

Ajuda, vaig pensar.

Però gràcies al cel que hi havia aquell paravent enorme.

M'hi vaig agotnar al darrera i vaig guaitar per l'escletxa que hi havia entre dues de les parts plegables. Podia veure la Sala de Ball en tota la seva llargada i amplada sense que ningú em veiés a mi.

—Bé, senyores, estic segur que s'hi trobaran del tot a gust, aquí —deia la veu de Mr. Stringer. Tot seguit va entrar amb pas decidit per les portes de doble fulla, ell i el seu frac negre, obrint del tot els braços en un gest de fer passar una gran multitud de senyores.

—Si hi ha res que puguem fer per vostès, no dubtin a dir-m'ho —va prosseguir—. El te els serà servit a la Terrassa del Sol després que hagin conclòs la seva reunió.

Dit això, va fer una reverència i es va esmunyir cap a fora de la sala mentre una multitud immensa de senyores de la Societat Reial per a la Prevenció de la Crueltat amb els Nens hi entraven. Anaven força ben vestides i totes duien un barret al cap.

La reunió

Ara que el director se n'havia anat, ja no hi havia res que m'alarmés. Què millor que trobar-me empresonat en una sala plena d'aquelles esplèndides senyores? Si mai hi arribava a parlar, fins i tot els podria suggerir que vinguessin a fer una mica de prevenció-de-la-crueltat-amb-els-nens a la meva escola. Un bon servei ens farien allí.

Van anar entrant, xerrant pels colzes. Van començar a agitar-se d'un costat a l'altre i a triar-se el seient, i tot eren blederies com «Vine a seure al meu costat, Millie, maca», i «Oh, *hooool*a, Beatrice! No t'havia vist des de l'última reunió! Però quin vestit més encantador que portes!».

Vaig decidir de quedar-me on era i deixar-les fer amb la seva reunió mentre jo anava fent amb els meus ratolins, però me les vaig estar mirant una estona més per l'escletxa del paravent, esperant que s'asseguessin i es calmessin. Quantes n'hi havia? Vaig calcular que pels volts de dues-centes. Els rengles del darrera van ser els primers a omplir-se. Totes semblaven voler seure tan lluny de la tribuna com fos possible.

Al mig de l'últim rengle hi havia una senyora amb un barret verd minúscul que no parava de gratar-se el clatell. No se n'estava ni un moment. Em va fascinar la manera en què els seus dits perseveraven en gratar els cabells del clatell. Si ella hagués sabut que algú l'estava mirant per darrera, estic segur que s'hauria sentit avergonyida. Potser tenia caspa, vaig pensar. De sobte, em vaig adonar que la senyora que seia al seu costat estava fent el mateix!

I l'altra!

I la de més enllà!

Totes sense excepció ho estaven fent. Totes s'estaven gratant els cabells del clatell com a boges!

Que tenien puces al cabell?

Més aviat llémenes hi devien tenir.

Un nen de l'escola que es deia Ashton havia tingut llémenes al cabell l'últim trimestre, i la principal li va fer immersir tot el cap en trementina. Prou que va matar les llémenes, però de poc que no mata l'Ashton també. La pell de mig crani li va saltar.

Vaig començar a fascinar-me amb aquelles senyores gratacabells. Sempre és divertit quan caces algú fent coses lletges i que es pensa que ningú l'està mirant. Burxant-se el nas, per exemple, o gratant-se el cul. Gratar-se el cap és gairebé igual de lleig, sobretot quan es fa sense parar.

Vaig decidir que havien de ser llémenes.

Aleshores va passar la cosa més sorprenent. Vaig veure una senyora fent-se pujar els dits *per sota* els cabells del seu cap, i els cabells, *la cabellera sencera* se li va aixecar tot d'una peça, i la mà se li va esmunyir per sota els cabells i va continuar gratant!

Portava una perruca! I també portava guants! Vaig donar un cop d'ull ràpid a la resta del públic, que ara ja seia. *Totes elles duien guants!*

Se'm va glaçar la sang. Em va venir un tremolor de cap a peus. Vaig mirar frenèticament si al meu darrera hi havia cap porta per poder-me escapar. No n'hi havia cap.

I si fent un salt de darrera el paravent agafés embranzida cap a les portes de doble fulla?

Aquelles portes de doble fulla ja estaven tancades, i hi vaig veure una dona dreta al davant. S'hi va inclinar i estava fermant una mena de cadena metàl·lica al voltant de cada pom de la porta.

No et moguis, em vaig dir a mi mateix. Encara no t'ha vist ningú. No hi ha raó per la qual haguessin de venir a mirar darrera el paravent. Però a un moviment en fals, a un estossecc, a un esternut, a una mocada, a un petit so de qualsevol mena, no serà una bruixa solament la que t'enxampi. Seran dues-centes!

En aquell moment, em sembla que em vaig desmaiar. Tot plegat era massa fort perquè un nen petit ho pogués afrontar. Però no crec que estigués inconscient més d'uns pocs segons, i quan em vaig retornar, estava estirat a la moqueta i estava quiet, gràcies a Déu, darrera el paravent. Hi havia un silenci absolut tot al meu voltant.

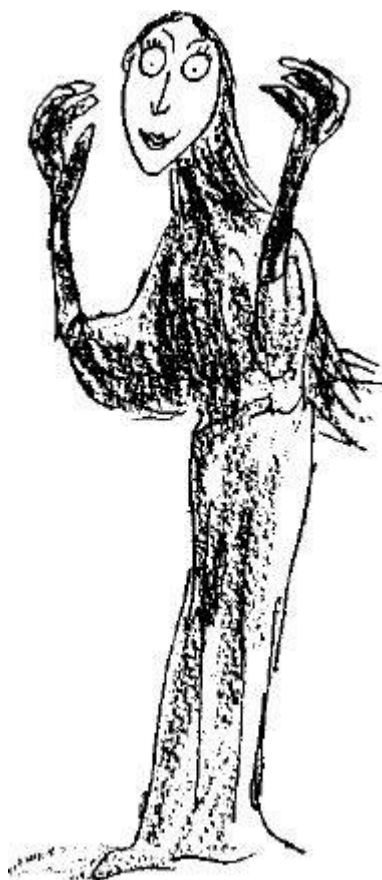
Amb molt poca fermesa, em vaig incorporar de genolls i vaig tornar a guaitar per l'escletxa del paravent.

Crespat com un crespell

Totes les dones, o més ben dit les bruixes, seien ara immòbils a la cadira i miraven fixament, com hipnotitzades, algú que de sobte havia aparegut a la tribuna. Aquest algú era una altra dona.

La primera cosa que vaig observar d'aquesta dona va ser la seva talla. Era diminuta, probablement no feia més de quatre peus i mig d'alçària. Se la veia bastant jove, em va semblar que pels volts de vint-i-cinc o vint-i-sis anys, i era molt maca. Portava un vestit negre llarg força elegant que li arribava ben bé fins a terra, i uns guants negres que li pujaven fins als colzes. A diferència de les altres, no portava cap barret.

A mi no em va fer l'efecte gens ni mica d'una bruixa, però era impossible que *no* ho fos, altrament, què carai hi feia, allí dalt de la tribuna? I, per l'amor de Déu, per què totes les altres hi tenien els ulls clavats amb aquella barreja d'adoració, respecte i temor?

Molt lentament, la senyoreta de la tribuna va alçar les mans fins a la cara. Vaig veure-li els dits enguantats desenganxant alguna cosa darrera les orelles, i llavors... llavors es va agafar les galtes i es va treure la cara completament enfora! Tota aquella cara tan bonica li va quedar despres a les mans!

Era una màscara!

Mentre es treia la màscara, es va girar cap a un costat i la va deixar curosament sobre una tauleta que tenia allí, i quan es va tornar a girar i se'ns va posar de cara, vaig estar ben a punt de fer un crit molt fort.

La seva cara autèntica era la cosa més terrible i espantosa que he vist mai. Només de mirar-la ja em posava a tremolar de dalt a

baix. Era tan arrugada i arrufada, tan seca i marcida, que semblava com si li haguessin adobat en vinagre. Era una imatge cadavèrica, terrible de veure. Tenia alguna cosa terriblement dolenta, alguna cosa corrompuda, putrefacta, podrida. Semblava, del tot literalment, que s'estigués descomponent per les vores, i al mig de la cara, al voltant de la boca i les galtes, hi veia la pell tota corrompuda i menjada pels cucs, com si aquests hi anessin treballant de valent.

Hi ha vegades en què una cosa és tan espantosa que hi quedes hipnotitzat i no pots deixar de mirar-la. Així em trobava jo ara. Estava petrificat. Estava paratitzat. Estava magnetitzat de pur horror per les faccions d'aquesta dona. Però la cosa no s'acabava aquí. Hi havia una mirada de serps en aquells ulls quan es projectaven com un llamp sobre el públic.

Vaig reconèixer de seguida, és clar, que aquella no era altra que la Reina de les Bruixes en persona. I també vaig veure per què s'havia posat una màscara. No s'hauria pogut passejar mai en públic, ni

molt menys reservar habitació en un hotel, amb la seva cara real. Qualsevol que la veiés hauria fugit corrents amb crits d'espant.

—Lez portez! —va cridar la Reina de les Bruixes amb una veu que omplia la sala i retrunyia per les parets—. Ja eztan tancadez amb cadena i forrellat?

—Estan tancades amb cadena i forrellat, Grandesa —va respondre una veu del públic.

Els ulls brillants i serpentins que estaven tan enfonsats en aquell rostre espantós podrit pels cucs, miraven encesos de maldat, impertorbables, les bruixes que tenien al davant.

—Podeu trreure-uz elz guantz! —va cridar.

La seva veu, vaig notar, tenia aquella mateixa qualitat de duresa metàl·lica que la veu de la bruixa que em va venir a sota el castanyer, només que aquesta era de bon tros més forta i molt i molt més aspra. Raspava l'oïda. Feria l'orella. Rugia. Esgarrinxava. Xisclava. I grunyia.

Tothom a la sala es treia els guants de llampada. Jo mirava les mans de les de l'últim rengle. Tenia moltes ganes de veure l'aspecte dels seus dits, i si la meva àvia no s'havia equivocat. Ah!... Sí...! En vaig poder veure uns quants ara! Vaig veure les urpes marrons corbant-se a les puntes dels dits! Eren cap a dues polzades de llarg, aquelles urpes, i punxegudes a la punta!

—Podeu trrreure-uz lez zabatez! —va fer d'un crit la Reina de les Bruixes.

Vaig sentir un sospir d'alleujament que sortia de totes les bruixes de la sala en treure's aquelles sabates estretes de tacó alt, i llavors vaig entreveure sota les cadires uns quants parells de peus emmitjonats, cairats i sense ni un sol dit. Eren fastigosos, com si els dits haguessin estat escapçats dels peus amb un ganivet de trinxar carn.

—Podeu trrreure-uz lez perrruquez! —va grunyar la Reina de les Bruixes. Tenia una manera peculiar de parlar, com una mena de deix d'accent estranger, una cosa aspra i gutural, i semblava tenir problemes per pronunciar la lletra *s*. A més d'això, feia una cosa estranya amb la lletra *r*. La feia rodar i rodar a la boca com una crosta de porc abans d'escopir-la.

—Trrreieu-voz lez perrruquez i que uz toqui una mica d'aire frrezc a la grrranizzada de la calba! —va cridar, i un altre sospir d'alleujament es va produir en el públic mentre les mans pujaven als caps i (amb els barrets encara a sobre) en treien les perrruques.

Ara se'm van presentar al davant rengles i rengles de caps femenins calbs, un mar de closques nues, totes vermelles i irritades pel frec dels folros de les perruques. No tinc manera de dir com eren d'horroroses, i, no sé com, però tot aquell panorama es feia encara més grotesc perquè a sota d'aquells caps calbs espantosos i plens de crostes, els cossos estaven abillats amb vestits de moda i força elegants. Era monstuós. Era antinatural.

Déu del cel, vaig pensar. Oh, ajuda! Oh, Senyor, tingues pietat de mi! Cada una d'aquestes dones horribles del cap pelat és una assassina de nens, i jo em trobo empresonat en la mateixa sala i no en puc escapar!

En aquell moment, un pensament nou i doblement horripilant em va colpir. La meva àvia havia dit que amb els seus forats del nas especials podien olorar un nen en la nit més negra d'una banda a l'altra del carrer. Fins ara, la meva àvia havia tingut raó cada vegada. Semblava, per tant, que amb tota certesa una de les bruixes del rengle posterior m'havia de flairar en qualsevol moment, i que aleshores el crit de «Caca de gos!» correria per tota la sala i jo seria acorralat com una rata.

Em vaig agenollar a la moqueta darrera el paravent, a penes atrevint-me a respirar.

Llavors em vaig recordar en sec d'una altra cosa molt important que la meva àvia m'havia dit. «Com més brut estiguis —havia dit—, més difícil li serà a una bruixa d'ensumar-te».

Quant de temps feia que m'havia banyat per última vegada?

Feia segles. Tenia la meua pròpia habitació a l'hotel i la meua àvia no es preocupava mai amb bestieses d'aquesta mena. Tot ben considerat, no crec pas que m'hagués banyat ni una sola vegada d'ençà de la nostra arribada.

Quan va ser l'última vegada que m'havia rentat les mans o la cara?

No pas aquest matí, això segur.

Ni tampoc ahir.

Em vaig mirar les mans. Estaven plenes de brutícia i fang i Déu sap quantes coses més.

Potser encara me'n sortiria, al capdavant. No hi havia manera que les ones de pudor traspassessin tota aquella porqueria.

—Brrruixez d'Anglaterra —va cridar la Reina de les Bruixes. El que és ella, vaig observar que no s'havia tret ni la perruca ni els guants ni les sabates—. Brrruixez d'Anglaterra —xisclava.

El públic es va moure inquiet i es va incorporar a la cadira.

—Brrruixez miserablez! —cridava—. Brrruixez inútilz, drrropez! Brrruixez zenze empenta, ineficazez! Zou un munt de cuzz inzerviblez, bonz per no rez!

Un calfred va estremir el públic. Era clar que la Reina de les Bruixes estava d'un humor violent i elles ho sabien. Vaig tenir la sensació que alguna cosa terrible anava a passar ben aviat.

—Em pozo a ezmorzar aquest matí —va cridar la Reina de les Bruixes—, i miro per la fineztrrra cap a la platja, i què veig? A vozaltrrrez uz ho prrregunto, *què veig?* Veig un panorama rrrepugnant! Veig zentenarz, veig *milerz* de nenetz pudentz i rrrepulziuz jugant a la zorra. Una vizió que em trrreu del tot la gana. *Per què no uz en heu dezempallegat?* —va xisclar—. Per què no elz heu eliminat a totz, aqueztz nenz porcz i peztilentz?

A cada paraula que deia, uns capellans de flema blavissa li sortien disparats de la boca com petites bales.

—Uz prrregunto *per què?* —va cridar.

Ningú li va respondre la pregunta.

—Ferum de nen! —va esgaripar—. Empudeguen el món! No lez volem, aqueztez crrriaturez, per aquí!

Els caps pelats del públic van assentir enèrgicament.

—Un nen a la zetmana no m'eztà bé! —es va exclamar la Reina de les Bruixes—. Éz això tot el que podeu fer?

—Ho millorarem —va murmurar el públic—. Ho millorarem força.

—No n'hi ha prrrrou que ho milloreu! —va xisclar la Reina de les Bruixes—. Exigeixo màximz rrezultatx! Vet aquí lez mevez ordrez! Lez mevez ordrez zón que totz i cadazcun delz nenz d'aquest paíz zeran eliminatz, ezclafatz, exclafazzatz, ezterrozatz i ezmicolatz abanz que torni a venir d'aquí un any! M'he fet entendrrre?

El públic va fer un gran esbufec. Vaig veure que les bruixes es miraven l'una a l'altra amb una expressió molt inquieta. I vaig sentir una bruixa al final del primer rengle que deia en veu alta:

—*Tots?* No podem pas liquidar-los *tots!*

La Reina de les Bruixes es va tombar d'una revolada com si algú l'hagués punxat al darrera.

—Qui ho ha dit, això? —va esclafir—. Qui z'atrrreveix a dizcutir amb mi? Haz eztat tu, no? —Va apuntar un dit enguantat tan afilat com una agulla cap a la bruixa que havia parlat.

—No ho volia dir, Grandesa! —va dir la bruixa cridant—. No tenia intenció de discutir! Només parlava amb mi mateixa!

—T'haz atrrrevit a rreplicar-me! —va xisclar la Reina de les Bruixes.

—Només parlava amb mi mateixa! —va cridar la infeliç—. Ho juro, Grandesa! —Va començar a agitar-se de por.

La Reina de les Bruixes va fer un pas ràpid endavant, i quan va tornar a parlar, ho va fer amb una veu que em va glaçar la sang.

—La brrruixa tonta i rreplaire que diu no, crrremarà finz a tenir elz ozzoz de carrrbó! —va cridar.

—No, no! —va suplicar la bruixa del primer rengle. La Reina de les Bruixes va continuar:

—La brrruixa nícia zenze enteniment.

Crrreparà en la flama méz arrrdent!

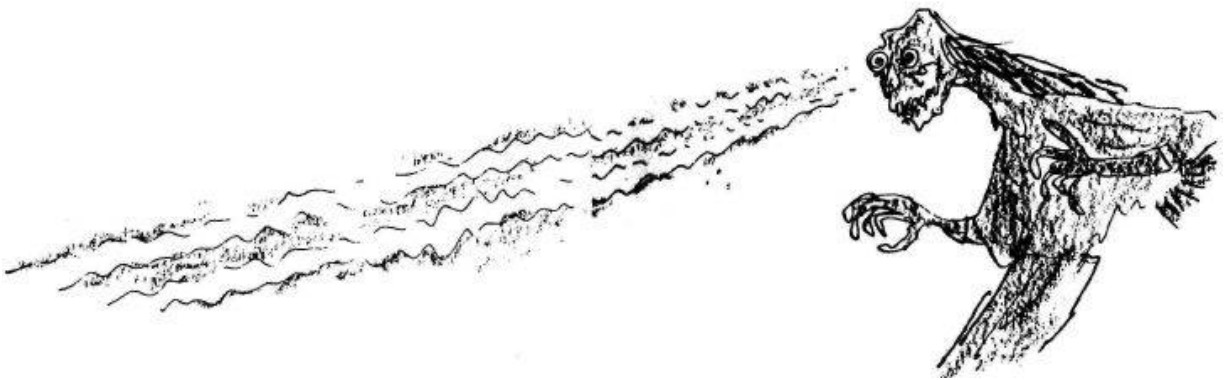
—Salveu-me! —va implorar la bruixa infortunada del primer rengle. La Reina de les Bruixes no en va fer cap cas. Va tornar a parlar.

—La brrruixa que éz com tu, idiota zenze mida, Zobre la barbacoa farà bona rroztida!

—Oh, Grandesa, perdoneu-me! —va bramar la miserable inculpada—. No ho volia dir! —Però la Reina de les Bruixes continuava aquell recital terrible.

—La brrruixa que ha gozat trrractar-me de garlaire Entrre nozaltrez no durarà gaire!

Un moment després, un doll de guspies que semblaven llimadures minúscules de metall candent va saltar dels ulls de la Reina de les Bruixes, i va anar disparat contra aquella que havia gosat parlar. Vaig veure com les guspies hi xocaven i la penetraven, i ella va deixar anar un esgarip horrible i tota una fumarada es va formar al seu voltant. Una sentor de carn cremada va omplir la sala.

Ningú es va moure. Com jo, tothom mirava el fum, i quan es va haver dissipat, la cadira estava buida. Vaig entreveure una mena de borralló blanc, com un petit núvol, que voleiava amunt i desapareixia per la finestra.

Un gran sospir va sorgir del públic.

La Reina de les Bruixes va donar una mala mirada general a la sala.

—Ezpero que ningú méz em farrà enutjar avui —va observar.

Hi havia un silenci de mort.

—Crrrezpada com un crrrezpell —va dir la Reina de les Bruixes
—. Cuita com una paztanaga. No la torrnareu a veure mai més, a
ella. Ara ja enz podem pozar a la feina.

Fórmula 86 d'acció retardada productora de ratolins

—Elz nenz zón rrrepugnantz! —va cridar la Reina de les Bruixes—. Elz liquidarem totz! Deixarem la faç de la terra neta de nenz! Elz llençarem al wàter i eztirarem la cadena!

—Sí, sí! —va cantar el públic—. Els liquidarem! En netejarem la terra! Els llençarem al wàter i estirarem la cadena!

—Elz nenz zón porcz i llardozoz! —va dir amb veu de tro la Reina de les Bruixes.

—Ho són! Ho són! —van corejar les bruixes angleses—. Són porcs i llardosos!

—Elz nenz zón brrrutz i pudentz! —cridava la Reina de les Bruixes.

—Bruts i pudents! —xisclava el públic, excitat cada vegada més i més.

—Elz nenz fan pudor de *caca de goz*! —va braolar la Reina de les Bruixes.

—Eeeeccs! —va cridar el públic—. Eeeeccs! Eeee-cccs! Eeeeccs!

—Zón pitjorz que la caca de goz! —continuava cridant la Reina de les Bruixes—. La caca de goz fa olor de violetez i primaverez comparada amb elz nenz!

—Violetes i primaveres! —cantava el públic. Aplaudien i aclamaven gairebé cada mot que sortia de la tribuna. La presidenta semblava tenir-les absolutament encantades.

—Parlar delz nenz ja em fa vomitar! —va fer d'un esgarip la Reina de les Bruixes—. Zimplement de *penzar-hi* ja em marejo! Porrrteu-me un gibrrrell!

La Reina de les Bruixes va fer una pausa i es va mirar la gran massa de rostres ansiosos del públic. S'esperaven, volien més encara.

—Bé doncz! —va lladrar la Reina de les Bruixes—. Bé doncz, ara ze m'ha acudit un pla! Ze m'ha acudit un pla gegantí per eliminar totz i cadazcun delz nenz d'Anglaterrra zenzera!

Les bruixes van fer un crit sufocat. Es van quedar bocabadades. Es van girar l'una vers l'altra i es van fer uns grans somriures cruels d'entusiasme.

—Zí! —va retrunyir la Reina de les Bruixes—. Elz donarem una bona pallizza i enz elz cruzpirem i farem dezaparèixer totz aquestz petítz marrecz d'Anglaterrra, finz a l'últim, d'un zol cop!

—Visca! —van cridar les bruixes, picant de mans—. Oh, Grandesa, sou genial! Sou fantabulosa!

—Calleu i ezcolteu! —va tallar la Reina de les Bruixes—. Ezcolteu molt atentament, que dezpréz no hi hagi embolicz!

El públic es va incorporar a la cadira, amb ganes de saber com s'havia d'efectuar aquest truc de màgia.

—Totez i cadazcuna de vozaltrez —continuava retronant la Reina de les Bruixes— torrrnarà al poble d'on ve i dimitirà de la zeva feina. Dimitirà! La deixarà! Ez rrretirà!

—Ho farem! —van cridar—. Dimitirem de la feina!

—I dezpréz d'haver deixat la feina —continuava la Reina de les Bruixes—, totez i cadazcuna de vozaltres zortirà i anirà a comprrrar... —i es va interrompre.

—Què anirem a comprar? —van cridar—. Digueu-nos-ho, Genial Senyora, què és el que anirem a comprar?

—Confiteriez! —va xisclar la Reina de les Bruixes.

—Confiteries! —van cridar les bruixes—. Anirem a comprar confiteries! Quin acudit més estuplèndit!

—Cadazcuna de vozaltrez ez comprrrrà una confiteria. Comprrrreu lez confiteriez méz rrezeptablez d'Anglaterra, el bo i millor!

—Ho farem! Ho farem! —van respondre. Les seves veus horribles eren com un cor de freses de dentista grinyolant totes alhora.

—I rez de quiozcotz de mitja pela amb tabac i diariz i confitz! —va cridar la Reina de les Bruixes—. Vull que aconseguíu noméz lez botigues millor z i méz rrefinadez, plenez finz dalt de pilez i pilez de caramelz deliciozoz i zaborozoz bombonz!

—Les millors —van cridar—, comprarem les millors confiteries de la vila!

—No tindrrreu cap prrroblema per obtenir el que vulgheu —bramava la Reina de les Bruixes—, perrquè oferireu quatre vegadez el que val una botiga, i ningú no rrefuza una oferta com aquezta! Elz dinerz no zón cap prrroblema per nozaltrez lez brrruixez, com zabeu molt bé. He portat amb mi ziz maletex atapeïdez de bitlletz anglezoz, totz nouz i crrruixentz. I totz —va afegir amb una mirada diabòlica—, totz fetz a caza.

Les bruixes del públic van fer la rialleta, comprenent la broma.

En aquell moment, una bruixa beneita es va excitar tant amb les possibilitats que presentava la regència d'una confiteria que es va posar drete d'un bot i va cridar:

—Els nens vindran a ramats a la meva botiga i jo els serviré caramels enverinats i bombons enverinats i els eliminaré tots com a mosteles!

De sobte es va fer el silenci a la sala. Vaig veure el cos diminut de la Reina de les Bruixes encarcerar-se i enrigidir-se de furor.

—Qui ha parrlat? —va esgaripar—. Haz eztat *tu!* Tu, la d'allà baix!

La culpable es va asseure ràpidament i es va tapar la cara amb les seves mans de llargues urpes.

—Babaua total! —va xisclar la Reina de les Bruixes—. Perrrdulària, capzigrranya inepta! Que no ho veuz, que zi comenzez a enverinar crriaturez a tort i a drrret t'enxamparan en zinc minutz com zi rez? Mai de la vida havia zentit un zuggeriment tan ximplet d'una brrruixa!

Tot el públic sense excepció es va agemolir de por i ja tremolava. Estic completament segur que tothom pensava, com jo, que les terribles guspises candents estaven a punt de tornar a sortir volant.

Per estrany que sembli, no van sortir.

—Zi una idea així de beneita éz tot el que zou capazez de prrropozar —va retrunyir la Reina de les Bruixes—, no éz genz eztrrrany que encara hi hagi ple de nenz faztigozoz pul·lulant per Anglaterra!

Es va fer un altre silenci. La Reina es mirava malament les bruixes del públic.

—Éz que no zabeu —els va cridar—, que nozaltrez lez brrruixez noméz trreballem amb màgia?

—Sí que ho sabem, Grandesa! —van respondre totes—. És clar que ho sabem!

La Reina de les Bruixes va fer cruixir aquelles mans ossudes i enguantades i va cridar:

—Així doncz, cadazcuna de vozaltrrrez ha de pozzeir una confiteria de prrimera! El zegüent paz a fer éz que cadazcuna anunzii a l'aparador de la zeva botiga que en un dia azzenyalat donarà una Grrran Fezta d'Inaugurazió amb caramelz i bombonz de frrranc per a totz elz nenz!

—Això els farà venir, a aquestes bestioletes golafres! —va cridar el públic—. Aniran a garrotades per passar per la porta!

—Dezprrréz —continuava la Reina de les Bruixes—, uz prrreparareu totez per aquezta Grrran Fezta d'Inaugurazió omplint cada bombó i cada caramel de la voztrrra botiga amb la meva última i grrrandioza fórmula màgica! Ze la coneix com a FÓRRRMULA 86 D'ACZIÓ RRRETARDADA PRODUCTORA DE RATOLINZ!

—Acció Retardada Productora de Ratolins! —van corejar—. Ja se n'ha empescat una altra! Sa Grandesa ha inventat encara un altre truc màgic per matar nens! Com ho hem de fer, oh Reina Colossal?

—Tingueu paziènzia —va respondre la Reina de les Bruixes—. Prrrimer uz explicaré com funciona la meva Fórrrmula 86 d'Aczió Rrretardada Productora de Ratolinz. Ezcolteu atentament.

—Us escoltem! —va cridar el públic, que ara saltava d'excitació a sobre les cadires.

—L'Aczió Rrretardada Productora de Ratolinz éz un líquid verd —explicava la Reina de les Bruixes—, i amb una goteta a cada bombó o caramel n'hi haurà méz que zufizient. Això éz el que pazza: el nen ez menja el bombó que conté el líquid d'Aczió Rrretardada Productora de Ratolinz... el nen ze'n va a caza trrobant-ze bé... el nen ze'n va a dorrrmir i encara ez trroba bé... quan el nen ez lleva, ez troba encara perrrfectament... el nen ze'n va a l'ezcola i no ha deixat encara de trrobar-ze bé... La fórrrmula éz *d'aczió rretardada*, ho enteneu?, i encara no fa el zeu efecte.

—Ho entenem, oh Intel·ligentíssima! —va cridar el públic—. Però quan comença a fer l'efecte?

—Comença a fer el zeu efecte exactament a lez nou en punt, quan el nen arriba a l'ezcola! —va dir cridant la Reina de les Bruixes, triomfalment—. El nen arriba a l'ezcola i l'Aczió Rrretardada Productora de Ratolinz comença a fer el zeu efecte. El nen ez comença a encongir. Li comença a zortir pèl. Li comença a crrréixer una cua. Tot pazza exactament en vint-i-ziz zegonz. Pazzatz vint-i-ziz zegonz, el nen ja no éz méz un nen. Éz un rratolí!

—Un ratolí! —van xisclar les bruixes—. Quina pensada genialosa!

—Lez aulez quedaran farzides de rratolinz! —cridava la Reina de les Bruixes—. El caoz i el maremàgnum rreg-naran a cada ezcola d'Anglaterrra! Elz meztrez aniran a zaltironz amunt i avall! Lez meztrez pujaran alz pupitrrez agafant-ze les faldillez i brrramant «Ajuda, ajuda, ajuda!».

—Sí, sí que ho faran —xisclava el públic.

—I què —va cridar la Reina de les Bruixes— pazzarà tot zeguit a cada ezcola?

—Digueu-nos-ho! —van xisclar—. Digueu-nos-ho, oh Intel·ligentíssima!

La Reina de les Bruixes va estirar el seu coll fibrós cap endavant i va somriure al públic, mostrant dos rengles de dents punxegudes, una mica blaves. Va alçar el to de la seva veu més que mai i va xisclar:

—*Comenzaran a aparèixer rraterez!*

—Rateres! —van cridar les bruixes.

—I forrrmatge! —va cridar la Reina de les Bruixes—. Elz meztrez aniran de bòlit amunt i avall buzcant rratereze i pozant-hi forrrmatge d'ezquer i col·locant-lez a cada rracó de l'ezcola! Elz rratolinz rrozegaran el forrrmatge! Lez rratereze es dizpararan! Per tota l'ezcola, lez rratereze aniran *patim-patam* i elz capz delz rratolinz rrodolant per terra com bolez! Arreu d'Anglaterra, a cada ezcola d'Anglaterra, ze zentirà el petar de lez rratereze!

En aquest moment, la repulsiva Reina de les Bruixes va començar a ballar una mena de dansa embruixada, amunt i avall de la tribuna, picant de peus i mans. Tot el públic s'hi va afegir a picar de peus i mans. Feien un estrèpit tan terrible que vaig pensar que Mr. Stringer sens dubte sentiria i entraria rebatent les portes. Però no ho va fer.

Aleshores, per damunt de tot aquell soroll, vaig sentir la veu de la Reina de les Bruixes xisclant una mena de cançó espantosa d'autosatisfacció:

—Que morin elz nenz a cop de rraztell!

Bullim-ne elz ozzoz, frregim-ne la pell!

Prrrenquem-loz, eztrrenyem-loz, convertim-loz en puré! Parrtim-loz, zaczegem-los, fem-loz polz per al carrer!

Donem-loz bombonz amb poderz encantatz!

Que morin elz nenz! Carreguem-noz-elz totz! Bullim-loz elz ozzoz, frregim-loz la pell!

Peguem-loz, piquem-loz, aixafem-loz, ezclafem-loz! Partim-loz, trrenquem-loz, tallem-loz, fem-los miquez. Donem-loz bombonz amb màgic poder!

Diguem-loz que ho mengin, diguem-ho ben forrrt. Afartem-loz bé de llaminadurez.

Que arribin a caza empazzant-ze confitz.

I de bon matí elz entrremaliatz fan el zeu camí cap a cada ezcola.

Una nena ez mareja i ez poza blanca.

I xiscla: «Mireu! Em zurt una cua!».

I un nen que eztà drrret allí al zeu coztat Diu crrridant: «Ajuda! M'eztà zortint pèl!».

I un altrre que crrrida: «Zemblem anormalz!

Enz zurten bigotiz a totz a la cara!».

I un delz nenz, el que era el méz alt de totz diu crrridant: «Què pazza? M'eztic fent petit!». Comenzen a crrréixer quatrrre potetez A totz elz nenz i nenez que hi ha allí.

I tot de zobte, molt rrràpidament,

Ja no hi ha cap nen! Noméz ratolinz!

A cada ezcola, elz ratolinz hi zón A balquena pel terra de lez aulez!

I totz elz meztrez, pobrez, enfollitz,

Xizclen: «Què zón aqueztez crrriaturez?».

Pugen alz pupitrrrez i diuen crrridant:

«Fora, fora, ratolinz rrrrepugnantz!

Que algú porti rrraterez, per favor!

I que no oblidi tampoc el forrrmatge!».

Arriben lez rrraterez i fan totez *Patim* aquí, i allí *patim-patam*.

Lez rrraterez porten mollez molt fortez,

Mollez que fan *crac*, i *clap*, i *patim*\

Éz deliziôz ezcoltar el zeu zoroll!

Ëz mùzica a l'oïda d'una brrruixa!

Hi ha rrratolinz mortz per totz elz rrraconz,

Que fan una pila de doz peuz d'alzada,

I elz meztrez que buzquen a drrreta i a ezquerra,

Però no hi ha ni un zol nen a la vizta!

I elz meztrez crrriden: «Què pazza aquí?

On éz que han anat totz elz nenz?

Ja zon quartz de deu i, normalment,

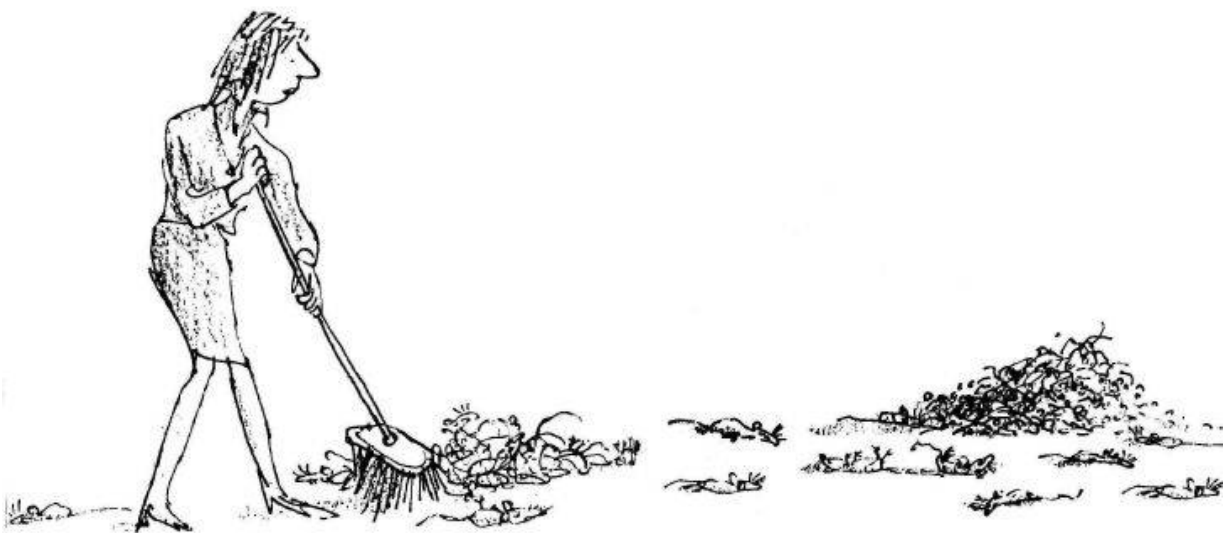
No fan mai tan tard a l'ezcola!».

Elz pobrez meztrez no zaben què fer.

Alguz z'azzeuen, llegeixen, i elz altrez pazzen l'eztona tot el dia

Ezcombrrrant elz ratolinz que hi ha per terra.

I NOZALTREZ LEZ BRUIXEZ CRRRIDEM VIZCA!

La recepta

Espero que no hagueu oblidat que mentre tot això passava jo encara estava clavat de mans i de genolls darrera el paravent, amb un ull enganxat a l'escletxa. No sé quant de temps hi havia passat, allí, però em semblava que tota una vida. El pitjor de tot era la impossibilitat de tossir o de fer cap so, i la consciència que si en feia cap ja em podia donar per mort. I tota l'estona vivia amb el terror constant que una de les bruixes de l'últim rengle ensumaria la meva presència amb aquells forats del nas especials.

La meua única esperança, tal com ho veia, era el fet que no m'havia rentat de feia dies. Això i la interminable excitació i picada de mans i cridòria que omplia la sala. Les bruixes no pensaven en res que no fos la seva Reina allí dalt de la tribuna i el seu gran pla per liquidar tots els nens d'Anglaterra. Era clar que no estaven per ensumar cap nen a la sala. Enfollides en el somni més frenètic (si és que les bruixes tenen somnis), això no els hauria passat mai pel cap. Jo continuava immòbil i pregant.

L'espantosa cançó exultant de la Reina de les Bruixes ja s'havia acabat, i el públic aplaudia amb folia i cridava:

—Colossal! Sensacional! Meravellós! Sou un geni, oh Intel·ligentíssima! És un invent sensacional, aquesta Acció Retardada Productora de Ratolins! És un èxit! I el millor de tot és que seran els mestres els qui es carregaran les criatures pestilents! No serem nosaltres qui ho faci! Mai no ens enxamparan!

—A una brrruixa no l'enxampen mai! —va escriidassar la Reina de les Bruixes—. Atenzió ara! Vull l'atenzió de totez, perrrquè ara uz explicaré què hem de fer per prrreparar la Fórrrmula 86 d'Aczió Rrretardada Productora de Ratolinz!

De sobte, un gran crit sord va sorgir del públic. I tot seguit, un rebombori de xiscles i alarits, i vaig veure moltes de les bruixes posant-se dretes d'un bot i assenyalant la tribuna i cridant:

—Ratolins! Ratolins! Ratolins! Ho ha fet perquè ho veiéssim! La Intel·ligentíssima ha convertit dos nens en ratolins i aquí els tenim!

Vaig mirar cap a la tribuna. I ben bé que hi havia dos ratolins, allí, corrinçant al voltant de la faldilla de la Reina de les Bruixes.

Però aquests no eren ratolins de camp, ni ratolins de casa, ni ratolins de fusta, ni ratolins de collita. Eren *ratolins blancs*! Els vaig reconèixer immediatament: eren els meus William i Mary, pobrets!

—Ratolins! —cridava el públic—. La nostra líder ha fet aparèixer ratolins del no-res! Portem les rateres! Anem a buscar formatge!

Vaig veure la Reina de les Bruixes fitant el terra i mirant-se amb evident perplexitat en William i la Mary. Es va inclinar per mirar-los de prop. Llavors va redreçar-se i va cridar:

—Zilenzi!

El públic va emmudir i es va asseure.

—Aqueztz rrratolinz no tenen rez a veure amb mi! —va cridar—. Aqueztz rrratolinz són rrratolinz *domèzticz*! Éz evident que aqueztz rrratolinz perrrtanyen a algun nen faztigóz d'aquezt hotel! Zenze cap dubte ez trrracta d'un nen, perrrquè lez nenez no en tenen mai, de rrratolinz!

—Un nen! —van cridar les bruixes—. Un nenet brut i pestilent! Li etzibarem un bon cop! El batrem ben batut! Ens menjarem les seves tripes per esmorzar!

—Zilenzi! —va cridar la Reina de les Bruixes, alçant les mans—. Zabeu perrrfectament que no heu de fer rez que atrrregui l'atenzió cap a vozaltrrrez mentre zojorneu en aquezt hotel! Naturalment que enz hem de dezempallegar d'aquezt trrrencapinz pudent, però ho hem de fer de la manera méz dizcrrreta pozzible: éz que no zom

totez lez rreezpectabilízzimez zenyorez de la Rrreial Zoietat per la Prrreeevenzió de la Crrueltat amb elz Nenz?

—Què suggeriu, doncs, oh Intel·ligentíssima? —van cridar—. Com hem de llençar aquesta petita pila de porqueria?

Estan parlant de mi, vaig pensar. Aquestes dones estan parlant de com matar-me, i no d'altra cosa. Vaig començar a suar.

—Zigui qui zigui, no éz important —va proclamar la Reina de les Bruixes—. Deixem-me'l per mi. El trrrobaré enzumant-lo, el torrrnaré un verat i el faré coure per zopar.

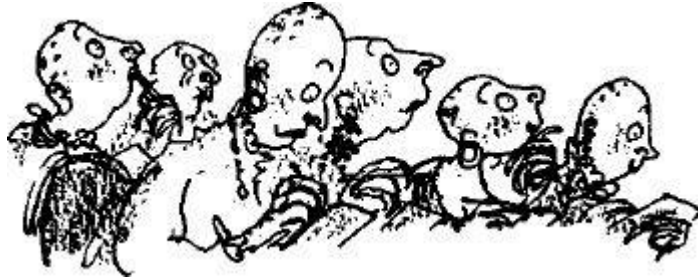
—Bravo! —van cridar les bruixes—. Que li tallin cap i cua i el fregeixin en mantega!

Ja us podeu imaginar que res d'això em feia sentir gaire tranquil. En William i la Mary encara corrinaven per la tribuna, i vaig veure la Reina de les Bruixes assestar, en ple moviment, una puntada de peu a en William. El va ben enxampar amb la punta de la sabata i el va engegar volant. Va fer el mateix amb la Mary. La seva punteria era extraordinària. Hauria pogut ser una gran futbolista. Tots dos ratolins es van estrellar contra la paret, i per uns moments van quedar estabornits a terra. A l'acte es van incorporar i van fugir corrents.

—Atenzió de nou! —cridava la Reina de les Bruixes—. Ara uz donaré la rrezeptá per fer la Fórrrmula 86 d'Aczió Rrretardada Productora de Ratolinz! Agafeu paper i llapiz.

Per tota la sala s'obrien bosses i se'n treien llibretes.

—Doneu-nos la recepta, oh Intel·ligentíssima! —cridava el públic impacient—. Digueu-nos el secret.

—Prrrimer —va dir la Reina—, havia de trrrobar alguna coza que fez elz nenz ben petit ben de prrrezza.

—I què va ser això? —va cridar el públic.

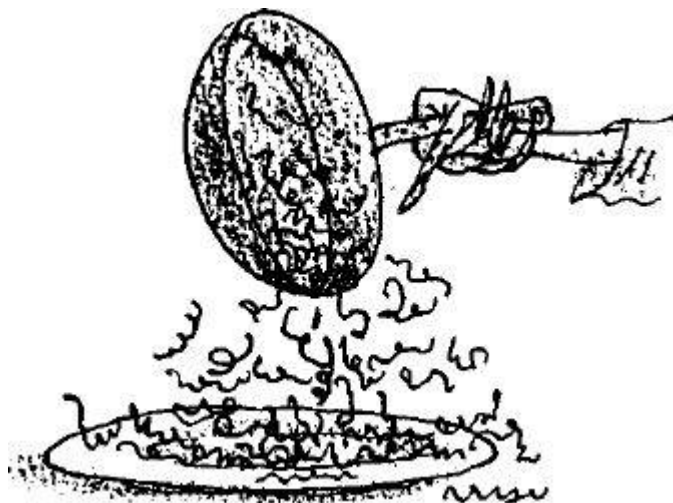
—Aqueyta part va zer zenzilla —va dir la Reina de les Bruixes—. Tot el que cal fer si voleu fer torrrnar un nen ben petit, éz mirar-lo per un telezcopi del rrevéz.

—És una meravella! —va cridar el públic—. Qui hauria pogut pensar en una cosa així?

—Per tant, agafeu el cap del telezcopi mirat del rrevéz —continuava la Reina de les Bruixes— i el feu bullir finz que z'eztobi.

—Quant triga a estobar-se? —li van preguntar.

—Vint-i-una horez de bull —va respondre la Reina—. I mentrrre això ez vagi fent, agafeu exactament quaranta-zinc rratolinz marronz i elz talleu lez cues amb un trrrinxador i lez frregiu en oli de cabell finz que ez pozin rrozzetez i crrruixentz.

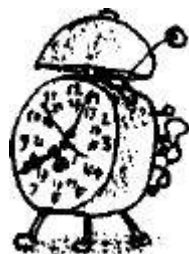
—I què en fem, de tots els ratolins que s'hauran quedat amb la cua tallada? —va demanar el públic.

—Elz feu bullir a foc lent en zuc de grrranota durant una hora — va ser la resposta—. Però ezcolteu-me. Finz aquí, noméz uz he donat la parrrt méz zenziUa de la rezeptá. El prrroblema rrealment difízil éz d'afegir-hi alguna coza que tingui un rrezultat d'aczió vertaderament rrretardada, alguna coza que elz nenz puguin menjar el dia que zigui, però que no elz comenzi a fer efecte finz l'endemà a lez nou quan arribin a l'ezcola.

—I què vau trobar, oh Intel·ligentíssima? —van dir cridant—. Digueu-nos el secret!

—El zecret —va proclamar triomfalment la Reina de les Bruixes — éz un *dezpertador*!

—Un despertador! —van xisclar—. Això és un cop de geni!

—Naturalment —va dir la Reina—. Un despertador, el pozeu avui a l'hora, i demà, exactament a lez nou del matí, ez dizparará.

—Però necessitarem cinc milions de despertadors —va cridar el públic—. Ens en caldrà un per cada nen!

—Imbézilz! —va vociferar la Reina de les Bruixes—. Zi voleu un biztec, no rroz tireu paz la vaca zenzera! Amb elz despertadorz pazza el mateix. Un despertador baztará per a mil nenz. Això éz el que heu de fer. Pozeu el despertador a l'hora perquè ez dizpari a lez nou en punt demà al matí. Alezhorez el rroz tiu al forn finz que ez pozi rroz zet i tendre. Ja prreneu nota d'això?

—Sí, Grandesa, en prenem nota! —van dir d'un crit.

—A continuazió —va dir la Reina—, agafeu el telezcopi bullit i lez cuez de rratolí frregidez i elz rratolinz bullitz i el despertador rroz tit i ho fiqueu tot junt a la batedora. Llavorz ho feu batre a màxima velocitat. D'això uz en zortirà una pazta ben ezpezza. Mentre la batedora vagi batent, hi heu d'afegir el rrovell d'un ou de grunyidora.

—Un ou de grunyidora! —va cridar el públic—. Així ho farem!

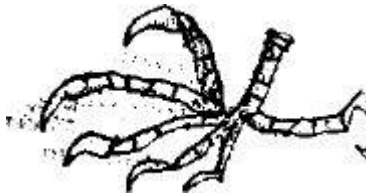

Per sota la cridòria que s'havia format, vaig sentir una bruixa de l'últim rengle que li deia a la veïna:

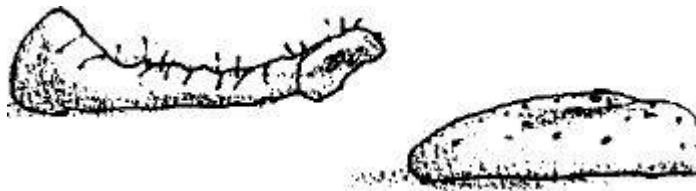
—Ja estic una mica vella, jo, per anar a caçar nius. I aquestes grunyidores rogenques sempre els fan molt enlairats.

—Així, doncz, hi barregeu l'ou —continuava la Reina de les Bruixes—, i, l'una rrrera l'altra, hi barrregeu també lez cozez zegüentz: l'ungla d'un peta-crrrancz, el bec d'un bocamoll xerrraquexerra, el morro d'un nazdexeringa i la llengua d'un rrebenta-gatz. Ezpero que no tindreu cap prrroblema per trobar-lez.

—Cap ni un! —van cridar—. Arponarem el bocamoll xerraquexerra i entramparem el peta-crancs i matarem d'un tret el nasdexeringa i atraparem el rebenta-gats al cau!

—Excel·lent —va dir la Reina de les Bruixes—. Quan tot eztigui ben barrejat a la batedora, uz zortirà un líquid verd d'azpecte meravellóz. Pozeu una gota, noméz una goteta de rrez d'aquest líquid en un bombó o un caramel, i *l'endemà a lez nou en punt* el nen que ze'l mengi ez tornarà un rratolí en vint-i-ziz zegonz! Una advertència, però. No augmenteu mai la dozi. No pozeu mai méz

d'una gota en cada caramel o bombó. I no doneu mai méz d'un caramel o d'un bombó a cada nen. Una zobredozi de l'Aczió Rrretardada Productora de Ratolinz dezbarataria el tempz del dezpertador i convertiria el nen en rratolí mazza aviat. Una gran zobredozi finz i tot podria tenir efectez inztantaniz, i no uz agradaria paz això, no? No voldrreu paz que el nen ze uz torni un rratolí allà mateix, a la voztra confiteria? Això ho ezpatllaria tot. Ja ho zabeu, doncz: aneu amb molt de compte! No uz pazzeu de la dozi!

En Bruno Jenkins desapareix

La Reina de les Bruixes començava a parlar de nou:

—Ara uz donaré la prrrova —va dir— que la meva rrrezeptta funciona a la perfeczió. Ja enteneu, éz clar, que podeu pozar el despertador perquè ez dizpari a l'hora que vulgueu. No *ca/* que zigui a lez nou en punt. Dit això, ahir vaig prrreparar perzonalment una petita quantitat de la fórrrmula màgica per tal de poder-voz oferir una demoztrrrazió pública. Però vaig intrrroduir un petit canvi en la rrrezeptta. Abanz de rrozrtir el despertador, el vaig pozar perquè ez dizparéz, no a lez nou en punt de l'endemà al matí, zinó a doz quartz de quatrrre de l'endemà a la tarda. Coza que vol dir *aquezta* tarda a doz quartz de quatrrre. I això —va dir, mirant-se el rellotge de polsera— éz exactament d'aquí zet minutz!

El públic de bruixes escoltava atentament, sentint que alguna cosa dramàtica estava a punt de passar.

—I què vaig fer ahir, doncz, amb el líquid màgic? —va preguntar la Reina de les Bruixes—. Ara uz diré què en vaig fer. En vaig pozar una goteta en una barrra de xocolata molt tova i vaig donar aquezta barra a un nenet rrrepulziu i pudent que ez pazzeja pel corredor de l'hotel.

La Reina de les Bruixes va fer una pausa. El públic va restar en silenci, esperant que ella continués.

—Em vaig mirar aquella beztioleta rrrepulziva endrrrapant la barrra de xocolata tova, i quan va haver acabat, li vaig dir: «Què, t'ha agrrradat?». I ell va dir que era bonízzima. De manera que jo

vaig dir: «Que t'agrrradaria menjar-ne méz?». I ell va dir: «Zí». I jo li vaig dir: «Et donaré ziz barrez méz de xocolata com aquezta zi en vénz a trrobar a la Zala de Ball de l'hotel a doz quartz menyz zinc de quattrre demà a la tarda». «Ziz barrez!», va crrridar el petit bacó golafrre. «Vindrre! Ja ho crrrec que vindrrré!». L'ezcenari eztà a punt, doncz! —va cridar la Reina de les Bruixes—. La prrova de foc eztà a punt de començar! No oblideu que abanz de rroztir el dezpertador, ahir, vaig posar-lo a doz quartz de quattrre d'avui a la tarda. I ara zón —es va tornar a mirar el rellotge—, ara zón exactament doz quartz menyz zinc de quattrre, i el minut pudent faitigóz que ez tornarà un rratolí d'aquí zinc minutz hauria de trobar-ze en aquest prrezíz moment a l'altra banda de la porta!

I, ostres!, tenia tota la raó. El nen, fos qui fos, ja estava sacsejant el pom de la porta i picant la porta amb el puny.

—Rrràpid! —va dir xisclant la Reina de les Bruixes—. Pozzeu-voz lez perruquez! Pozzeu-voz elz quantz! Pozzeu-voz lez zabatez!

Es va fer un gran renou de posar-se perruques i guants i sabates, i vaig veure com la Reina mateixa va anar a agafar la màscara i se la va posar sobre la seva cara repulsiva. Era impressionant com aquella màscara la transformava. De sobte tornava a ser una dona jove força maca.

—Deixeu-me entrar! —feia la veu del nen de l'altra banda de la porta—. On són les barres de xocolata que em vas prometre? Les he vingut a buscar! Posa-me-les al plat!

—No éz pudent zolament, també éz un golafrre —va dir la Reina de les Bruixes—. Trreieu lez cadenez de la porta i deixeu-lo entrar!

El més extraordinari de la màscara era que els llavis se li movien d'una manera molt natural quan parlava. Realment no es notava gens que fos una màscara.

Una de les bruixes es va posar dreta d'un salt i va afuixar la cadena. Va obrir aquelles portes enormes, i vaig sentir-la que deia:

—Ah, *hola*, homenet. Que agradable de veure't. Has vingut per les teves barres de xocolata, oi? Les tens totes a punt. Entra, entra.

Un nen baixet amb samarreta blanca i pantalons curts grisos i bambes va entrar a la sala. El vaig reconèixer de seguida. Es deia Bruno Jenkins i s'estava a l'hotel amb els seus pares. Jo no li feia cap cas. Era un d'aquells nens que sempre que els trobes estan menjant alguna cosa. El trobes al vestíbul de l'hotel, i està endrapant pa de pessic. Passes pel seu costat al corredor, i està pescant patates a grapats d'una bossa. El veus per casualitat al jardí de l'hotel, i està devorant una barra de xocolata amb llet i en té dues que li surten de la butxaca dels pantalons. I el que és més, en Bruno no parava mai de fardar dient que el seu pare feia més diners que el meu i que ells tenien tres cotxes. Però pitjor que això, ahir al matí l'havia trobat de genolls a les lloses de la terrassa de l'hotel amb una lupa a la mà. Hi havia una fila de formigues fent via per una de les lloses, i en Bruno Jenkins els estava enfocant el sol a través de la seva lupa i rostint les formigues d'una a una.

—M'agrada veure com es cremen —va dir.

—És horrible —vaig cridar jo—. Para ara mateix!

—A veure si ets capaç de fer-me parar —va dir ell.

En aquell moment li vaig donar una empenta amb tota la meua força i es va estrellar de cantó contra l'empedrat. La seva lupa es va esquerdar en molts trossos i ell va fer un salt i es va posar dret xisclant:

—El meu pare t'ho farà pagar car, això!

Després va fugir corrents, segurament a buscar el seu papà tan ric. Aquesta va ser l'última vegada que havia vist en Bruno Jenkins fins aleshores. Dubtava molt i molt que anés a ser convertit en un ratolí, si bé haig de confessar que secretament desitjava que passés. En qualsevol cas, no li envejava gens de ser allí al davant de totes aquelles bruixes.

—Hola, maquet —va parrupar la Reina de les Bruixes de la tribuna estant—. Tinc totez lez tevez xocolatez a punt. Però prrrimer puja aquí dalt i zaluda aqueztez zenyorez tan zimpàtiquez. —La seva veu era força diferent ara. Era suau i agradable i del tot ensucrada.

A en Bruno se'l veia una mica desconcertat, però va deixar que l'enfilessin a la tribuna, on es va plantar al costat de la Reina de les Bruixes i va dir:

—Molt bé, on són les meves sis barres de xocolata?

Vaig veure com la bruixa que li havia obert la porta tornava a posar la cadena als poms de la porta sense fer soroll. En Bruno no se'n va adonar. Estava massa atrafegat demanant la seva xocolata.

—Falta un minut per doz quartz de quattrre! —va anunciar la Reina de les Bruixes.

—Què carai passa? —va preguntar en Bruno. No estava espantat, però tampoc se'l veia precisament a gust—. Què és això? —va dir—. Do'm la xocolata!

—Trrrenta zegonz perquè ez dizpari —va cridar la Reina, agafant en Bruno pel braç. En Bruno es va deixar anar d'una batzegada i se la va quedar mirant. Ella se'l mirava al seu torn, amb un somriure als

llavis de la seva màscara. Totes les bruixes del públic s'estaven mirant en Bruno.

—Vint zegonz! —va cridar la Reina de les Bruixes.

—Do'm la xocolata! —va bramar en Bruno, començant a desconfiar tot d'una—. Do'm la xocolata i deixa'm sortir d'aquí!

—Quinze zegonz! —cridava la Reina de les Bruixes.

—Alguna de vosaltres em farà el favor de dir-me què passa aquí, boges desgraciades? —va dir cridant en Bruno.

—Deu zegonz! —xisclava la Reina—. Nou... vuit... zet... ziz... zinc... quattrre... trrez... doz... un... zero! Contacte!

Podia haver jurat que vaig sentir un despertador sonant. Vaig veure com en Bruno feia un salt. Va saltar com si algú li hagués enfonsat una agulla al cul i va deixar anar un alarit: «Ai!». Va saltar tan amunt que va anar a aterrar sobre una tauleta que hi havia allí a la tarima, i va començar a fer bots sobre aquesta taula, agitant els braços i xisclant fins a esgargamellar-se. Llavors es va quedar en silenci de cop. Tot el cos se li va enrigidir.

—L'alarma del despertador ja z'ha dizparat del tot! —va dir d'un crit la Reina de les Bruixes—. La Fórrrmula Productora de Ratolinz comença a fer efecte! —Es va posar a fer bots dalt de la tribuna i a aplaudir amb les mans enguantades, i tot seguit va dir cridant—: Aquest marrrec pudent, aquest poll faztigóz. D'aquí ben poc zerà un Rrratolinet prrrezióz!

En Bruno s'estava fent petit en un instant. El veia com s'encongia...

Llavors la roba va semblar que li desapareixia i un pèl marronós li creixia per tot el cos...

De sobte li va sortir una cua...

I tot seguit bigotis...

I després quatre potes...

Tot passava tan de pressa...

En qüestió de segons només...

I tot d'una ja no era més allí...

Un petit ratolí marró corrinyava per sobre la taula...

—Bravo! —va xisclar el públic—. Ho ha aconseguit! Funciona! És fantàstic! És colossal! És la cosa més grandiosa! Sou miraculosa, oh Intel·ligentíssima! —Estaven totes dretes aplaudint i aclamant-la, i la Reina de les Bruixes es va treure una ratera dels plecs del seu vestit i va començar a preparar-la.

Oh no!, vaig pensar. No ho vull ni veure, això! En Bruno Jenkins pot haver estat una mica mala bèstia, però que em matin si vull veure com li tallen el cap!

—On z'ha ficat? —va escridassar la Reina de les Bruixes, buscant per la tribuna—. On ha anat aquest rratolí?

No el va poder trobar. En Bruno, ben espavilat, devia haver saltat de la taula i devia haver fugit corrents cap a algun racó, o potser fins s'havia ficat en un forat. Gràcies a Déu.

—No éz important! —va cridar la Reina de les Bruixes—. Calleu i zeieu!

Les velles

La Reina de les Bruixes estava dreta just al centre de la tribuna, i aquells ulls seus tan perillosos recorrien lentament el públic de bruixes que seia al seu davant amb submissió.

—Totez lez que tingueu méz de zetanta anyz aixequen la mà! —va cridar de sobte.

Set o vuit mans es van fer enlaire.

—Ja veig —va dir la Reina de les Bruixes— que vozaltrrez lez vellez no zereu capazez d'enfilar-voz alz arbrez per buzcar ouz de grunyidora.

—No, Grandesa! Molt ens temem que no ho serem! —van corejar les velles.

—Ni tampoc no zereu capazez d'atrrrapar el peta-crrrancz, que viu enlairat alz ezpadatz rrrocozoz —prosseguia la Reina—. Així mateix no uz m'afiguro corrent com llampz darrera el rrràpid rrebenta-gatz, o zubmergint-voz en aigüez prrofundeiz per arponar el bocamoll xerraquexerra, o rreкорrent a granz pazzeiz elz errrmz dezertz amb una ezcopeta a zota el braz per dizparar al nazdexeringa. Zou mazza vellez i dèbilz per aquezteiz cozeiz.

—Ho som —van corejar les velles—. Ho som! Ho som!

—Vozaltrez lez vellez m'beu zervit bé durant moltz anyz —va dir la Reina de les Bruixes—, i no uz vull prrrivar del plaer de liquidar unz quantz milerz de nenz cadazcuna, noméz pel fet que ja zou vellez i dèbilz. Per tant, he prrreparat perzonalment, amb lez mevez prrròpiez manz, una quantitat limitada de l'Aczió Rrretardada Productora de Ratolinz que rrrepartiré a lez vellez abanz que uz n'aneu de l'hotel.

—Oh, gràcies, gràcies! —cridaven les bruixes velles—. Sou massa bona amb nosaltres, Grandesa! Sou tan amable i considerada!

—Aquí tinc una moztra del que uz donaré —va dir cridant la Reina de les Bruixes. Es va ficar la mà a la butxaca del vestit i en va treure una ampolla molt petita. La va mostra i va cridar:

—En aquezta ampolleta hi ha zinc-zentez doziz de Fórrrmula Productora de Ratolinz! N'hi ha zufizient per convertir zinc-zentz nenz en rrratolinz! —Vaig veure que l'ampolla estava feta d'un vidre blau fosc i que era molt petita, més o menys de la mateixa mida que

les que venen a la farmàcia amb gotes pel nas—. A cada una de vozaltrez, lez vellez, donaré duez ampollez d'aqueztez —va cridar.

—Gràcies, gràcies, oh Generosíssima i Consideradíssima! —van corejar les bruixes velles—. No se'n perdrà ni una gota! Cada una de nosaltres promet que aixafarà i nyaufarà i esclafarà mil nens!

—La rreunió z'ha acabat! —va proclamar la Reina de les Bruixes—. Aquí teniu el prrrogrrrrama per la rrezta del voztre zojorn a l'hotel: ara mateix hem de zortir totez a la Terrazza del Zol i prendre el te amb el paztanaga del director. Dezpréz, a lez ziz en punt, aquellez brrruixez que ja zón mazza vellez per enfilar-ze alz arbrez a buzcar ouz de grunyidora ez prrrezentaran a la meva habitació i cadazcuna rrebrà duez ampollez de la Fórrrmula. La meva habitació éz la 454. No uz n'oblideu. Dezpréz, a lez vuit en punt, uz reunireu totez al Menjador per zopar. Zom lez zimpàtiquez zenyorez de la RZPCN i enz eztan parant duez taulez llarguez ezpezialment per nozaltres. Però no uz dezcuideu de pozar-voz elz tapz de cotó al naz. El Menjador zerà ple de nenetz peztilentz i zenze elz tapz del naz la pudor zerà inzuportable. A part d'això, rrecordeu que heu d'actuar amb normalitat en tot moment. Ha quedat tot clar? Cap prrregunta?

—Jo tinc una pregunta, Grandesa —va dir una veu del públic—. Què pot passar si un dels bombons que donarem a les nostres botigues se'l menja un adult?

—Jo no li aconsellaria genz, a l'adult, de menjar-ze'l —va dir la Reina de les Bruixes—. La rreunió z'ha acabat! —va cridar—. Fora tothom!

Les bruixes es van posar dretes i van començar a recollir les seves coses. Jo me les mirava per l'escletxa i esperava amb totes les meves forces que s'afanyessin a marxar per tal que finalment pogués estar fora de perill.

—*Un moment!* —va xisclar una de les bruixes de l'últim rengle—. *Quietes! Espereu!* —La seva veu xisclaire va ressonar per tota la Sala de Ball com una trompeta. Totes les bruixes es van parar de cop i es van girar mirant a la que havia parlat. Era una de les bruixes

més altes i estava allí dreta amb el cap inclinat enrera i el nas ensumant a l'aire, inspirant profundament a través d'aquells narius corbats i roses com una petxina.

—*Un moment!* —va tornar a cridar.

—Què passa? —van cridar les altres.

—Caca de gos! —va dir bramant—. Fa un moment m'ha vingut una bafarada de caca de gos!

—No pot ser! —van cridar les altres—. És impossible!

—Sí, sí! —va cridar la primera bruixa—. Ja em torna a venir! No és pas forta! Però hi és! Ho dic seriosament! Ja ho crec que sí, no pot venir de gaire lluny!

—Què pazza aquí baix? —va cridar la Reina de les Bruixes, mirant avall des de la tribuna.

—A la Mildred li ha vingut una bafarada de caca de gos, Grandesa! —una va respondre.

—Quinez ximpleriez zón aqueztez? —va dir cridant la Reina de les Bruixes—. A l'enteniment, hi té caca de goz! En aquezta zala no hi ha criaturez!

—Un moment! —va cridar la bruixa que es deia Mildred—. Quietes totes! No us mogueu! Ja em torna a venir! —Els enormes forats encorbats del seu nas se li bellugaven endins i enfora com dues cues de peix—. I ara es fa més forta! M'és més penetrant ara! Que no la sentiu vosaltres?

Tots els nassos de totes les bruixes d'aquella sala es van enlairar, i tots els narius van començar a inspirar i a ensumar.

—Té raó! —va cridar una altra veu—. Té tota la raó! Ja ho crec que és caca de gos! Insuportable de pudent!

En una qüestió de segons, totes les bruixes allí reunides havien llançat un crit de pànic:

—Caca de gos! —cridaven—. La sala n'està plena! Uix! Eeeeeccssss, caca de gos! Com és que no l'hem ensumat abans? Si put com una claveguera! Hi ha d'haver algun garrinot amagat no gaire lluny d'aquí!

—Trrrobeu-lo! —va dir xisclant la Reina de les Bruixes—. Buzqueu-ne el rraztre! Trrreieu-lo del cau! Zeguiu elz voztrez nazzoz finz que el trrrobeu!

Els cabells del cap se'm van posar drets com les crins d'un raspall d'ungles i una suor freda em va esclatar per tot el cos.

—Trrreieu-lo del cau, aquezt terrozzet de femz! —xisclava la Reina de les Bruixes—. No el deixeu ezcapar! Zi éz que éz aquí, ha pogut obzervar elz grrranz zecrrretz! Cal que zigui exterminat ara mateix!

Metamorfosi

Recordo que pensava per mi mateix: *No tinc manera d'escapar-me ara! Fins i tot si faig una correguda i aconseguixo esquivar-les totes, encara no podré sortir perquè les portes estan tancades amb clau i encadenades! Estic acabat! Estic perdut! Oh àvia, què em faran ara?*

Vaig donar un cop d'ull al meu voltant i vaig veure l'espantosa cara pintada i empolvorada d'una bruixa que em mirava fixament, i la cara va obrir la boca i va vociferar triomfalment:

—És aquí! Darrera el paravent! Veniu a atrapar-lo! La bruixa va estirar una mà enguantada i em va agafar pels cabells, però jo em vaig deixar anar d'una revolada i vaig fugir d'un salt. Corria! Caram com corria! El pur terror de tot plegat em va posar ales als peus! Vaig volar pel contorn exterior de la gran Sala de Ball i cap ni una va tenir ocasió d'enxampar-me. En arribant a l'alçada de les portes, em vaig deturar i vaig provar d'obrir-les, però tenien aquella gran cadena i ni tan sols van xerricar.

Les bruixes no es prenien cap molèstia per sortir-me a l'ençalç. Simplement s'estaven allí dretes en petits grups, mirant-me amb la seguretat que no em podria escapar de cap manera. Algunes es tapaven el nas amb els dits enguantats, i hi havia crits de:

—Eeeccs! Quina pudor! No es pot suportar més això!

—Agafeu-lo, doncz, idiotez! —va dir cridant la Reina de les Bruixes des de la tribuna—. Zepareu-voz formant una línia de punta

a punta de la zala i aneu-voz-hi acoztant finz a agafar-lo! Acorrraleu aquest petit flemó pudent, agafeu-lo i porteu-me'l aquí dalt!

Les bruixes es van separar com els havia estat manat. Avançaven cap a mi, unes des d'una punta, d'altres des de l'altra, i d'altres pel mig entre els rengles de cadires buides. M'havien d'agafar per força ara. Em tenien acorralat.

De pur i absolut terror, vaig començar a xisclar.

—*Ajuda!* —xisclava, girant el cap envers les portes amb l'esperança que algú de fora em podria sentir—. Ajuda! Ajuda! Ajuuudaaa!

—Agafeu-lo! —va cridar la Reina de les Bruixes—. Agafeu-lo ben forrrt! I que pari de xizclar!

Aleshores se'm van tirar a sobre i almenys cinc d'elles em van agafar pels braços i les cames i em van aixecar completament de terra. Jo continuava xisclant, però una d'elles em va tapar la boca amb la mà enguantada i això em va fer parar.

—Porrteu-me'l aquí! —va cridar la Reina de les Bruixes—. Porrteu-me'l aquí dalt, aquest dezgrrraziat que vol fer d'ezpia!

Em van portar a dalt de la tribuna amb els braços i les cames fermament agafats per moltes mans, i em vaig quedar suspès en l'aire, de cara al sostre. Vaig veure la Reina de les Bruixes per sobre meu, mirant-me i somrient d'una manera horripilant. Va mostrar l'ampolleta blava de la Fórmula i va dir:

—Ara li donarem una petita medezina! Tapeu-li el naz perquè obri la boca!

Uns dits molt forts em van estrènyer el nas. Jo vaig serrar la boca ben fort i em vaig aguantar la respiració.

Però no ho vaig poder aguantar gaire. El pit em cremava. Vaig obrir la boca per inspirar ràpidament una gran alenada d'aire i, en fer-ho, la Reina de les Bruixes va abocar tot el contingut de l'ampolla a la meva gola!

Oh, quin mal, quina cremor! Em sentia com si m'haguessin abocat un pot ple d'aigua bullent a la boca. La gola m'explotava en flames! Llavors, molt ràpidament aquella sensació terrible de cremor ardent i abrasadora se'm va començar a propagar pel pit i per la panxa i més i més pels braços i les cames i per tot el cos! Xisclava i xisclava però de nou la mà enguantada se'm va enganxar als llavis. La següent sensació que vaig tenir va ser que la pell se'm començava a estrènyer. Com ho podria descriure? Era, de manera literal, un estrenyiment i un encongiment de la pell de tot el meu cos, des de la coroneta del cap fins a les puntes dels dits de mans i peus! Em sentia com si fos un globus i algú anés enroscant la punta del globus i enroscant i enroscant i el globus s'anés fent més i més petit i la pell s'anés tibant cada vegada més i estigués a punt de rebentar.

Aleshores va començar *Yespremuda*. Aquesta vegada estava ficat en un vestit de ferro i algú donava voltes a un cargol, i a cada

volta del cargol el vestit de ferro es feia més i més petit, de tal manera que jo en resultava espremut com una taronja en una massa polposa, amb el suc sortint-me per tots costats.

Després d'això va venir una intensíssima sensació de punxades per tota la meva pell (o el que quedava de la meva pell), com si unes agulles minúscules s'estiguessin obrint camí enfora de la superfície de la pell des de dintre, i això, ara me n'adono, era el pèl de ratolí que em creixia.

Al lluny vaig sentir la veu de la Reina de les Bruixes que cridava:

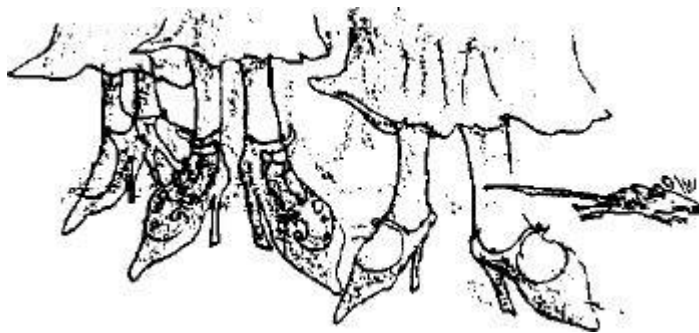
—Zinc-zentez doziz! Aquest petit furóncol pudent z'ha prrrez zinc-zentez doziz i el dezpertador ha ezclatat i ara tindrem *aczió inztantània!* —Vaig sentir aplaudiments i aclamació i recordo que vaig pensar: *Ja no sóc jo ara! He sortit completament de la meva pròpia pell!*

Vaig notar que el terra estava només a una polzada del meu nas.

I també vaig notar un parell de potetes frontals peludes que tocaven a terra. I les podia moure, aquestes potes. Eren meves!

En aquest moment, vaig comprendre que ja no era més un nen. Era un ratolí.

—I ara la rrratera! —vaig sentir que cridava la Reina de les Bruixes—. La tinc aquí mateix! I aquí tinc un trroz de forrrmatge!

Però *allò* sí que no ho esperaria. Vaig engegar a córrer per la tribuna com un llamp! I vaig quedar parat de la meva pròpia velocitat! Saltava peus de bruixa per la dreta i per l'esquerra, i en un no-res ja havia baixat els graons i era al terra de la Sala de Ball, esmunyint-me per entre els rengles de cadires. El que em va agradar

especialment era que no feia gens ni mica de soroll quan corria. Era ràpid i silent en els meus moviments. I, encara que semblí mentida, ja no em feia mal res ara. Em sentia extraordinàriament bé. *Després de tot*, vaig pensar per mi mateix, *no està gens malament de ser minúscul i veloç quan hi ha una banda de dones malignes que et volen matar*. Vaig triar la pota posterior d'una cadira, m'hi vaig aferrar al darrera i em vaig quedar allí sense fer gens de remor.

Al lluny, la Reina de les Bruixes cridava:

—Deixeu-lo ezta, l'orinalet pudent! No val la pena moleztar-z'hi! Ara éz un rratolí noméz! Algú d'altrre el cazarà ben aviat! Zortim d'aquí! La rreunió z'ha acabat! Obrriu lez portez i aneu tirant cap a la Terrazza del Zol per prendre el te amb l'imbèzil del director!

en Bruno

Vaig treure el nas per la pota de la cadira i vaig veure els centenars de peus de bruixa que sortien per les portes de la Sala de Ball. Quan ja havien sortit totes i el lloc estava en silenci absolut, vaig començar a moure'm cautelosament pel terra. De sobte em vaig recordar d'en Bruno. Segur que també havia de ser per allí, en algun racó.

—Bruno! —vaig cridar.

No esperava amb cap mena de seriositat que fos gens capaç de parlar ara que m'havia tornat un ratolí, i d'aquí que tingués un xoc mortal quan vaig sentir la meua veu, la meua pròpia veu, més aviat alta, perfectament normal, que sortia de la meua boca diminuta.

Era fantàstic. Estava impressionat. Ho vaig tornar a provar.

—Bruno Jenkins, on ets? —vaig cridar—. Si em sents, fes-me un crit!

La meua veu era exactament igual i just tan alta com havia estat quan jo era un nen.

—Ei, Bruno Jenkins! —vaig cridar—. On ets?

No hi va haver resposta.

M'anava entretenint entre les potes de les cadires, intentant d'acostumar-me a estar tan a ras de terra. Vaig decidir que m'agradava força. Segurament us deveu preguntar com és que no estava gens deprimit. I és que em vaig posar a pensar: *Al capdavant, què hi ha d'extraordinari en ser un nen? Per què ha de ser gens millor que ser un ratolí? Ja sé que als ratolins els van a la caça i a*

vegades resulten enverinats o entrampats. Però també als nens els poden matar. Un nen, el pot atropellar una moto o pot morir d'alguna malaltia horrible. Els nens han d'anar a l'escola. Els ratolins no. Els ratolins no han de passar cap examen. Els ratolins no s'han de preocupar pels diners. Els ratolins, que jo vegi, tenen només dos enemics: els humans i els gats. La meva àvia és un humà, però sé del cert que ella sempre m'estimarà, sigui com sigui jo. I ella, gràcies a Déu, no té mai gats. I quan els ratolins es fan grans, ni tan sols han d'anar a la guerra i lluitar contra d'altres ratolins. Els ratolins, n'estava ben segur, s'aprecien tots els uns als altres. La gent no.

Sí, vaig dir-me a mi mateix, no crec que sigui gens dolent de ser un ratolí.

Rondava pel terra de la Sala de Ball mentre pensava en tot això, quan vaig albirar un altre ratolí. Estava ajagut a terra amb un tros de pa a les potes del davant que anava rosegant amb gran entusiasme.

Havia de ser en Bruno.

—Hola, Bruno —vaig dir.

No em va mirar ni dos segons i va continuar endrapant.

—Què has trobat? —vaig preguntar-li.

—Li ha caigut a una d'elles —va respondre—. És un sandvitx de peix en pasta. Bastant bo.

Ell també parlava amb una veu perfectament normal. Un s'hauria pensat que un ratolí (si és que havia de parlar de cap manera) ho hauria fet amb la veu més escarransida i grinyolaire que es pugui imaginar. Era terriblement divertit de sentir la veu més aviat cridanera d'en Bruno sortint d'aquella gola minúscula de ratolí.

—Escolta, Bruno —vaig dir—. Ara que tots dos som ratolins, em sembla que hauríem de començar a pensar una mica en el futur.

Va deixar de menjar i em va mirar amb uns ulls negres.

—Què vols dir? —va dir—. El fet que siguis un ratolí no té res a veure amb mi.

—Però si tu ets un ratolí, també, Bruno.

—No siguis ximple —va dir—. No sóc cap ratolí, jo.

—Em temo que sí que ho ets, Bruno.

—De cap manera que no! —va cridar—. Però per què m'insultes? No t'he fet pas res, jo! Per què *em* dius ratolí?

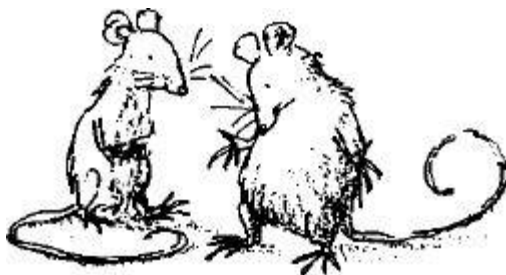
—No saps què t'ha passat? —vaig dir jo.

—De què carai em parles? —va dir en Bruno.

—T'haig d'informar —vaig dir— que no fa pas gaire estona les bruixes t'han fet tornar un ratolí. I després m'ho han fet a mi.

—Dius mentida —va cridar—. No sóc cap ratolí, jo.

—Si no t'haguessis entusiasmat tant endrapant el sandvitx —vaig dir-li—, t'hauries adonat de les teves potes peludes. Mira-te-les.

—Ostres! —va cridar—. Sóc un ratolí! Ai quan el meu pare ho sàpiga!

—Potser ho prendrà com a una millora —vaig dir jo.

—No vull ser un ratolí, jo! —cridava en Bruno, fent salts amunt i avall—. Em nego a ser un ratolí! Sóc en Bruno Jenkins, jo!

—Hi ha coses pitjors que ser un ratolí —vaig dir—. Podràs viure en un forat.

—No hi vull viure, en un forat! —va cridar en Bruno.

—I de nit podràs entrar silenciosament al rebost —vaig dir—, i donar mossets a tots els paquets de panses i cornflakes i galetes de

xocolata i de tot el que trobis. T'hi podràs passar tota la nit menjant com un babau. Això és el que fan els ratolins.

—Bona idea, això —va dir en Bruno, eixorivint-se una mica—. Però com podré obrir la porta de la nevera per agafar el pollastre fred i totes les sobres? A casa ho faig cada nit, això.

—Potser el teu pare, que és tan ric, et comprarà una petita nevera especial per ratolins, tota per tu —vaig dir-li—. Una que puguis obrir.

—Dius que m'ho ha fet una bruixa, això? —va dir en Bruno—. Quina bruixa?

—La que ahir et va donar la barra de xocolata al vestíbul de l'hotel —li vaig dir—. No te'n recordes?

—La molt porca! —va cridar—. Li ho faré pagar car, això! On és? Qui és?

—Oblida-te'n —vaig dir jo—. No tens cap possibilitat. El problema més important que se't planteja de moment són els teus pares. Com s'ho prendran, això? Seran simpàtics i amables amb tu?

En Bruno es va parar a pensar-s'ho un moment.

—Em penso —va dir— que el meu pare s'empiparà una mica.

—I la teva mare?

—Els ratolins li fan posar els cabells de punta —va dir en Bruno.

—Aleshores tens un problema, no?

—Per què només jo? —va dir ell—. I tu què?

—La meva àvia ho entendreà perfectament —vaig dir—. Ho sap tot de les bruixes.

En Bruno va donar un altre mos al sandvitx.

—Què suggereixes? —va dir.

—Suggereixo que abans que res anem tots dos a parlar amb la meva àvia —vaig dir—. Ella sabrà exactament el que cal fer.

Vaig anar cap a les portes, que encara estaven obertes. En Bruno, amb part del sandvitx agafat encara amb una pota, em venia al darrera.

—Quan sortim al corredor —li vaig dir—, ens hem de posar a córrer com bojos. Arramba't bé a la paret tota l'estona i segueix-me.

No parlis i que no et vegi ningú. No oblidis que qualsevol que et sorprendi per casualitat intentarà matar-te.

Li vaig arrabassar el sandvitx de la pota i el vaig llençar.

—Som-hi! —li vaig dir—. No et separis de mi.

Hola, àvia

Així que vaig sortir de la Sala de Ball, em vaig disparar com un llampec. Vaig volar corredor avall, vaig travessar el Saló i la Sala de Lectura i la Biblioteca i la Gran Sala i vaig arribar a l'escala. Vaig tirar amunt, saltant molt fàcilment d'un graó a l'altre i mantenint-me aferrat a la paret al mateix temps.

—Ets amb mi, Bruno? —vaig dir molt baix.

—Aquí mateix —va dir ell.

L'habitació de la meva àvia i la meva eren al cinquè pis. Era tota una pujada, però la vam fer sense trobar ni una sola persona a mig camí perquè tothom utilitzava l'ascensor. En el cinquè pis, em vaig llançar pel corredor fins a la porta de la meva àvia. Un dels seus parells de sabates era fora a la porta perquè les netegessin. En Bruno era al meu costat.

—Què fem ara? —va dir.

De sobte, vaig entreveure una minyona que venia pel corredor cap a nosaltres. Vaig veure de seguida que era la que m'havia acusat al director de tenir ratolins. No era, per tant, la mena de persona que volia trobar en el meu estat present.

—Ràpid —vaig dir a en Bruno—. Amaga't en una sabata!

Em vaig ficar d'un salt en una sabata i en Bruno ho va fer en l'altra. Esperava que la minyona passés enllà de nosaltres. Però no ho va fer. Quan va arribar on hi havia les sabates, es va ajupir i les va recollir.

En fer-ho, va ficar la mà just a dins d'aquella on jo m'amagava. Quan un dels seus dits em va tocar, vaig mossegar-lo. Va ser una bestiesa, però ho vaig fer instintivament, sense pensar-m'hi. La minyona va deixar anar un crit que el devien sentir els vaixells del Canal de la Mànega, va deixar caure les sabates i va fugir com un vent pel corredor.

La porta de la meva àvia es va obrir.

—Què carai passa aquí fora? —va dir. Vaig entrar a l'habitació com una fletxa per entre les seves cames i en Bruno em va seguir.

—Tanca la porta, àvia! —vaig cridar—. Corre, per favor!

Ella va mirar al voltant i va veure dos ratolinets marrons a l'estora.

—Tanca-la, sisplau —vaig dir, i aquesta vegada ja em va veure parlar i va reconèixer la meva veu. Es va quedar glaçada í

absolutament immòbil. Cada part del seu cos, els dits i les mans i els braços i el cap, de sobte se li van encarcarar com una estàtua de marbre. La cara se li va posar fins i tot més pàl·lida que el marbre, i els ulls se li van obrir tant que li'n veia tota la part blanca. Llavors va començar a tremolar. Em pensava que anava a desmaiar-se i caure.

—Per favor, tanca la porta ràpidament, àvia —vaig dir—. Aquella minyona horrible podria entrar.

D'una manera o altra es va posar prou a to com per tancar la porta. S'hi va recolzar i em va mirar, blanca de cara i tremolant de cap a peus. Vaig veure com li començaven a sortir llàgrimes dels ulls i li queien per les galtes.

—No ploris, àvia —vaig dir—. Hauria pogut ser molt pitjor. Me n'he escapat, jo. Encara estic viu. I en Bruno també.

Molt a poc a poc, es va inclinar i em va agafar amb una mà. Després va agafar en Bruno amb l'altra mà i ens va posar a tots dos sobre la taula. Hi havia un bol de plàtans al mig de la taula i en Bruno hi va anar directe d'un salt i va començar a rosegant-ne la pell d'un frenèticament per treure'n el fruit.

La meva àvia es va aferrar al braç de la cadira per mantenir-se ferma, però els seus ulls no deixaven de mirar-me.

—Seu, àvia —li vaig dir.

I es va esfondrar a la cadira.

—Oh, rei meu —va xiuxiuejar, i ara les galtes li regalaven realment de llàgrimes—. Oh, pobret reiet meu. Què t'han *fet*?

—*Ja sé* què m'han fet, àvia, i sé el que sóc, però el més curiós és que, francament, no em fa sentir gens malament. Ni tan sols estic enfadat. De fet, em trobo força bé. *Ja sé* que ja no sóc un nen i que no ho tornaré a ser mai més, però mentre et tingui a tu per cuidar-me estaré del tot bé. —No és que intentés de consolar-la tan sols. Li era del tot sincer sobre la manera com em sentia. Podeu trobar molt estrany que no estigués plorant jo mateix també. I *era* estrany. Senzillament no sé com explicar-ho.

—I és clar que em cuidaré de tu —va xiuxiuejar la meva àvia—. Qui és l'altre?

—Era un nen que es deia Bruno Jenkins —li vaig dir—. L'han enxampat primer.

La meva àvia va treure un llarg cigar negre d'un estoig de la seva bossa i se'l va posar a la boca. Tot seguit va treure una capsa de llumins. Va encendre'n un, però els dits li tremolaven tant que la flama no encertava la punta del cigar. Quan finalment va tenir-lo encès, va fer una gran pipada i va inspirar el fum. Això va semblar assossegat-la una mica.

—On ha passat? —va dir molt baix—. On és ara la bruixa? És a l'hotel?

—Àvia —vaig dir jo—. No ha estat una només. Han estat *centenars!* Tot això n'és ple! Són aquí a l'hotel mateix en aquest precís moment!

La meva àvia es va inclinar endavant i em va mirar de fit a fit.

—És que vols dir... no vols dir pas que... no em vols pas dir que estan celebrant la seva Reunió Anual just en aquest hotel?

—Ja l'han celebrat, àvia! Ja s'ha acabat! I jo ho he sentit tot! I totes, inclosa la Reina de les Bruixes en persona, són a baix ara! Fan veure que són la Reial Societat per la Prevenció de la Crueltat amb els Nens! Estan totes prenent el te amb el director!

—I t’han agafat?

—M’han flairat —vaig dir.

—Caca de gos, oi? —va dir ella, sospirant.

—Em temo que sí. Però no era pas forta. De poc que no em flairen, perquè feia segles que no m’havia banyat.

—Els nens no s’haurien de banyar *mai* —va dir la meva àvia—. És un hàbit perillós.

—Hi estic d’acord, àvia.

Ella va fer una pausa i va pipar el cigar.

—Ho dius *de veres* que ara són totes a baix prenent el te? —va dir.

—Ho sé del cert, àvia.

Va fer una altra pausa. Vaig veure que l’espurna d’il·lusió d’adés li tornava als ulls, i tot d’una es va posar ben dreta a la cadira i va dir vivament:

—Conta-m’ho tot des del principi. I afanya’t, per favor.

Vaig respirar a fons i vaig començar a parlar. Li vaig contar que havia anat a la Sala de Ball i que m’havia amagat darrera el paravent per ensinistrar els ratolins. Li vaig dir que hi havia un cartell que deia Reial Societat per la Prevenció de la Crueltat amb els Nens. Li vaig contar tot de les dones que van entrar i es van asseure i de la dona diminuta que va aparèixer a la tribuna i es va treure la màscara. Però quan vaig haver de descriure quin aspecte tenia la seva cara sota la màscara, senzillament no vaig saber trobar les paraules apropiades.

—Era horrible, àvia! —deia—. Oh, era tan horrible! Era... era com una cosa que s’estigués podrint!

—Continua —va dir la meva àvia—. No t’aturis.

Aleshores li vaig contar com totes les altres van treure’s les perruques i els guants i les sabates, i com vaig veure al meu davant un mar de calbes plenes de grans, i que els dits d’aquelles dones tenien petites urpes i els seus peus no tenien cap dit.

La meva àvia s’havia tirat endavant a la cadira, de tal manera que ara hi seia ben bé a la punta. Totes dues mans, les tenia

plegades sobre el puny daurat del bastó que feia servir sempre per caminar, i em mirava fixament amb els ulls brillants com dues estrelles.

Aleshores li vaig contar com la Reina de les Bruixes havia disparat les guspies candents i com aquestes van convertir una de les altres bruixes en una fumarada.

—N'he sentit parlar, d'això! —va cridar excitada la meva àvia—. Però mai no m'ho havia acabat de creure! Ets el primer a haver-ho vist mai que no és una bruixa! És el càstig més famós de la Reina de les Bruixes! Se'l coneix per «la fregida», i totes les altres bruixes estan mortes de por que no els ho facin! M'han dit que la Reina de les Bruixes té per norma de fregir almenys una bruixa a cada Reunió Anual. Ho fa per tenir totes les altres ben alerta, amb els cabells de punta.

—Però si *no en tenen*, de cabells, àvia.

—Ja *ho sé*, que no en tenen, maco, però continua, fes el favor.

Aleshores, doncs, vaig parlar-li a la meva àvia de l'Acció Retardada Productora de Ratolins, i quan vaig arribar al moment de convertir tots els nens d'Anglaterra en ratolins, va saltar de la cadira cridant:

—Ho sabia! Sabia que estaven ordint alguna cosa terrible!

—Les hem d'aturar —vaig dir jo.

Ella es va girar i em va mirar fixament.

—No les pots aturar, les bruixes —va dir—. Mira el poder que té la terrible Reina, i això als ulls només! Podria matar qualsevol de nosaltres en qualsevol moment amb aquelles guspies candents! Tu mateix ho has vist!

—Tot i així, àvia, hem d'impedir que converteixi tots els nens d'Anglaterra en ratolins.

—No has acabat de dir-m'ho tot —va dir ella—. Parla'm d'en Bruno. *Com* l'han enxampat?

Aleshores li vaig descriure com havia vingut en Bruno Jenkins i com havia vist amb els meus propis ulls que el reduïen fins a ser un ratolí. La meva àvia es va mirar en Bruno, que anava endrapant al bol de plàtans.

—No para mai de menjar? —va preguntar.

—Mai —vaig dir jo—. Em pots explicar una cosa, àvia?

—Ho intentaré —va dir. Va estirar el braç i em va aixecar de la taula i se'm va posar a la falda. Molt dolçament, va començar a acariciar-me el pèl del llom. Era una sensació agradable—. Què és el que em vols preguntar, estimat? —va dir.

—La cosa que no entenc —vaig dir— és que en Bruno i jo encara puguem parlar i pensar tal com ho fèiem abans.

—És ben senzill —va dir la meva àvia—. Tot el que han fet és reduir-vos i dotar-vos de quatre potes i pèl, però no han estat capaces de convertir-vos en ratolins cent per cent. Encara sou vosaltres mateixos en tot llevat del vostre aspecte. Encara teniu la vostra pròpia ment i el vostre cervell i la vostra veu, gràcies a Déu.

—Així, no sóc ni molt menys un ratolí *corrent* en realitat —vaig dir jo—. Sóc una mena de ratolí-persona.

—Just —va dir ella—. Ets un humà vestit de ratolí. Ets molt especial.

Vam seure en silenci uns moments mentre la meva àvia continuava acariciant-me molt dolçament amb un dit i fumant el seu

cigar amb l'altra mà. L'únic soroll de l'habitació el feia en Bruno atacant els plàtans del bol. Però jo no m'estava pas sense fer res, ajagut allí a la falda de l'àvia. Pensava com un boig. El cervell em bullia com no ho havia fet mai.

—Àvia —vaig dir—. Pot ser que tingui una idea.

—Sí, rei? De què es tracta?

—La Reina de les Bruixes els va dir que la seva habitació era la 454, no?

—Sí —va dir.

—Molt bé; *la meva* habitació és la 554. La meva, la 554, és al cinquè pis, de manera que la seva, la 454, ha de ser al quart pis.

—Correcte —va dir la meva àvia.

—Aleshores, no creus que és possible que l'habitació 454 estigui just a sota l'habitació 554?

—És més que probable —va dir—. Aquests hotels moderns estan tots fets com caps de maons. Però què passa si és així?

—Em faries el favor de treure'm al meu balcó perquè pugui mirar a baix? —vaig dir jo.

Totes les habitacions de l'Hotel Magnificent tenien un petit balcó privat. La meva àvia em va portar cap al meu propi dormitori i em va treure al balcó. Tots dos vam mirar de fit a fit el balcó de sota.

—Bé, si aquesta és la seva habitació —vaig dir—, què t'hi jugues que jo hi podria baixar d'alguna manera i entrar-hi?

—I que t' enxampessin altra vegada —va dir la meva àvia—. No t'ho permetré.

—En aquest moment —vaig dir— totes les bruixes són a baix a la Terrassa del Sol prenent el te amb el director. La Reina de les Bruixes probablement no tornarà fins a les sis en punt o poc abans. És aleshores que ha de repartir provisions d'aquella fórmula abominable entre les que són massa velles per enfilegar-se als arbres a buscar ous de grunyidora.

—I què si aconseguissis entrar a la seva habitació? —va dir la meva àvia—. Aleshores què?

—Aleshores miraria de trobar el lloc on guarda les provisions de l'Acció Retardada Productora de Ratolins i, si el trobés, li'n robaria una ampolla i la portaria aquí.

—Ja la podries portar?

—Em sembla que sí —vaig dir—. És una ampolla molt petita.

—Tot això em fa molta por —va dir la meva àvia—. I què en faries si aconseguissis portar-la?

—Amb una ampolla n'hi ha prou per cinc-centes persones —vaig dir—. Això seria per cada una de les bruixes d'allí baix una doble dosi almenys. Les podríem fer tornar totes ratolins.

La meva àvia va fer un bot enlaire d'una polzada. Érem a fora el meu balcó i a sota nostra hi havia una alçària d'un milió de peus, i per poc que jo no surto disparat de la seva mà per sobre la barana quan ella va fer el bot.

—Vés amb compte amb mi, àvia —vaig dir.

—Quina idea! —va cridar—. És fantàstica! És fabulosa! Ets un geni, rei meu!

—No seria magnífic? —vaig dir jo—. No seria realment magnífic?

—Eliminaríem totes les bruixes d'Anglaterra d'un sol cop! —ella va cridar—. I la Reina de les Bruixes d'escreix!

—Ho hem d'intentar —vaig dir.

—Escolta —va dir ella, quasi bé abocant-me pel balcó altra vegada d'excitada que estava—. Si ho portàvem a terme, seria el triomf més gran de tota la història de la bruixeria!

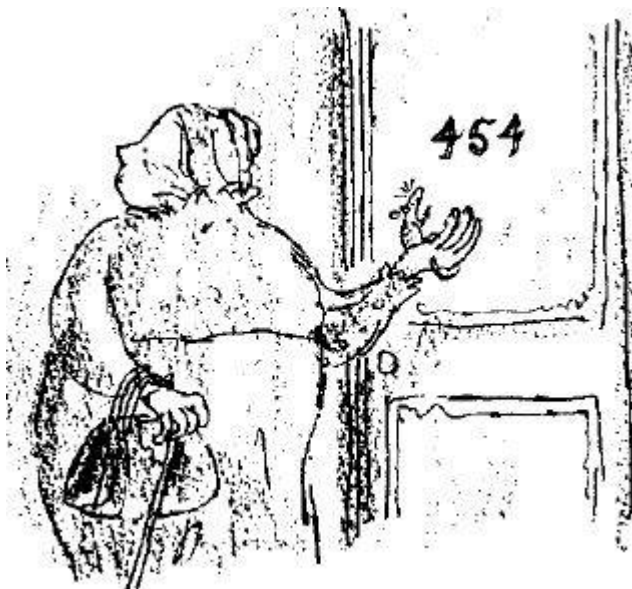
—Hi ha molta feina a fer —vaig dir jo.

—És clar que hi ha molta feina a fer —va dir ella—. Només per començar, suposant que te'n sortissis per agafar una ampolla d'aquestes, com t'ho faries per ficar-ho al seu menjar?

—Ja ho solucionarem més tard, això —vaig dir—. Intentem aconseguir la fórmula primer. Com podem assegurar-nos que l'habitació de sota és la seva?

—Ho comprovarem immediatament! —va cridar la meva àvia—. Anem! No podem perdre ni un segon!

Portant-me a mi en una mà, es va afanyar a sortir de l'habitació cap al corredor, picant amb el bastó a la moqueta a cada pas que feia. Vam baixar per l'escala fins al quart pis. Les habitacions a banda i banda del corredor tenien el número pintat a la porta de color daurat.

—És aquí! —va cridar la meva àvia—. Número 454. —Va provar d'obrir la porta. Naturalment, estava tancada amb clau. Va mirar-se de dalt a baix aquell llarg corredor buit de l'hotel—. Crec que tens raó —va dir—. Aquesta habitació està gairebé segur a sota de la teva. —Va tornar enrera pel corredor, comptant el nombre de portes des de l'habitació de la Reina de les Bruixes fins a l'escala. N'hi havia sis.

Va pujar cap al cinquè pis i va repetir el compte.

—Està *just* a sota teu! —va cridar la meva àvia—. La seva habitació és just la de sota la teva!

Em va portar altre cop a la meva habitació i va tornar a sortir al balcó.

—Aquest balcó d'aquí sota és el seu! —va dir—. I el que és més, la porta del seu balcó està oberta de bat a bat! Com t'ho faràs per baixar-hi?

—No ho sé —vaig dir jo. Les nostres habitacions eren a la façana de l'hotel, mirant al mar i amb la platja a sota. Just a baix del meu balcó, milers de peus avall, es veia una tanca de reixes punxegudes. Si queia, ja em podia donar per mort.

—Ja ho tinc! —va cridar la meva àvia. Amb mi a la mà, va anar volant cap a la seva habitació i va començar a furgar a la calaixera. En va treure un cabdell de llana blava. Per una punta estava unit a unes agulles i un mitjó a mig acabar que havia estat fent a mitja per mi.

—Això és perfecte —va dir—. Et ficaré a dins del mitjó i et faré baixar fins al balcó de la Reina de les Bruixes. Però ens *hem* d'afanyar! En qualsevol moment aquell monstre pot tornar a la seva habitació!

El ratolí-saltaparets

La meva àvia em va tornar a portar ràpidament a la meva habitació i em va tornar a treure al balcó.

—Estàs preparat? —va preguntar—. Ara et ficaré al mitjó.

—Espero poder-me'n sortir —vaig dir jo—. No sóc sinó un ratolinet.

—Te'n sortiràs! —va dir ella—. Bona sort, rei meu.

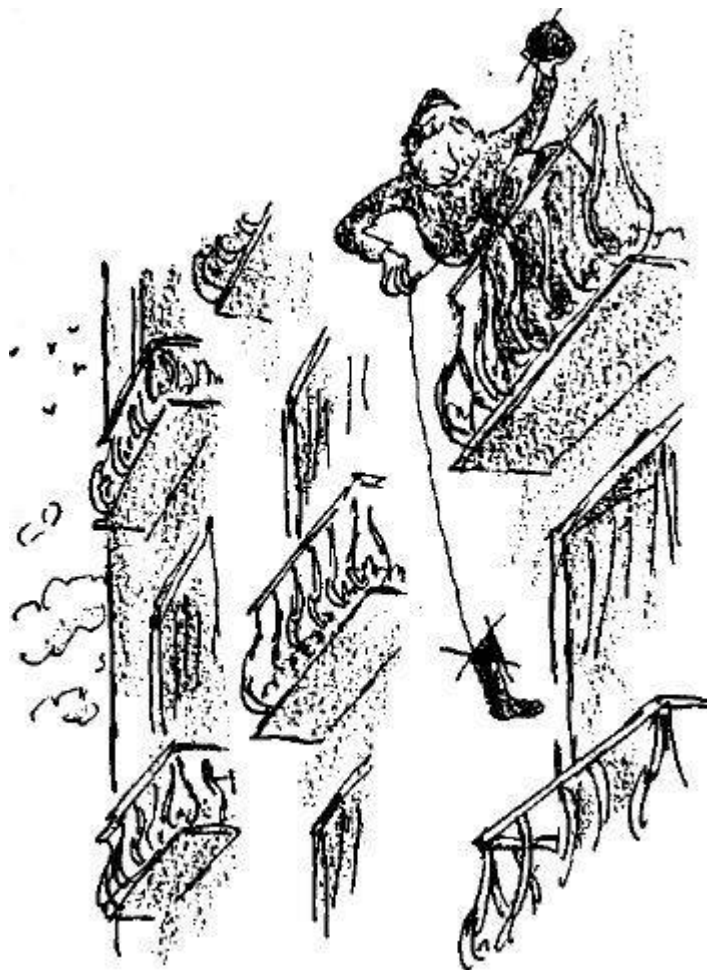
Em va ficar ràpidament al mitjó i va començar a fer-me baixar per fora del balcó. Jo estava agemolit dintre el mitjó i m'aguantava la respiració. A través dels punts veia l'exterior força bé. Milles per sota meu, els nens que jugaven a la platja eren de la mida d'un escarabat. El mitjó va començar a balancejar-se amb la brisa. Vaig mirar amunt i vaig veure el cap de la meva àvia sobresortint per la barana del balcó superior.

—Gairebé ja hi ets! —va cridar—. Vinga! Una miqueta més, suaument. Ja ets a baix!

Vaig sentir un petit xoc.

—Cap a dins! —cridava la meva àvia—. Ràpid, ràpid, ràpid! Busca per l'habitació!

Vaig fer un salt enfora del mitjó i em vaig ficar corrents al dormitori de la Reina de les Bruixes. Hi feia la mateixa pudor que havia notat a la Sala de Ball. Era tuf de bruixa. Em recordava l'olor dels lavabos dels homes a l'estació del tren del meu poble.

Que jo veiés, l'habitació estava força endreçada. No hi havia cap indici enlloc que fos habitada per ningú sinó una persona normal. Però és que no n'hi havia d'haver cap, d'indici, no? Cap bruixa seria tan estúpida com per deixar res de sospitós a la vista que pogués ser vist per la minyona de l'hotel.

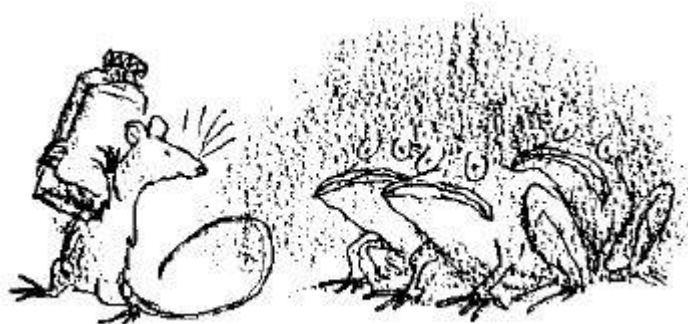
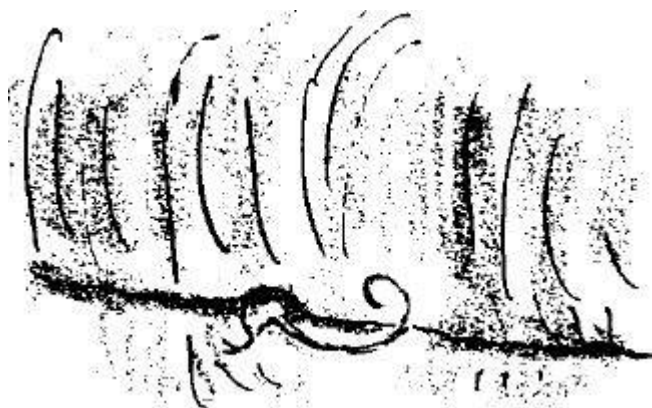
Inesperadament vaig veure una granota que saltava per l'estora i desapareixia a sota el llit. Jo vaig fer un bot també.

—*Afanya't* —va fer la veu de la meva àvia des d'algun lloc més alt a l'exterior—. Agafa la dallonses i *surt d'aquí!*

Em vaig posar en moviment, provant d'escorcollar l'habitació. No era pas tan fàcil. No podia, per exemple, obrir cap calaix. Ni tampoc vaig poder obrir les portes del gran armari de la roba. Vaig parar de moure'm aquí i allà. Em vaig asseure al mig del terra i em vaig posar a pensar. Si la Reina de les Bruixes volgués amagar una cosa molt

secreta, on la posaria? Evidentment, en un calaix normal no. Ni tampoc a l'armari. Era massa transparent. Em vaig enfil·lar al llit per tenir una visió millor de l'habitació. *Ei*, vaig pensar, *i a sota el matalàs?* Amb molt de compte vaig anar baixant per la vora del llit i em vaig infiltrar com un cuc per sota el matalàs. Costava molt d'empènyer-s'hi endins, però jo persistia. No hi podia veure gens. Anava furgant per sota el matalàs quan el meu cap va xocar de sobte contra alguna cosa dura *a dintre* el matalàs, per sobre meu. Vaig alçar les potes per tocar-ho. Podia ser una ampolleta? *Era* una ampolleta! En podia resseguir la forma a través de la funda del matalàs. I just al seu costat, hi vaig notar una altra massa dura, i una altra i una altra. La Reina de les Bruixes devia haver esqueixat la funda del matalàs, hi devia haver ficat totes les ampolles i després ho devia haver tornat a cosir. Vaig començar a esquinçar frenèticament la funda del matalàs per sobre meu amb les dents. Les meves dents incisives eren molt afilades i no vaig estar gaire per fer-hi un foradet. Em vaig enfil·lar al forat i vaig agafar una ampolla pel coll. La vaig empènyer pel forat del matalàs i tot seguit m'hi vaig esmunyir jo.

Caminant d'esquenes i arrossegant l'ampolla darrera meu, vaig poder arribar a la vora del matalàs. Vaig fer rodolar l'ampolla fora del llit i va anar a parar sobre l'estora. Va rebotar però no es va trencar. Vaig saltar del llit. Vaig examinar l'ampolleta. Era idèntica a la que la Reina de les Bruixes tenia a la Sala de Ball. Aquesta portava una etiqueta, FÓRMULA 86, deia. ACCIÓ RETARDADA PRODUCTORA DE RATOLINS. Després deia: *Aquesta ampolla conté cinc-centes dosis*. Eureka! Vaig sentir-me terriblement ufanós de mi mateix.

Tres granotes van sortir saltant de sota el llit. Es van agemolir sobre l'estora, mirant-me fixament amb grans ulls negres. Jo me les vaig quedar mirant al meu torn. Aquells ulls immensos eren la cosa més trista que havia vist mai. De cop se'm va acudir que quasi bé segur feia molt de temps havien estat nens, aquelles granotes, abans que la Reina de les Bruixes els atrapés. Estava allí dret aferrat a l'ampolla i observant les granotes.

—Qui sou? —els vaig preguntar.

En aquell precís moment, vaig sentir una clau voltant al pany i la porta es va obrir bruscament i la Reina de les Bruixes va entrar a l'habitació majestuosament. Les granotes es van tornar a ficar a sota el llit d'un sol bot. Jo em vaig llançar a seguir-les, encara aferrat a l'ampolla, em vaig fer enrera fins a la paret i em vaig entatxonar darrera una pota del llit. Vaig sentir uns peus caminant per l'estora. Vaig treure el nas per la pota del llit. Les tres granotes estaven apinyades a sota el centre del llit. Les granotes no es poden amagar

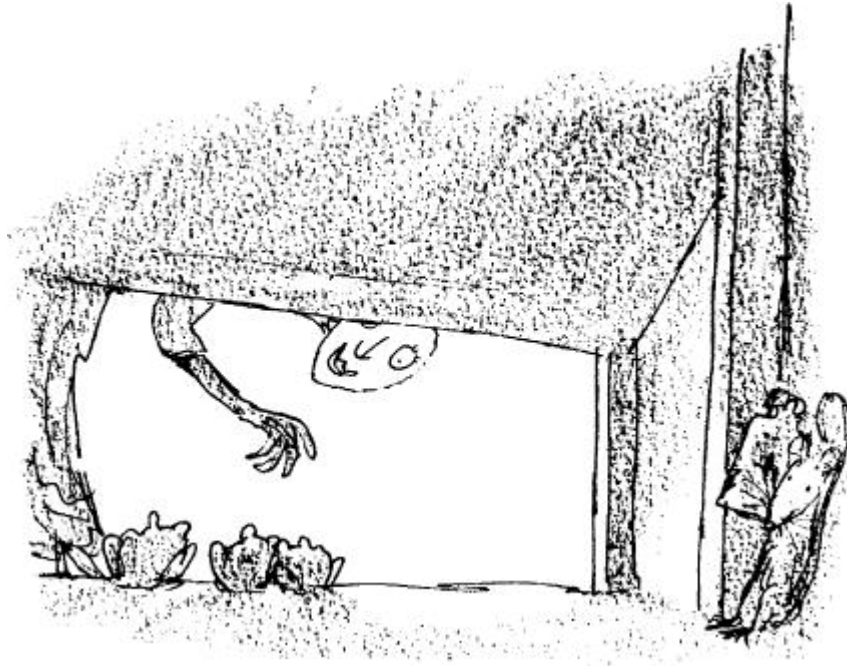
com els ratolins. Ni tampoc poden córrer com els ratolins. Tot el que poden fer, les pobres, és anar botant sense gaire traça.

De sobte la cara de la Reina de les Bruixes va aparèixer a la vista, mirant a sota el llit. Jo vaig ficar ràpidament el cap darrera la pota del llit.

—De manera que ezteu aquí, grrranotetez —vaig sentir que deia—. Uz podeu quedar finz aquezta nit quan me'n vagi al llit; llavorz uz llenzaré per la fineztrrra i lez gavinez ze uz crrruzpiran per zopar.

De cop, molt alta i molt clarament, es va sentir la veu de la meva àvia a través del balcó obert.

—Afanya't, rei! —cridava—. Afaya't, corre! Val més que surtis de seguida!

—Qui crrrida? —va dir de males maneres la Reina de les Bruixes. Vaig tornar a treure el nas per la pota del llit i la vaig veure caminant per l'estora cap a la porta del balcó.

—Qui hi ha al meu balcó? —va murmurar—. Qui éz? Qui goza violar el meu balcó? —Va sortir per la porta al balcó mateix.

—Què éz aquest punt de mitja que penja per aquí? —vaig sentir que deia.

—Oh, hola —va fer la veu de la meva àvia—. M'ha caigut la mitja pel balcó sense voler. Però no passa res. La tinc ben agafada per una punta. Tota sola la podré anar hissant. De totes maneres, moltes gràcies.

Vaig quedar meravellat de la seva sang freda.

—Amb qui eztava parrlant fa un moment? —va escridassar la Reina—. A qui li deia que z'afanyéz i que zortíz correntz?

—Parlava amb el meu nét —vaig sentir que deia la meva àvia—. Fa hores que és a la sala de bany i ja és hora que surti. S'hi asseu llegint un llibre i s'oblida completament d'on és! Que té nens, *vostè*, estimada?

—Jo, no! —va cridar la Reina de les Bruixes, i va tornar a entrar ràpidament al dormitori i *va tancar de cop la porta del balcó*.

Estava fregit, jo. El meu camí de fugida estava tancat. Em trobava enclaustrat a l'habitació amb la Reina de les Bruixes i tres granotes terroritzades. I jo estava tan terroritzat com les granotes. Tenia la certesa que, si em descobria, m'enxamparia i em llençaria pel balcó per a les gavines.

Es va sentir un cop a la porta del dormitori.

—Què pazza ara? —va cridar la Reina de les Bruixes.

—Som les velles —va dir una veu submissa de l'altra banda de la porta—. Són les sis en punt i hem vingut a buscar les ampolles que ens heu promès, oh Grandesa.

Vaig veure la Reina travessant l'estora cap a la porta. La porta es va obrir i aleshores vaig veure tota una colla de peus i sabates que començaven a entrar a l'habitació. Entraven a poc a poc i amb indecisió, com si les qui portaven aquelles sabates tinguessin por d'entrar.

—Entrrreu! Entrrreu! —va escridassar la Reina de les Bruixes—. No uz quedeu a fora al corredor zenze zaber què fer! No tinc tota la nit!

Vaig veure la meva oportunitat. Vaig fer un salt de darrera la pota del llit i vaig córrer com un llamp cap a la porta oberta. Vaig saltar diversos parells de sabates que em van sortir al pas i en tres segons ja era fora al corredor, amb aquella ampolla preciosa aferrada encara al pit. Ningú no m'havia vist. No hi va haver cap crit d'*un ratolí! un ratolí!* Tot el que sentia eren les veus de les bruixes velles murmurant les seves tonteries com «I que sou amable, Grandesa», i tota la resta. Vaig fugir com un llamp corredor avall fins a les escales i amunt un pis. Vaig pujar al cinquè pis i llavors de nou pel corredor fins que vaig arribar a la porta de la meva habitació. Gràcies a Déu no hi havia ningú a la vista. Amb el cul de l'ampolleta, vaig començar a trucar a la porta. *Toc toc toc toc*, vaig anar trucant. *Toc toc toc... toc toc toc...* Em sentiria la meva àvia? Vaig pensar que m'havia de sentir. L'ampolla feia un toc bastant fort cada cop que trucava. *Toc toc toc... toc toc toc...* Mentre no vingués ningú pel corredor...

Però la porta no s'obria. Vaig decidir d'arriscar-me.

—Àvia! —vaig cridar tan fort com vaig poder—. Àvia! Sóc jo! Obre'm!

Vaig sentir els seus peus que venien per l'estora i la porta es va obrir. Vaig entrar com una fletxa.

—Ho he fet! —vaig cridar, saltant amunt i avall—. Ho tinc, àvia! Mira, és aquí! En tinc tota una ampolla.

L'àvia va tancar la porta. Es va ajupir i em va agafar i em va abraçar.

—Oh, rei meu! —va cridar—. Gràcies a Déu que estàs bé!

Em va agafar l'ampolleta i va llegir l'etiqueta en veu alta:

—«Fórmula 86 d'Acció Retardada Productora de Ratolins!» —va llegir—. «Aquesta ampolla conté cinc-centes dosis!». Ets fabulós, rei! Ets una meravella! Ets una preciositat! Com carai t'ho has fet per sortir de l'habitació?

—He tocat el dos quan entraven les bruixes velles —li vaig contar—. Tot plegat ha estat bastant pelut, àvia. No voldria pas tornar-ho a fer.

—Jo l'he vist també! —va dir la meva àvia.

—Ja ho sé, que l'has vist, àvia. Us he sentit quan parlàveu. No t'ha semblat absolutament abominable?

—És una assassina —va dir la meva àvia—. És la dona més dolenta del món!

—Li has vist la màscara? —vaig preguntar.

—És impressionant —va dir l'àvia—. Sembla ben bé una cara de veritat. Fins i tot sabent que era una màscara, no me'n podia avenir. Oh, filllet meu! —cridava, abraçant-me—. Em pensava que ja no et tornaria a veure més! Sóc tan feliç que t'hagis pogut escapar!

El senyor i la senyora Jenkins troben en Bruno

La meva àvia em va tornar a la seva habitació i em va posar sobre la taula. I va posar la valuosa ampolla al meu costat.

—A quina hora aniran al Menjador a sopar les bruixes? —va preguntar.

—A les vuit —vaig dir jo.

Es va mirar el rellotge.

—Ara són les sis i deu —va dir—. Tenim temps fins a les vuit per dur a terme el següent moviment.

De sobte, la vista li va anar a parar sobre en Bruno. Encara era al bol de plàtans de la taula. S'havia menjat tres plàtans i ara estava atacant el quart. S'havia tornat immensament gras.

—N'hi ha més que suficient —va dir la meva àvia, treient-lo del bol i posant-lo sobre la taula—. Em sembla que ja és hora de tornar aquest senyoret al si de la seva família. No hi estàs d'acord, Bruno?

En Bruno la va mirar corrugat de celles. Jo no havia vist mai un ratolí corrugar les celles, però el cas és que ho va fer.

—Els meus pares em deixen menjar tant com vull —va dir—. Més m'estimo estar amb ells que amb vosaltres.

—I és clar que sí —va dir la meva àvia—. Tens idea d'on poden ser els teus pares en aquest moment?

—No fa gaire eren a la Sala d'Estar —vaig dir jo—. Els he vist asseguts allí quan hi hem passat corrents de camí cap aquí.

—Bé —va dir la meva àvia—. Anem a veure si encara hi són. Vols venir tu també? —va afegir, mirant-me a mi.

—Sí, per favor —vaig dir.

—Us ficaré a tots a la meva bossa de mà —va dir—. No feu soroll i manteniu-vos fora de la vista. Si heu de donar un cop d'ull ara i adés, treieu només el nas.

La seva bossa era una gran barromba inflada de pell negra amb un fermall de carei. Ens va agafar a en Bruno i a mi i ens hi va ficar ràpidament.

—Deixaré el fermall sense tancar —va dir—. Però assegureu-vos que no se us vegi.

Jo no tenia cap intenció de mantenir-me fora de la vista. Ho volia veure tot. Em vaig instal·lar en una butxaqueta lateral a l'interior de la bossa, vora el fermall, i des d'allí podia treure el cap sempre que vulgués.

—Ei! —va cridar en Bruno—. Dona'm el tros que em quedava del plàtan que m'estava menjant.

—Molt bé —va dir la meva àvia—. El que sigui mentre et faci estar callat. —Va deixar caure el plàtan a mig menjar dins de la bossa, després se la va passar pel braç i va sortir de l'habitació corredor enllà, amb el toc-toc del seu bastó.

Vam baixar amb l'ascensor a la planta baixa i, a través de la Sala de Lectura, vam anar cap a la Sala d'Estar. I allí seien, efectivament, el senyor i la senyora Jenkins en un parell de butaques, a banda i banda d'una tauleta rodona amb el sobre de vidre. Així mateix, hi havia d'altres grups de gent allí, però els Jenkins eren l'única parella

que seia sola. El senyor Jenkins llegia el diari. La senyora Jenkins feia una gran peça de mitja de color mostassa. Només el nas i els ulls em sortien per sobre el fermall de la bossa de l'àvia, però tenia una vista magnífica. Ho veia tot.

La meva àvia, que portava un vestit de puntes negres, va travessar la Sala d'Estar amb pas feixuc i es va aturar davant la taula dels Jenkins.

—Són el senyor i la senyora Jenkins, vostès? —va preguntar.

El senyor Jenkins la va mirar per sobre el diari i va corrugar les celles.

—Sí —va dir—. Jo sóc el senyor Jenkins. Què puc fer per vostè, senyora?

—Em temo que tinc notícies més aviat alarmants per vostès —va dir l'àvia—. Es tracta del seu fill Bruno.

—Què li passa a en Bruno? —va dir el senyor Jenkins.

La senyora Jenkins va alçar la vista sense deixar de fer mitja.

—Quina una n'ha fet, ara, el beneitó? —va preguntar el senyor Jenkins—. Ha assaltat la cuina, m'imagino.

—És una mica pitjor que això —va dir la meva àvia—. Els sembla que podríem anar en algun lloc més privat perquè els ho expliqui?

—Privat? —va dir el senyor Jenkins—. Per què cal que estiguem en privat?

—No m'és gens fàcil d'explicar-los aquesta cosa —va dir l'àvia—. Preferiria que pugéssim tots a la seva habitació i ens asseguéssim abans que els en digui res més.

El senyor Jenkins va abaixar el diari. La senyora Jenkins va parar el punt.

—No hi *vull* pas pujar, jo, a la meva habitació, senyora —va dir el senyor Jenkins—. Aquí, m'hi trobo força bé, moltes gràcies. —Era un home gros i ordinari que no estava acostumat a ser empès per ningú—. Tingui l'amabilitat de dir-nos de què es tracta i després deixi'ns tranquils —va afegir. Parlava com si s'adrecés a algú que estigués provant de vendre-li un aspirador per la porta de servei.

La meva àvia, pobra, que havia estat fent el màxim que podia per ser tan amable com fos possible amb ells, ara va començar a emmurriar-se.

—Aquí, no hi podem parlar de cap manera —va dir—. Hi ha massa gent. I és una qüestió força delicada i personal.

—Jo parlo allí on em plau, senyora —va dir el senyor Jenkins—. Vinga, desembussi! Si en Bruno ha trencat una finestra o li ha aixafat les ulleres, aleshores pagaré els danys, però d'aquesta butaca no em moc!

Un o dos dels altres grups a la sala començaven a mirar-nos.

—On és en Bruno, en qualsevol cas? —va dir el senyor Jenkins—. Digui-li que vingui aquí, que el vull veure.

—Ja hi és, aquí —va dir la meva àvia—. És a dins de la meva bossa. —Va tustar la gran bossa de cuir que li penjava al braç amb el seu bastó.

—Què dintre vol dir que és a dins de la seva bossa? —va cridar el senyor Jenkins.

—Que es vol fer la graciosa? —va dir la senyora Jenkins, tota tibada.

—No té gens de gràcia, això —va dir la meva àvia—. El seu fill ha tingut un accident funest.

—Sempre en té, d'accidents —va dir el senyor Jenkins—. És propens a menjar massa i aleshores li vénen els pets. L'hauria de sentir havent sopat. Sembla una orquestra de vent! Però una bona dosi d'oli de ricí el torna a posar a to ben aviat. On és aquest mil-homes?

—Ja li ho he dit —va dir la meva àvia—. És a la meva bossa. Però em sembla que seria millor si anéssim en algun lloc privat abans que el vegin en el seu estat present.

—Aquesta dona està boja —va dir la senyora Jenkins—. Digues-li que se'n vagi.

—Els fets, parlant clar —va dir la meva àvia—, són que el seu fill Bruno ha estat canviat dràsticament.

—*Canviat!* —va cridar el senyor Jenkins—. Què dimoni vol dir *canviat*?

—Fora d'aquí —va cridar la senyora Jenkins—. És una vella ximple vostè!

—Estic provant de dir-los, tan delicadament com m'és possible, que en Bruno és realment a la meva bossa —va dir l'àvia—. De fet,

el meu propi nét les va veure com li feien.

—Va veure a *qui* fent-li *què*, per l'amor de Déu? —va dir el senyor Jenkins cridant. Tenia un bigoti negre que li saltava amunt i avall quan cridava.

—Va veure les bruixes convertint-lo en un ratolí —va dir la meva àvia.

—Crida el director, estimat —va dir la senyora Jenkins al seu marit—. Fes que la treguin de l'hotel, aquesta dona boja.

En aquest moment, la paciència de la meva àvia es va exhaurir. Va furgar a la seva bossa i va trobar en Bruno. El va treure i el va llençar a la taula. La senyora Jenkins va donar un cop d'ull al gras ratolinet de color marró que encara mastegava un tros de plàtan i va deixar anar un xiscle que va fer vibrar els cristalls de l'aranya. Va saltar de la butaca xisclant:

—Un ratolí! Emporti-se'!! No les suporto, aquestes bèsties!

—És en Bruno —va dir la meva àvia.

—Vellota descarada! —va cridar el senyor Jenkins. Va començar a sacsejar el diari davant d'en Bruno, provant de fer-lo fora de la taula. La meva àvia es va abalançar endavant i va aconseguir agafar-lo abans que fugís. La senyora Jenkins encara xisclava com una boja i el senyor Jenkins estava alçat, sobrepassant-nos i cridant:

—Fora d'aquí! Com ha gosat espantar així la meva dona! Ja es pot endur el seu ratolí repugnant ara mateix!

—Ajuda! —cridava la senyora Jenkins. La cara li havia pres el color del ventre d'un peix.

—Bé, jo he fet tot el que he pogut —va dir la meva àvia, i, dit això, es va girar i va sortir de la sala, emportant-se'n en Bruno.

El pla

Quan vam tornar a ser al dormitori, la meva àvia ens va treure a mi i a en Bruno de la bossa i ens va posar a sobre la taula.

—Per què carai no has parlat gens i no li has dit al teu pare qui eres? —va dir-li a en Bruno.

—Perquè tenia la boca plena —va dir en Bruno. D'un salt enrera es va tornar a enfil·lar al bol de plàtans i va continuar endrapant.

—Quin nen més antipàtic que estàs fet —va dir-li la meva àvia.

—Nen no —vaig dir jo—. Ratolí.

—Tens tota la raó, maco. Però no tenim temps per ocupar-nos d'ell en aquest moment. Hem de fer plans. D'aquí una hora i mitja aproximadament, totes les bruixes baixaran al Menjador a sopar. És així?

—Així mateix —vaig dir.

—I a cada una cal que li toqui una dosi de la Fórmula Productora de Ratolins —va dir ella—. Com carai ens ho podem fer?

—Àvia —vaig dir—, em sembla que oblides que un ratolí pot anar a llocs on els humans no poden.

—És veritat això —va dir ella—. Però ni tan sols un ratolí pot anar d'una taula a l'altra sense fer remor, portant una ampolla i ruixant els bistecs de les bruixes amb la Fórmula i sense que sigui vist.

—No pensava pas fer-ho al Menjador, jo —vaig dir.

—Aleshores on? —va preguntar ella.

—A la cuina —vaig dir—, mentre els estiguin preparant el menjar.

La meva àvia em va mirar de fit a fit.

—Fillet meu —va dir lentament—, crec que el fet d'haver-te tornat un ratolí t'ha duplicat el poder del cervell!

—Un petit ratolí —vaig dir— pot córrer per la cuina per entre les cassoles i les paelles, i si va amb molt de compte, no el veurà mai ningú.

—Genial! —va fer d'un crit la meva àvia—. Ostres, em sembla que ja ho has trobat!

—L'únic problema és —vaig dir jo—, com sabré quin menjar és el seu? No ho voldria pas posar en una altra paella. Seria un desastre si convertís tots els altres clients de l'hotel en ratolins per equivocació, i especialment tu, àvia.

—Tot el que hauràs de fer, doncs, és entrar a la cuina sense ser sentit i trobar un bon lloc per amagar-te i esperar... i escoltar. Fica't en alguna esquerdada fosca i no deixis d'escoltar el que diguin els cuiners... i així, amb una mica de sort, algú et donarà una pista. Quan hi ha una gran festa per la qual s'ha de cuinar, el menjar sempre és preparat a part.

—Molt bé —vaig dir jo—. Això és el que em caldrà fer. Em quedaré quiet i escoltaré i esperaré un cop de sort.

—Serà molt perillós —va dir la meva àvia—. Un ratolí no és mai ben rebut en una cuina. Si et veuen, t'esclafaran fins a matar-te.

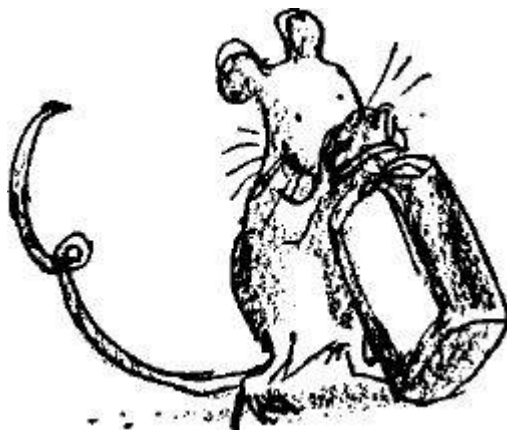
—No permetré que em vegin —vaig dir jo.

—No oblidis que portaràs l'ampolla —va dir ella—, de manera que no seràs pas tan ràpid i lleuger.

—Puc córrer força de pressa dret i amb l'ampolla als braços —vaig dir jo—. Ho he fet fa no res, no te'n recordes? He fet tot el camí des de l'habitació de la Reina de les Bruixes amb l'ampolla als braços.

—I com t'ho faràs per desenroscar el tap? —va dir ella—. Això et pot resultar difícil.

—Deixa-m'ho provar —vaig dir. Vaig agafar l'ampolleta i, utilitzant totes dues potes frontals, va resultar que podia desenroscar el tap força fàcilment.

—Fantàstic —va dir la meva àvia—. Realment ets un ratolí molt llest. —Va mirar el rellotge—. A dos quarts de vuit —va dir— baixaré a sopar al Menjador i et duré a la bossa. Aleshores et deixaré anar a sota la taula juntament amb l'ampolla, i de llavors en endavant camparàs tot sol. Te les hauràs d'apanyar per travessar el Menjador sense ser vist fins a la porta que va a la cuina. Hi haurà cambrers entrant i sortint per aquesta porta tota l'estona. Hauràs d'escollir el moment adequat i entrar en un no res a darrera d'un d'ells, però, per l'amor de Déu, assegura't que no et puguin trepitjar o aixafar amb la porta.

—Intentaré que no —vaig dir.

—I passi el que passi, no has de deixar que t'enxampin.

—No diguis res més, àvia. M'estàs fent posar nerviós.

—Ets un petit valent —va dir ella—. Com t'estimo!

—I què en farem d'en Bruno? —li vaig preguntar. En Bruno va alçar la vista.

—Jo vinc amb tu —va dir, parlant amb la boca plena de plàtan—. El meu sopar, no estic disposat a perdre-me'!

La meva àvia s'ho va pensar un moment.

—Et portaré amb nosaltres —va dir— si em promets que et quedaràs a la meva bossa en silenci absolut.

—Em passaràs menjar de la taula? —va preguntar en Bruno.

—Sí —va dir ella—, si em promets que et captindràs. Voldràs res, *tu*, per menjar, rei? —em va preguntar a mi.

—No, gràcies —vaig dir—. Estic massa tens per menjar. I m’haig de conservar apte i bellugadís per la feinada que m’espera.

—I tant que és una feinada —va dir l’àvia—. Mai no en faràs una de més gran.

A la cuina

—Ha arribat l'hora! —va dir la meva àvia—. Ha arribat el gran moment! Estàs a punt, reiet?

Eren exactament dos quarts de vuit. En Bruno era al bol pescant el quart plàtan.

—Espereu —va dir—. Només unes queixalades més.

—No! —va dir la meva àvia—. Ens n'hem d'anar! —El va agafar i el va aferrar fort amb la mà. Estava tensa i nerviosa. No l'havia vist mai així—. Ara us ficaré a tots dos a la bossa —va dir—, però deixaré el fermall sense tancar. —Primer hi va ficar en Bruno. Jo m'esperava, agafant fortament l'ampolleta contra el meu pit—. Ara *tu* —va dir. Em va agafar i em va donar un petó al nas—. Bona sort, estimat. Oh, per cert, ja te n'adones que tens una cua, oi?

—Una què? —vaig dir jo.

—Una cua. Una cua llarga i cargolada.

—Haig de confessar que no hi havia pensat —vaig dir—. Aquesta sí que és bona, això tinc! Ara la veig! Si la puc moure i tot! *Està* força bé, no?

—T'ho he esmentat només perquè et podria resultar útil quan t'enfilis per la cuina —va dir la meva àvia—. La pots cargolar i penjar-te d'alguna cosa, i després te'n deixes anar i així pots baixar fins al terra des de llocs alts.

—Com voldria haver-ho sabut abans —vaig dir—. Ho hauria pogut practicar.

—Massa tard ara —va dir l'àvia—. Ens n'hem d'anar. —Em va ficar a la bossa de mà amb en Bruno, i immediatament em vaig posar al meu lloc elevat usual a la petita butxaca lateral, de manera que pogués treure el cap i veure què passava.

La meva àvia va agafar el bastó i enfora va sortir cap a l'ascensor. Va pitjar el botó i l'ascensor va pujar i ella hi va entrar. No hi havia ningú allí amb nosaltres.

—Escolta —va dir—. Un cop siguem al menjador, no et podré parlar gaire. Si ho faig, la gent es pensarà que estic tocada del bolet i parlo sola.

L'ascensor va arribar a la planta baixa i es va aturar d'una sotragada. La meva àvia en va sortir i va travessar el vestíbul de l'hotel i va entrar al Menjador. Era una sala immensa amb adornaments daurats al sostre i grans miralls a les parets de totes les bandes. Els clients que sojornaven a l'hotel sempre tenien la seva taula reservada, i la majoria d'ells ja eren al seu lloc començant a sopar. Hi havia cambrers per tot arreu que no paraven mai, amb plats i plates a les mans. La nostra taula era una de petita al costat de la paret de la dreta, cap a la meitat de la sala. La meva àvia s'hi va dirigir i es va asseure.

Treient el cap de la bossa, vaig veure ben bé al mig de la sala dues llargues taules que encara no estaven ocupades. Totes dues tenien una nota fixada en una mena de suport de plata i les notes deien: RESERVADA PER ALS MEMBRES DE LA RSPCN.

La meva àvia va mirar cap a aquelles taules llargues però no va dir res. Va desplegar el tovalló i el va estendre sobre la bossa de mà a la seva falda. Va esmunyir la mà per sota el tovalló i em va agafar suaument. Cobrint-me amb el tovalló, em va aixecar a l'alçada de la seva cara i va xiuxiuejar:

—Ara et deixaré a terra sota la taula. Les estovalles arriben gairebé a terra, de manera que ningú no et veurà. Tens l'ampolla?

—Sí —vaig xiuxiuejar-li jo—. Estic a punt, àvia.

Just aleshores, un cambrer vestit de negre va venir i es va quedar dret al costat de la nostra taula. Per sota el tovalló li veia les cames i així que li vaig sentir la veu vaig saber qui era. Es deia William.

—Bona tarda, senyora —va dir-li a la meva àvia—. On és avui el senyoret?

—No es troba gaire bé —va dir la meva àvia—. S'ha quedat a l'habitació.

—Quin greu que em sap —va dir en William—. Avui tenim sopa de pèsols per començar, i com a plat fort pot triar entre filet a la

brasa o xai rostit.

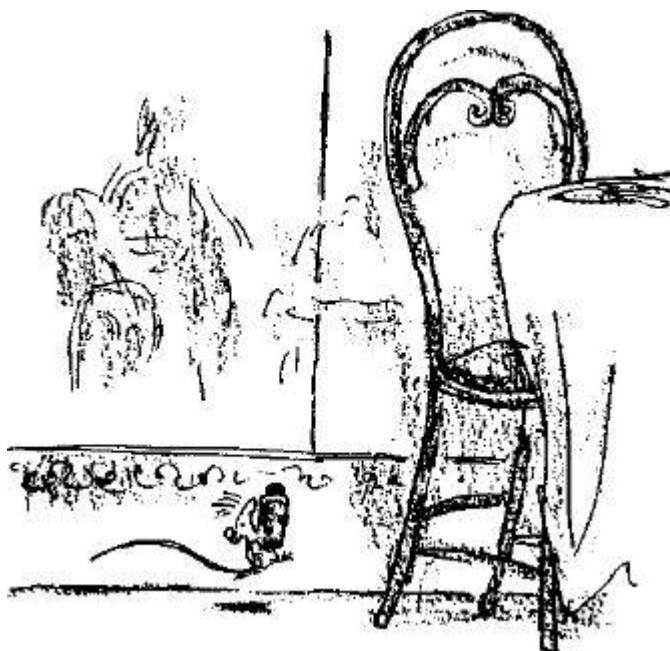
—Sopa de pèsols i xai, per favor —va dir l'àvia—. Però no s'hi afanyi, William. No tinc gens de pressa avui. De fet, em pot portar una copa de xerès sec abans de sopar.

—I és clar que sí, senyora —va dir en William, i se'n va anar.

La meva àvia va fer veure que li havia caigut alguna cosa i, en ajupir-se, em va fer lliscar del tovalló a sota de la taula.

—Vés-hi, rei, vés-hi! —va xiuxiuejar, i tot seguit va tornar a posar-se dreta.

Ara les havia de campar tot sol. Em vaig posar dret, aferrat a l'ampolleta. Sabia exactament on era la porta de la cuina. Havia de voltar aproximadament la meitat d'aquell Menjador enorme per arribar-hi. Som-hi, vaig pensar, i com un llamp em vaig llançar de sota la taula cap a la paret. No tenia intenció de travessar el Menjador pel mig. Era massa arriscat. El meu pla era de mantenir-me enganxat al sòcol de la paret i fer tot el volt fins a arribar a la porta de la cuina.

Corria, caram com corria! No crec que ningú em veiés. Tothom estava massa ocupat menjant. Però per arribar a la porta que anava

a la cuina, havia de travessar l'entrada principal del Menjador. Estava a punt de fer-ho quan es va precipitar cap a dins una riuada de dones. Em vaig arrambar ben arrambat a la paret aferrant l'ampolla. Primer només vaig veure les sabates i els turmells d'aquelles dones que entraven a munts per la porta, però quan vaig donar un cop d'ull una mica més amunt vaig conèixer de seguida qui eren. Eren les bruixes que venien a sopar!

Vaig esperar que totes m'haguessin passat pel davant, i tot seguit em vaig llançar de nou a córrer cap a la porta de la cuina. Un cambrer la va obrir per entrar-hi. Jo vaig fer un salt darrera seu i em vaig amagar darrera un gran cubell d'escombraries que hi havia a terra. M'hi vaig estar uns quants minuts, escoltant el que es deia i els sorolls que es feien. Ostres, quin lloc aquella cuina! Quin soroll! I quin vapor! I quin enrenou de pots i casseroles! I tots els cuiners cridant! I els cambrers entrant i sortint tots de revolada des del Menjador i dient a crits les comandes als cuiners!: «Quatre de sopa i dos de xai i dos de peix per la taula vint-i-vuit! Tres de pastís de poma i dos gelats de maduixa per la disset!». Sarau com aquest sense parar.

No gaire lluny per sobre el meu cap hi havia una nansa que sobresortia d'una banda del cubell. Sense deixar d'aferrar l'ampolla, vaig fer un bot, un salt mortal a l'aire i em vaig agafar a la nansa amb la punta de la meva cua. De sobte m'estava allí gronxant de cap per avall. Era fantàstic. M'agradava amb deliri. *Així*, em vaig dir a mi mateix, *és com un trapezista de circ es deu sentir quan talla l'aire a l'altura sota la lona del circ*. L'única diferència era que el seu trapezi només el podia gronxar endavant i endarrera. El meu trapezi (la meva cua) em podia gronxar en qualsevol direcció que jo volgués. Potser al final acabaria esdevenint un ratolí de circ.

Just aleshores, un cambrer va entrar amb un plat a la mà i li vaig sentir dir:

—La vellota de la taula catorze diu que aquesta carn és massa dura! En vol un altre tros!

Un dels cuiners va dir:

—Do'm el seu plat!

Em vaig deixar caure a terra i vaig mirar part de fora del cubell.
Vaig veure com el cuiner rascava la carn fora del plat i n'hi llançava

un altre tall. Aleshores va dir:

—Vinga, nois, posem-hi una mica de salsa!

Va passejar el plat per davant de tots i sabeu què van fer? Cada un d'aquells cuiners i ajudants de cuina va escopir en el plat de la velleta!

—Ja veuràs com li agrada ara! —va dir el cuiner, tornant-li el plat al cambrer.

Poc després, va entrar un altre cambrer i va cridar:

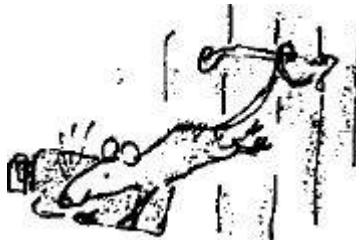
—Les de la gran festa de la RSPCN volen totes la sopa!

Va ser aleshores que em vaig incorporar i vaig començar a estar al cas. Era tot orelles ara. Vaig treure una mica més el cap pel costat del cubell de manera que pogués veure tot el que passava a la cuina. Un home amb un llarg barret blanc, que havia de ser el xef de cuina, va cridar:

—Poseu la sopa per la gran festa a la sopera de plata més grossa!

Vaig veure que el xef posava una palangana de plata enorme sobre el banc de fusta que hi havia adossat a la paret tot al llarg del perímetre de la cuina. *És en aquesta palangana de plata que hi haurà la sopa, vaig dir-me. Ver tant, el líquid de la meva ampolleta hi ha d'anar a parar també.*

Vaig observar que vora el sostre a gran altura, per sobre el banc lateral, hi havia un llarg prestatge abarrotat de cassoles i paelles. *Si m'ho puc arreglar d'alguna manera per enfilem-me en aquest prestatge, vaig pensar, aleshores ja ho tinc fet. Estaré just a sobre la palangana de plata.*

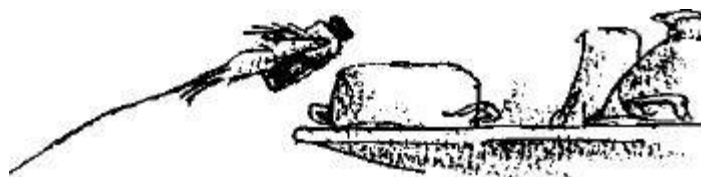

Però abans havia de travessar la cuina com fos fins a l'altra banda i tot seguit m'havia d'enfilem al prestatge intermedi. Una gran idea

se'm va acudir! Una vegada més, vaig fer un bot i vaig enroscar la cua a la nansa del cubell d'escombraries. Aleshores, penjat de cap per avall, vaig començar a gronxar-me. Em gronxava cada cop més i més amunt. Recordava el trapezista del circ que havia anat a veure per Pasqua i la manera com s'ho va fer per gronxar el trapezi amunt i amunt i més amunt fins a deixar-lo anar i sortir volant per l'aire. Així, just en el moment adequat, quan vaig atènyer l'àpex, vaig deixar anar la cua i vaig planejar netament a través de la cuina i vaig fer un aterratge perfecte sobre el prestatge intermedi!

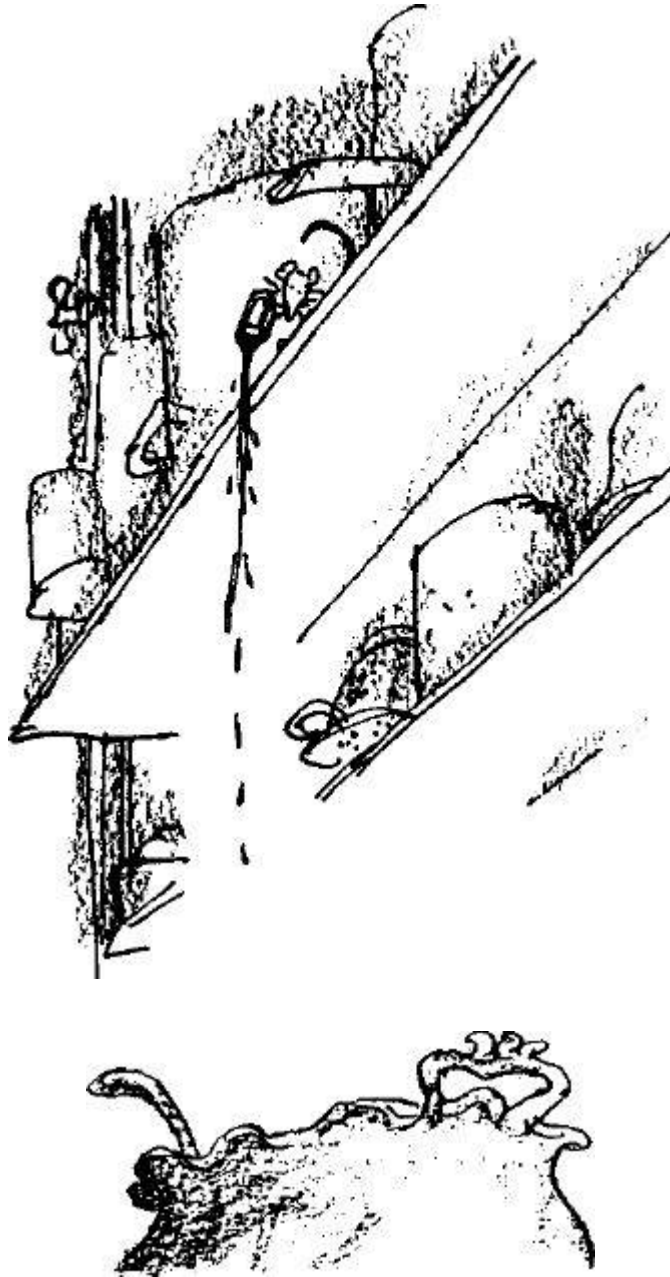

Ostres, vaig pensar, pot fer coses fantàstiques un ratolí! I això que tot just sóc un principiant!

Ningú m'havia vist. Estaven tots massa ocupats amb pots i cassoles. Del prestatge intermedi me les vaig apanyar per escalar una petita canonada d'aigua que hi havia al racó, i en un tres i no res ja era al prestatge superior just a sota el sostre, entremig de cassoles i paelles. Sabia que allí dalt no hi havia manera que em veiés ningú. Era una posició estupenda, i vaig començar a obrir-me pas pel prestatge fins a trobar-me directament a sobre de la gran sopera de plata buida on anaven a posar la sopa. Aleshores, vaig posar l'ampolla a terra. Vaig desenroscar el tap, la vaig fer lliscar fins a la vora del prestatge i ràpidament en vaig abocar el contingut directament a la sopera de plata que hi havia a sota. Al cap d'un

moment, un dels cuiners va venir amb una cassola gegantina plena de sopa verda fumejant i la va abocar tota a la sopera de plata. Va posar la tapa a la sopera i va cridar:

—La sopa per la festa a punt per servir!

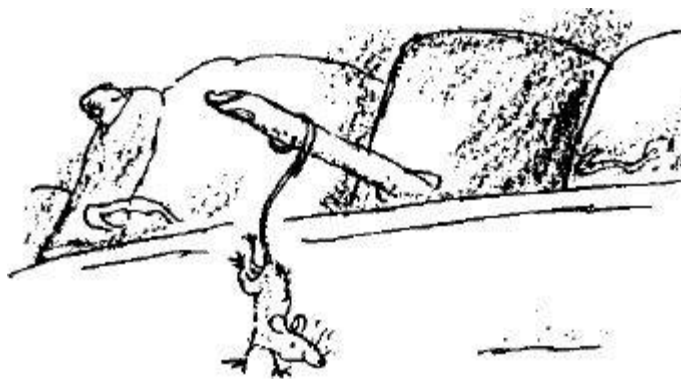
Llavors va arribar un cambrer i es va endur la sopera.

Ho havia aconseguit! Fins i tot si jo no tornava amb vida amb la meva àvia, les bruixes ja s'haurien cruspit la Fórmula Productora de

Ratolins! Vaig deixar l'ampolla buida darrera una gran cassola i vaig començar el camí de retorn pel prestatge superior. Era molt més fàcil de moure's sense l'ampolla. Vaig començar a fer ús de la cua més i més. Em gronxava i em llançava de la nansa d'una cassola a la nansa d'una altra tot al llarg del prestatge superior, mentre lluny a sota meu continuava el renou de cuiners i cambrers i bullidores fumejants i paelles espetegant i pots bullint, i jo que vaig pensar: *Nano, això és viure! Que divertit de ser un ratolí fent una missió apassionant com aquesta!* I no deixava de gronxar-me. Era tan meravellós d'anar saltant de nansa a nansa, i m'ho estava passant tan bé, que vaig oblidar completament que estava del tot a la vista de qualsevol d'allí que mirés amunt. El que va passar tot seguit va esdevenir-se tan de pressa que no vaig tenir temps de salvar-me'n.

Vaig sentir una veu d'home cridar: «Un ratolí! Mireu, un ratolí, el molt porc!».

I vaig entreveure a sota meu una figura vestida de blanc, amb un llarg barret blanc, i tot seguit es va veure el llampec metàl·lic que va fer el ganivet de trinxar carn en passar xiulant com una bala i vaig sentir un cop de dolor a la punta de la meua cua i de sobte em vaig trobar caient i caient de cap per avall al terra.

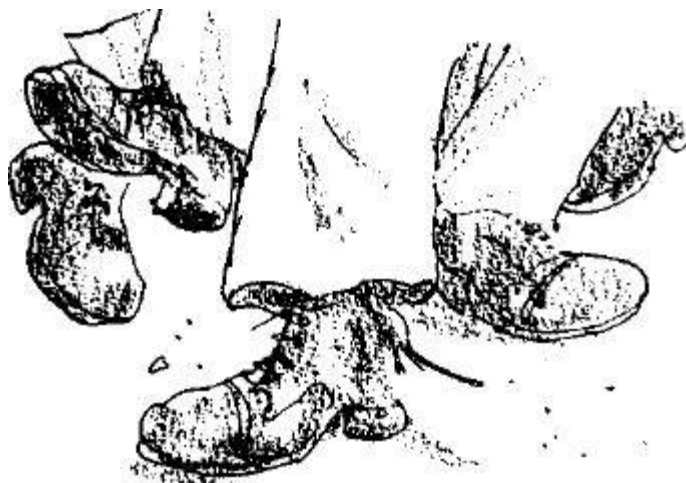

Fins i tot mentre queia, sabia exactament què havia passat. Sabia que m'havien tallat la punta de la cua i que estava a punt d'estrellar-me a terra i que tothom a la cuina vindria al meu encalç. «Un ratolí! —cridaven—. Un ratolí! Un ratolí! Ràpid, caceu-lo!». Vaig xocar a terra i em vaig posar dret i vaig arrencar a córrer per salvar la vida.

Estava rodejat de grans botes negres trepitjant aquí i allà, i jo les anava esquivant i corria i corria i corria, girant-me i zigzaguejant, i esquivant i virant pel terra de la cuina. «Agafeu-lo! —cridaven—. Mateu-lo! Aixafeu-lo!». Tot el terra semblava ple de botes negres provant d'aixafar-me, i jo que esquivava i virava: zigzaguejava i em girava i aleshores, per pura desesperació, amb prou feines sabent el que feia, buscant tan sols un lloc per amagar-me, vaig córrer amunt pel camal dels pantalons d'un cuiner i me li vaig enganxar al mitjó!

—Ei! —va cridar el cuiner—. Ostres! Se m'ha enfilat pels pantalons! Quiets, nanos! Aquesta vegada és meu!

La mà d'aquell home va començar a picar el camal dels pantalons i ara sí que m'aixafarien realment si no em movia de pressa. Hi havia només un camí a prendre: amunt. Vaig clavar les ungles a la pell peluda d'aquella cama i em vaig anar enfilant corrents, amunt,

amunt, més enllà del panxell, més enllà del genoll, amunt cap a la cuixa.

—Òndia! —cridava l'home—. Va tirant amunt! Se m'enfila per la cama!

Vaig sentir els esclats de riure dels altres cuiners, però ja us prometo que el que és jo no reia pas. Corria per salvar la vida. Les mans d'aquell home pica que pica al meu voltant, i ell vinga a fer salts amunt i avall com si tingués maons ardents a sota els peus, i jo que no deixava de pujar i esmunyir-me ben aviat vaig arribar a dalt de tot del camal i ja no hi havia enlloc més on anar.

—Ajuda! Ajuda! Ajuda! —cridava l'home—. El tinc als calçotets! És terrible, em corre pels calçotets! Treieu-me'l! Que algú m'ajudi a treure'l!

—Treu-te els pantalons, babau! —va cridar un altre—. Baixa't els calçotets i de seguida el tindrem!

Era al mig dels pantalons d'aquell home ara, allí on s'ajunten els dos camals i comença la cremallera. Era un lloc fosc i hi feia una calor terrible. Sabia que em calia continuar. Em vaig llançar endavant i vaig trobar el principi de l'altre camal. Vaig tirar avall més de pressa que un llamp i en vaig sortir pels baixos i ja tornava a ser a terra una altra vegada. Vaig sentir l'estúpid del cuiner que encara cridava:

—El tinc als pantalons! Treieu-me'l! És que no m'ajudarà ningú a treure-me'l abans no em mossegui? Per favor!

Vaig entreveure d'un cop d'ull tot el personal de la cuina reunit al seu voltant i rebentant-se de riure, i ningú va veure el ratolinet marró travessant el terra d'una volada i llançant-se en picat en un sac de patates.

Em vaig fer un cau entre les brutes patates i em vaig aguantar la respiració.

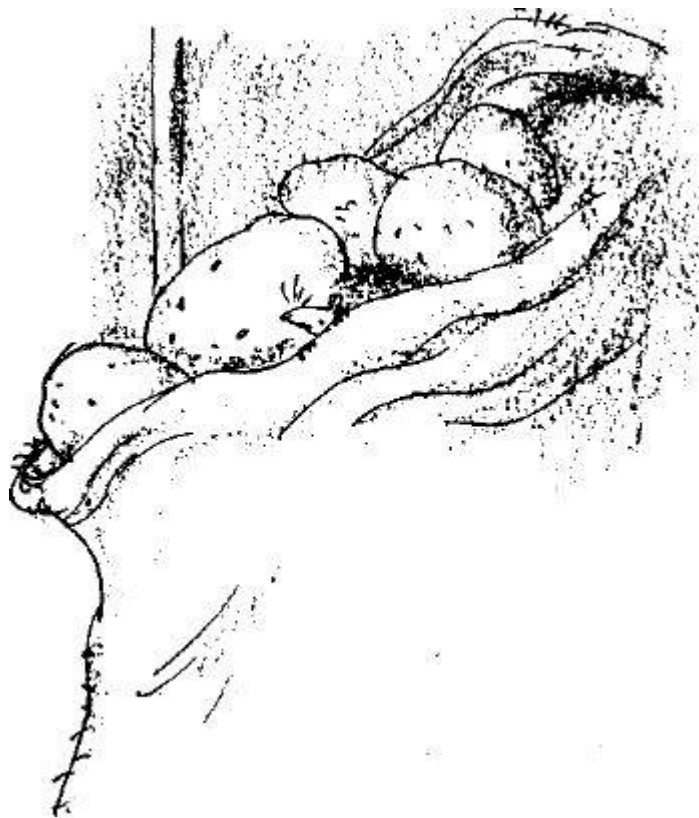

El cuiner devia haver començat a baixar-se els pantalons, perquè ara cridaven els altres:

—No hi és pas, aquí! No hi ha pas cap ratolí, aquí més que imbècil!

—Hi era! Juro que hi era! —cridava l'home al se torn—. No heu tingut mai un ratolí als pantalons *vosaltres*! No sabeu pas quina sensació fa!

El fet que una bestiola minúscula com jo hagués causat tal disturbi entre una colla d'homes grans em va fer content. No vaig poder evitar un somriure malgrat el mal que em feia la cua.

Em vaig quedar on era fins que vaig estar segur que s'havien oblidat de mi. Aleshores vaig sortir d'entre les patates sense fer remor i cautelosament vaig treure el meu cap diminut per fora del sac. Una altra vegada la cuina tornava a ser un enrenou amb tot de cuiners i cambrers precipitant-se amunt i avall. Vaig veure el cambrer que havia entrat abans amb la queixa de la carn massa dura que tornava a entrar.

—Escolteu, nanos! —va cridar—. Li he preguntat a la vella si el nou tall de carn era millor i m'ha dit que era deliciós com mai! M'ha dit que era tan i tan gustós!

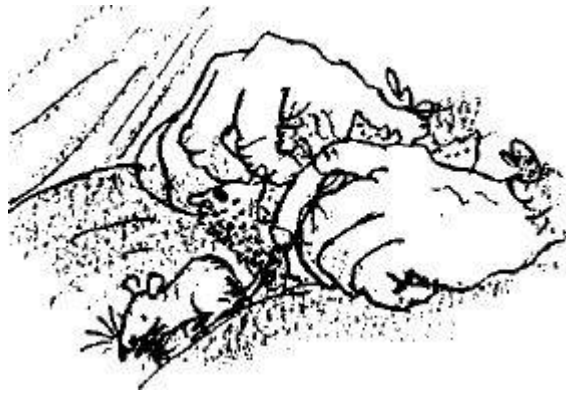
Calia que sortís d'aquella cuina i que tornés amb la meva àvia. Només hi havia una manera de fer-ho. Calia que travessés la sala d'una correguda i sortís per la porta darrera un dels cambrers. M'estava ben quiet, a l'espera d'una ocasió. La cua em feia un mal terrible. La vaig enroscar per poder-hi donar un cop d'ull. N'hi faltaven cap a dues polzades i sagnava força. Un cambrer s'estava carregant una pila de plats amb gelat de color rosa. Duia un plat a

cada mà i dos més en equilibri a cada braç. Va anar cap a la porta. La va obrir empenyent-la amb l'espatlla. Vaig fer un salt enfora el sac de patates i vaig travessar la cuina cap al Menjador com un raig de llum, i no vaig parar de córrer fins a ser sota la taula de la meva àvia.

Que bonic era tornar a veure els peus de la meva àvia amb aquelles sabates negres passades de moda, amb corretges i botons. Me li vaig enfil·lar per una cama i li vaig aterrar a la falda.

—Hola, àvia! —vaig xiuxiuejar—. Ja he tornat! Ho he aconseguit! Els ho he abocat tot a la sopa!

La seva mà es va abaixar i va acariciar-me.

—Ben *fet*, rei meu! —va xiuxiuejar ella—. Ben fet! En aquest precís moment s'estan menjant la sopa! —De sobte, va retirar la mà—. Estàs sagnant! —va dir en veu baixa—. Rei meu, què t'ha passat?

—Un dels cuiners m'ha tallat la cua amb un ganivet de trinxar carn —li vaig respondre ben baixet—. Fa mal de valent.

—Deixa-m'ho mirar —va dir. Va inclinar el cap i em va examinar la cua—. Pobret rei meu —xiuxiuejava—. T'ho embenaré amb el meu mocador. Això aturarà la sang.

Va treure un petit mocador de puntes de la bossa i se les va apanyar d'alguna manera per embolicar-m'hi la punta de la cua.

—Ja està ara —va dir—. Intenta no pensar-hi. De veres els has pogut abocar tota l'ampolla a la sopa?

—Fins a l'última gota —vaig dir—. Et sembla que em podries col·locar de tal manera que les pugui veure?

—Sí —va respondre—. Tinc la bossa a la teva cadira buida del meu costat. Ara t'hi ficaré i tu pots treure-hi el nas mentre vagis amb compte que no et vegin. En Bruno també hi és, però no en facis cap cas. Li he donat un panet per menjar i això el tindrà ocupat una estona.

Les seves mans se'm van tancar al voltant i em van traslladar de la falda a la bossa de mà.

—Hola, Bruno —vaig dir.

—És formidable aquest panet —va dir, mentre anava rosegant al fons de la bossa—. Però m'agradaria que fos amb mantega.

Vaig treure el cap per fora de la bossa. Vaig veure clarament les bruixes assegudes a les dues llargues taules del centre de la sala. Ara ja s'havia acabat la sopa, i els cambrers s'enduien els plats. La meva àvia havia encès un dels seus cigars negres pestilents i ho estava cobrint tot de fum. Tot al voltant nostre, els estiuejants d'aquest hotel de categoria anaven xerrant i cruspint-se el sopar. Aproximadament la meitat eren gent vella amb bastó, però també hi havia moltes famílies amb un pare, una mare i alguns fills. Tothom era gent benestant. Calia ser-ho si es volia estar a l'Hotel Magníficent.

—És aquella, àvia! —vaig dir d'un xiuxiueig—. Aquella és la Reina de les Bruixes!

—Ja ho sé! —va dir l'àvia al seu torn—. És aquella petita vestida de negre que seu al cap de la taula més pròxima!

—Podria matar-te! —vaig fer—. Podria matar qualsevol d'aquesta sala amb les seves guspises candents!

—Alerta! —va dir a cau d'orella la meva àvia—. El cambrer s'acosta!

Em vaig amagar fora de la vista i vaig sentir en William que deia:

—El xai rostit, senyora. I quina verdura hi vol? Pèsols o pastanagues?

—Pastanagues, per favor —va dir la meva àvia—. Però sense patates.

Vaig sentir com se servien les pastanagues. Es va fer una pausa. Tot seguit, la veu de la meva àvia va fer ben baix:

—Tot va bé. Ja se n'ha anat.

Vaig tornar a treure el cap.

—Segur que ningú no s'adonà del meu caparró que surt? —vaig dir-li.

—No —va respondre—. No crec que se n'adonin. El *meu* problema és que t'haig de parlar sense moure els llavis.

—Ho fas de primera —vaig dir jo.

—He comptat les bruixes —va dir l'àvia—. No n'hi ha pas tantes com et pensaves. No has dit a ull, que n'hi havia dues-centes, no?

—És que *semblava* que n'hi haguessin dues-centes —vaig dir.

—Jo també anava errada —va dir l'àvia—. Em pensava que hi havia moltes més bruixes que aquestes a Anglaterra.

—Quantes n'hi ha? —vaig preguntar.

—Vuitanta-quatre —va dir ella.

—N'hi *havia* vuitanta-cinc —vaig dir—. Però una l'han fregit.

En aquell moment, em va venir a la vista el senyor Jenkins, el pare d'en Bruno, que es dirigia de dret a la nostra taula.

—Compte, àvia! —vaig dir ben baix—. S'acosta el pare d'en Bruno!

El senyor Jenkins i el seu fill

El senyor Jenkins s'acosta a gambades cap a la nostra taula amb una expressió molt decidida a la cara.

—On és el seu nét? —va dir-li a la meva àvia. Parlava grosserament i se'l veia molt enfadat.

La meva àvia va adoptar l'expressió més freda, però no li va respondre.

—M'ensumo que ell i el meu fill Bruno estan maquinant alguna dolenteria —va continuar el senyor Jenkins—. En Bruno encara no s'ha presentat per sopar, això que és tota una feinada fer-li perdre un àpat!

—Haig de reconèixer que té un apetit molt sa —va dir la meva àvia.

—El que pressento és que *vostè* també hi està embolicada —va dir el senyor Jenkins—. No sé qui dintre és *vostè* ni m'importa gens, però aquesta tarda ens ha fet un número repugnant a mi i a la meva dona. Ha posat un ratolí fastigós sobre la taula. Això em fa pensar que tots tres n'estan tramant alguna. Miri, si és que sap on s'amaga en Bruno, faci el favor de dir-m'ho ara mateix.

—No els he fet cap número, jo —va dir l'àvia—. El ratolí que he intentat donar-los era el seu propi fill, en Bruno. Jo he estat amable amb *vostès*. He provat de tornar-lo al si de la seva família. I *vostès* s'han refusat a prendre'l.

—Què carai vol dir, senyora? —va cridar el senyor Jenkins—. El meu fill no és cap *ratolí*! —El bigoti negre se li movia amunt i avall

com boig quan parlava—. Vinga, dona! On és? Digui-m'ho!

La família de la taula al costat nostre havia parat de menjar i estava mirant el senyor Jenkins. La meva àvia seia i pipava tranquil·lament el seu cigar negre.

—Entenc molt bé el seu geni, senyor Jenkins —va dir—. Qualsevol altre pare de família anglès estaria tan enfadat com ho està vostè. Però a Noruega, d'on vinc jo, estem força acostumats a aquesta mena d'esdeveniments. Hem après a acceptar-los com a part de la vida quotidiana.

—Dona, vostè ha d'estar boja! —va cridar el senyor Jenkins—. On és en Bruno? Si no m'ho diu immediatament, faré venir la policia!

—En Bruno és un ratolí —va dir la meva àvia, amb la mateixa calma de sempre.

—De cap manera *no* és un ratolí! —cridava el senyor Jenkins.

—Ja ho crec que ho sóc! —va dir en Bruno, treient el cap per la bossa de mà.

El senyor Jenkins va fer un bot tres peus enlaire.

—Hola, papa —va dir en Bruno, fent un gran somriure de ratolí estúpid.

La boca del senyor Jenkins es va quedar tan oberta que li veia tots els empastats d'or dels queixals de darrera.

—No pateixis, papa —continuava en Bruno—. No està pas tan malament. Mentre el gat no m'atrapi...

—B... B... Bruno! —va balbucejar el senyor Jenkins.

—S'ha acabat anar a l'escola! —va dir en Bruno, fent un somriure de ratolí ample i estúpid—. S'han acabat els deures per casa! Viuré a l'armari de la cuina i em regalaré amb panses i mel!

—P... p... però B... B... Bruno! —balbucejava encara el senyor Jenkins—. C... com ha passat això? —El pobre home ja no tenia més vent a les veles.

—Bruixes —va dir la meva àvia—. Les bruixes ho han fet.

—No puc tenir un ratolí com a fill! —xisclava el senyor Jenkins.

—Ja l'hi té —va dir l'àvia—. Sigui amable amb ell, senyor Jenkins.

—La senyora Jenkins es tornarà boja! —va cridar el senyor Jenkins—. No els pot suportar, els ratolins!

—Doncs s'hi haurà d'acostumar —va dir l'àvia—. Espero que no tinguin gat a casa.

—En tenim! En tenim! —va cridar el senyor Jenkins—. En Topsy és l'animal favorit de la meva dona!

—Doncs ja cal que es desempalleguin d'en Topsy —va dir la meva àvia—. El seu fill és més important que el seu gat.

—I tant que ho és! —va cridar en Bruno des de dins de la bossa—. Li dius a la mama que s'ha de desempallegar d'en Topsy abans que jo torni a casa!

A hores d'ara la meitat del Menjador estava mirant el petit grup que fèiem. Ganivets, forquilles i culleres havien quedat parats i pertot arreu els caps es giraven per mirar el senyor Jenkins allí dret barbotejant i cridant. No ens podien veure ni a en Bruno ni a mi i es preguntaven a sant de què venia tot aquell aldarull.

—Per cert —va dir la meva àvia—, li agradaria saber qui li ho ha fet, això? —Tenia un somriure entremaliat a la cara i vaig conèixer que anava a posar el senyor Jenkins en destret.

—Qui? —va cridar ell—. Qui ho ha fet?

—Aquella dona d'allí —va dir l'àvia—. La petita vestida de negre al cap de la taula llarga.

—Si és de la RSPCN! —va cridar el senyor Jenkins—. N'és la Presidenta!

—No, no ho és pas —va dir la meva àvia—. És la Reina de les Bruixes de Tot el Món.

—Vol dir que ho ha fet *ella*, aquella doneta escanyolida d'allí! —va cridar el senyor Jenkins, assenyalant-la amb el dit—. Per Déu que la tiraré als tribunals! Li faré pagar car això!

—No cal pas que s'hi precipiti —va dir-li la meva àvia—. Aquesta dona té poders màgics. Podria decidir de convertir-lo *a vostè* en alguna cosa encara més ridícula que un ratolí. Qui sap si en una cuca molla.

—Convertir-me *a mi* en una *cuca molla*! —va cridar el senyor Jenkins, deixant-hi els pulmons—. M'agradaria veure-la! —Va fer mitja volta i va començar a travessar el Menjador vers la taula de la Reina de les Bruixes. La meva àvia i jo ens el vam quedar mirant. En Bruno havia saltat a la taula i també es mirava el seu pare. Pràcticament tothom al Menjador mirava el senyor Jenkins ara. Jo em vaig quedar on era, treient el cap per la bossa de la meva àvia. Vaig pensar que era més assenyat de continuar amagat.

El triomf

El senyor Jenkins no havia fet més que unes passes cap a la taula de la Reina quan un crit agut va sobresortir per damunt de tots els sorolls de la sala, i en aquell mateix moment vaig veure la Reina de les Bruixes sortir disparada a l'aire!

Ara estava dreta a la cadira, cridant encara...

Ara estava damunt de la taula, brandant els braços...

—Què carai passa, àvia?

—Espera't —em va dir l'àvia—. No et moguis i mira.

De sobte, totes les altres bruixes, més de vuitanta en total, van començar a cridar i a sortir disparades de la cadira com si els clavessin una punxa al cul. Algunes estaven dretes a la cadira, d'altres sobre la taula, i totes es bellugaven molt i brandaven els braços de la manera més extraordinària.

Aleshores, totes de cop, es van quedar parades.

Llavors van quedar-se enravenades. Cada una de les bruixes s'estava tan tibada i callada com un cadàver.

A la sala entera hi havia un silenci de mort.

—S'estan encongint, àvia! —vaig dir—. S'estan encongint tal com ho vaig fer jo!

—Ja ho sé —va dir l'àvia.

—És l'acció de la Fórmula! —vaig cridar—. Mira! A algunes ja els surt pèl a la cara! Com és que fa els efectes tan de pressa, àvia?

—Et diré per què —va dir la meva àvia—. Perquè a totes els ha tocat una sobredosi, igual que a tu. Ha fet esclatar el despertador!

Tothom de la sala s'havia posat dret ara, per veure-ho millor. La gent s'hi acostava. Començaven a ajuntar-se al voltant de les dues taules llargues. La meva àvia ens va aixecar a en Bruno i a mi per tal que no ens perdéssim res. Emocionada com estava, es va posar dreta a la cadira per veure-ho tot per damunt els caps de la multitud.

En alguns segons més, totes les bruixes havien desaparegut completament i el sobre de les dues llargues taules estava farcit de ratolins marrons.

Per tots costats del menjador hi havia dones xisclant i homes força virils amb la cara pàl·lida i cridant: «És una follia! No pot ser veritat! Toquem el dos d'aquí ara mateix!». Els cambrers atacaven la ratolinada amb cadires i ampolles de vi i tot allò que els venia a mà. Vaig veure un xef amb un llarg barret blanc que sortia corrents de la cuina brandant una paella, i un altre just darrera *seu* empunyant un ganivet de trinxar carn, i tots cridaven: «Ratolins! Ratolins! Ratolins! Hem de liquidar-los tots!». Els nens de la sala eren els únics que s'ho estaven passant realment bé. Tots semblaven saber instintivament que alguna cosa bona s'estava esdevenint allí davant seu, i aplaudien i cridaven i reien com bojos.

—És hora d'anar-se'n —va dir la meva àvia—. La feina està feta. —Va baixar de la cadira i va recollir la bossa de mà i se la va passar pel braç. Em duia a mi a la mà dreta i a en Bruno a l'esquerra.

—Bruno —va dir—, ha arribat l'hora de tornar-te al famós si de la teva família.

—La meva mare no és pas que es torni boja pels ratolins —va dir en Bruno.

—Ja ho he observat —va dir l'àvia—. Bé caldrà que s'hi acostumi, no?

No va ser difícil de trobar el senyor i la senyora Jenkins. La veu estrident de la senyora Jenkins se sentia per tota la sala.

—Herbert! —cridava—. Herbert, treu-me d'aquí! Hi ha ratolins per tot arreu! Em pujaran per les faldilles! —Tenia els braços amunt, enroscats al seu marit, i des d'allí on jo era semblava que estigués penjant pel coll.

La meva àvia s'hi va acostar i va posar en Bruno a la mà del senyor Jenkins.

—Aquí té el seu nen —va dir—. Li convé posar-se a dieta.

—Hola, papa! —va dir en Bruno—. Hola, mama!

La senyora Jenkins va xisclar encara més fort. La meva àvia, amb mi a la mà, va fer mitja volta i va sortir de la sala. Va anar directament a través del vestíbul cap a l'entrada principal de l'hotel i va sortir a l'aire lliure.

A fora feia un vespre càlid i preciós, i se sentia el trencar-se de les ones a la platja a l'altra banda mateix del carrer de l'hotel.

—Hi ha cap taxi aquí? —va dir la meva àvia a l'alt porter uniformat de color verd.

—De seguida, senyora —va dir, i es va posar dos dits a la boca i va fer un xiulet llarg i agut. El vaig mirar amb enveja. M'havia passat setmanes intentant de xiular així, però no ho havia aconseguit ni una vegada. Ara ja no ho podria aconseguir mai.

El taxi va venir. El conductor era un vellet amb bigoti negre atapeït i caigut. El bigoti li penjava pels costats de la boca com les arrels d'alguna planta.

—On la porto, senyora? —va preguntar. De cop em va veure a mi, un ratolinet, a la mà de la meva àvia com en un niu—. Ostres! —

va dir—. Què és això?

—És el meu nét —va dir la meva àvia—. Porti'ns a l'estació, per favor.

—Sempre m'han agradat els ratolins —va dir el vell taxista—. En tenia a centenars quan era un nen. Els ratolins són les bèsties que es reproduïxen més de pressa del món, ho sabia, això? De manera que si aquest és el seu nét, compto que ja tindrà uns quants *besnéts* que l'acompanyin d'aquí un parell de setmanes!

—Porti'ns a l'estació, per favor —va dir l'àvia, amb expressió forçada.

—Sí, senyora —va dir ell—. Ara mateix.

La meva àvia va entrar al darrera del taxi, s'hi va asseure i se'm va posar a la falda.

—Anem a casa? —vaig preguntar.

—Sí —va respondre'm—. Tornem a Noruega.

—Viscaaaa! —vaig cridar—. Oh, viscaaaa, viscaaaa, viscaaaa!

—He pensat que t'agradaria —va dir ella.

—Però, i el nostre equipatge?

—Què importa l'equipatge? —va dir.

El taxi circulava pels carrers de Bournemouth i era l'hora del dia en què les voreres estan abarrotades de gent en vacantes, tothom voltant sense anar enlloc i sense res per fer.

—Com te trobes, rei meu? —va dir-me la meva àvia.

—Bé —vaig dir—. De primera.

Va començar a acariciar-me el pèl del clatell amb un dit.

—Hem dut a terme una gran acció avui —va dir.

—Ha estat fabulós —vaig dir jo—. Absolutament fabulós.

El cor d'un ratolí

Era deliciós tornar a ser a Noruega, a la vella casa de la meva àvia, tan bonica. Però ara que era tan petit tot ho veia diferent, i em va costar un temps de moure-m'hi amb desimboltura. El meu era un món d'estores i potes de taules i cadires i de les petites esquerdes darrera grans mobles. Una porta tancada no es podia obrir, i res no es podia atènyer que estigués sobre una taula.

Però al cap d'uns dies la meva àvia es va començar a inventar màquines que em poguessin fer la vida una mica més fàcil. Va fer venir un fuster perquè fabriqués una sèrie d'escales llargues i estretes, i en va recolzar una a cada taula de la casa de manera que jo m'hi pogués enfilars sempre que volgués. Ella mateixa va crear un mecanisme meravellós per obrir les portes, fet de filferros i molles i corrioles, amb pesos forts penjats de cordes, i ben aviat cada porta de la casa va tenir un d'aquests mecanismes. Tot el que em calia fer era empènyer amb les potes frontals una plataforma de fusta molt petita i, abracadabra!, una molla s'estirava i un pes baixava i la porta s'obria.

Després d'això, va improvisar un sistema igualment enginyós per mitjà del qual jo podia encendre el llum sempre que entrés en una habitació de nit. No puc explicar com funcionava perquè no en sé res, d'electricitat, però hi havia un petit botó al terra de cada

habitació de la casa, vora la porta, i quan el pitjava suaument amb una pota la llum s'encenia. Quan el pitjava una segona vegada, la llum es tornava a apagar.

La meva àvia em va fer un raspall de dents minúscul, a base del palet d'un llumí al qual va enganxar trossets de cerra que havia retallat d'un dels seus raspalls del cabell.

—Ja *cal* que no se't piqui cap dent —em va dir—. No puc portar un *ratolí* al dentista jo! Es pensaria que estic boja!

—És curiós —vaig dir jo—, però d'ençà que sóc un ratolí que detesto el gust dels caramels i dels bombons. No crec que se'm piqui cap dent, doncs.

—Tot i així, et rentaràs les dents després de cada àpat —va dir la meva àvia. I així ho vaig fer.

Com a banyera em va donar una sucrera de plata, i m'hi banyava cada nit abans d'anar al llit. No deixava entrar ningú a casa, ni tan sols hi volia cap minyona o cuinera. Estàvem completament sols i ens trobàvem molt feliços l'un en companyia de l'altre.

Un dia al vespre, mentre jeia a la falda de la meva àvia vora el foc, em va dir:

—Em pregunto què li deu haver passat al petit Bruno.

—No em sorprendria que el seu pare l'hagués donat al porter perquè l'ofegui a la galleda —vaig respondre.

—Em temo que puguis encertar-ho —va dir la meva àvia—. Pobreta criatura.

Ens vam quedar callats uns quants minuts, la meva àvia acabant de pipar el seu cigar negre mentre jo m'endormiscava plàcidament en l'escalforeta.

—Et puc preguntar una cosa, àvia? —vaig dir.

—Pregunta'm el que vulguis, estimat.

—Quants anys viu un ratolí?

—Ah —va dir—. Estava esperant que me la fessis, aquesta pregunta.

Es va fer un silenci. Estava allí asseguda, fumant el cigar i mirant el foc.

—I bé —vaig dir—. Quant de temps *vivim*, nosaltres els ratolins?

—He estat llegint coses sobre ratolins —va dir—. He intentat assabentar-me de tot el possible sobre ells.

—Va, doncs, àvia. Per què no m'ho dius?

—Si de veres ho vols saber —va dir—, em temo que un ratolí no viu pas gaire temps.

—Quant de temps? —vaig preguntar.

—Bé, un ratolí *normal* només viu uns tres anys —va dir—. Però tu no ets un ratolí normal. Tu ets un ratolí-persona, i això és una qüestió molt diferent.

—Com de diferent? —vaig preguntar—. Quant de temps viu un ratolí-persona, àvia?

—Més temps —va dir ella—. Molt més temps.

—Quant de més? —vaig preguntar.

—Un ratolí-persona viu amb tota seguretat almenys tres vegades el que viu un ratolí normal —va dir la meva àvia—. Uns nou anys.

—Bé! —vaig cridar—. Fantàstic! Són les millors notícies que he tingut mai!

—Per què ho dius, això? —va preguntar, sorpresa.

—Perquè no voldria per res del món viure més anys que tu —vaig dir—. No podria suportar que algú altre es cuidés de mi.

Hi va haver un petit silenci. Tenia una manera d'acariciar-me darrera les orelles amb la punta d'un dit. Ho trobava deliciós.

—Quants anys tens *tu*, àvia? —li vaig preguntar.

—Vuitanta-sis —va dir.

—Els viuràs, vuit o nou anys més?

—Podria viure'ls —va dir—. Amb una mica de sort.

—Els has de viure —vaig dir—. Perquè aleshores seré un ratolí molt vell i tu seràs una àvia molt vella i al cap de poc ens morirem tots dos junts.

—Això seria perfecte —va dir ella.

Després d'això vaig fer una becaina. Em vaig limitar a tancar els ulls i no pensar en res i em sentia en pau amb el món.

—T'agradaria que t'expliqués una cosa molt interessant de tu mateix? —l'àvia va dir.

—Sí, per favor, àvia —vaig dir jo, sense obrir els ulls.

—Al principi no ho podia creure, però, pel que sembla, és ben veritat —va dir.

—Què és? —vaig preguntar.

—El cor d'un ratolí —va dir—, i això vol dir *el teu* cor, batega a un ritme de *cinc-centes vegades per minut!* No és impressionant?

—Això no és possible —vaig dir jo, obrint del tot els ulls.

—És tan veritat com que jo sec aquí —va dir—. És una espècie de miracle.

—Això fa gairebé nou batecs per segon! —vaig cridar, calculant-ho mentalment.

—Correcte —va dir ella—. El teu cor va tan de pressa que és impossible d'escoltar els batecs separadament. Tot el que se sent és un bronziment molt fluix.

Portava un vestit de puntes i les puntes em feien pessigolles al nas. Vaig haver de descansar el cap sobre les potes frontals.

—L'has sentit mai, *tu*, el bronziment del meu cor, àvia? —li vaig preguntar.

—Sovint —va dir—. El sento de nit quan estàs estirat molt a la vora de mi sobre el coixí.

Tots dos ens vam quedar en silenci davant del foc una llarga estona, pensant en aquestes coses meravelloses.

—Rei meu —va dir finalment—, n'estàs segur que no t'importa ser un ratolí la resta de la teva vida?

—No m'importa gens —vaig dir—. No importa qui ets o quin aspecte tens mentre hi hagi algú que t'estimi.

Som-hi, 'nem per feina!

Per sopar aquell vespre la meva àvia va menjar una truita a la francesa i una llesca de pa. Jo vaig menjar un tros de formatge de la llet d'aquelles cabres noruegues de color marró, conegut com a *gjetost*, que m'agradava amb deliri ja quan era un nen. Menjàvem davant del foc, la meva àvia a la seva butaca i jo sobre la taula amb el formatge en un platet.

—Àvia —vaig dir—, ara que ja hem eliminat la Reina de les Bruixes, totes les altres bruixes del món desapareixeran progressivament?

—Estic segura que no —va respondre.

Vaig parar de mastegar i la vaig mirar.

—*Han* de desaparèixer! —vaig cridar—. Segur que sí!

—Em temo que no —va dir ella.

—Però si ja no la tenen més a ella, com s'ho faran per obtenir tots els diners que necessiten? I qui els donarà les ordres i les animarà a les Reunions Anuals i els inventarà les fórmules màgiques?

—Quan una abella reina mor, sempre hi ha una altra reina a l'eixam a punt per ocupar el seu lloc —va dir la meva àvia—. Amb les bruixes és el mateix. Al gran Quarter General on viu la Reina de les Bruixes, sempre hi ha una altra Reina entre bastidors esperant-se per prendre la direcció si mai no passés res.

—Oh no! —vaig cridar—. Això vol dir que tot el que vam fer no va servir per res! És que no ha servit per res que em tornés un ratolí?

—Vam salvar els nens d'Anglaterra —va dir ella—. No diria pas que és res, això.

—Ja ho sé, ja ho sé! —vaig cridar jo—. Però no n'hi ha prou ni de lluny! Jo estava segur que totes les bruixes del món anirien desapareixent lentament després d'haver eliminat la seva Reina! I ara em dius que tot continuarà exactament com abans!

—Exactament com abans no —va dir la meva àvia—. Per exemple, ja no hi ha més bruixes a Anglaterra. Això ja és tot un triomf, no?

—Però, i la resta del món, què? —vaig cridar—. I Amèrica i França i Holanda i Alemanya? I Noruega què?

—No cal que pensis que m'he estat asseguda sense fer res tots aquests dies —va dir—. He dedicat molt temps de reflexió a un problema concret.

Li mirava la cara mentre deia això, i tot d'una vaig notar que un petit somriure secret se li començava a estendre entorn dels ulls i als angles de la boca.

—Per què somrius, àvia? —li vaig preguntar.

—Tinc notícies força interessants per tu —va dir.

—Quines notícies?

—T'ho conto des del començament?

—Sí, per favor —vaig dir—. M'agraden les bones notícies.

S'havia acabat la truita, i jo ja en tenia prou, de formatge. Es va eixugar els llavis amb un tovalló i va dir:

—Tan aviat com vam tornar a ser a Noruega, vaig agafar el telèfon i vaig trucar a Anglaterra.

—A qui d'Anglaterra, àvia?

—Al cap de policia de Bournemoutli, reiet. Li vaig dir que jo era el cap de tota la policia noruega i que estava interessada en els esdeveniments singulars que havien tingut lloc recentment a l'Hotel Magnificent.

—Un moment, àvia —vaig dir—. No és possible que un policia anglès es cregui que *tu* ets el cap de la policia noruega.

—Sóc molt bona, jo, a l'hora d'imitar veus d'home —va dir—. Ja ho crec, que em va creure. El policia de Bournemouth va sentir-se honorat de rebre una trucada del cap de tota la policia noruega.

—Què li vas preguntar, doncs?

—Li vaig preguntar el nom i l'adreça de la senyora que havia sojornat a l'habitació 454 de l'Hotel Magnificent, la que va desaparèixer.

—Vols dir la Reina de les Bruixes! —vaig cridar.

—Sí, estimat.

—I t'ho va donar?

—I és clar que m'ho va donar. Un policia ajuda sempre un altre policia.

—Ostres, quines penques, àvia!

—Volia la seva adreça —va dir la meva àvia.

—Però, ja *la sabia*, la seva adreça?

—Ja ho crec que sí. Van trobar el seu passaport a l'habitació i allí hi havia l'adreça. També era al registre de l'hotel. Tothom que s'està en un hotel ha d'escriure un nom i una adreça al llibre de registre.

—Però segur que la Reina de les Bruixes no va posar el seu nom i la seva adreça *reals* al registre de l'hotel —vaig dir jo.

—I per què no? —va dir l'àvia—. Ningú del món no tenia la més mínima idea de qui era excepte les altres bruixes. Anés on anés, la gent la prenia simplement per una senyora simpàtica. *Tu*, rei meu, i *només tu*, vas ser l'única persona que la va veure sense la màscara. Fins i tot al seu barri, al poble on vivia, la gent la coneixia com a una baronessa molt amable i molt rica que donava grans quantitats de diners per caritat. He estat investigant això.

Estava entusiasmat ara jo.

—I l'adreça que tens, àvia, havia de ser la del Quarter General de la Reina de les Bruixes.

—I encara ho és —va dir la meva àvia—. I ha de ser allí on, amb tota seguretat, la nova Reina de les Bruixes deu estar vivint en aquest mateix moment, amb el seu seguici especial de bruixes-ajudants.

—On és el quarter general, àvia? —vaig cridar—. Ràpid, digue'm on és!

—És un castell —va dir la meva àvia—. I el més fascinant és que en aquest castell hi haurà tots els noms i les adreces de totes les bruixes del món! Com, si no, podria dirigir la feina una Reina de les Bruixes? Com podria, si no, reunir les bruixes de diversos països per la Reunió Anual?

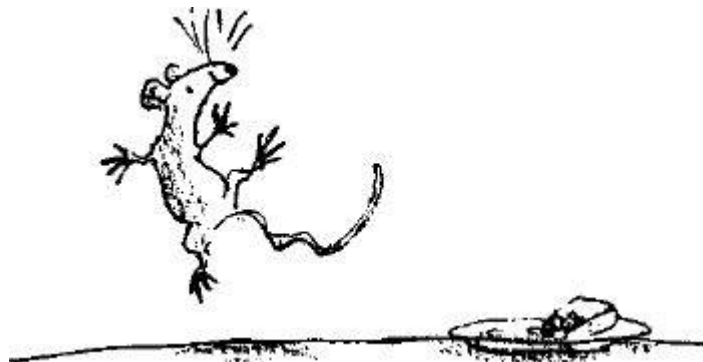
—On és el castell, àvia? —vaig cridar, impacient—. A quin país? Digue'm-ho, va!

—Endevina —va dir ella.

—Noruega! —vaig cridar.

—Encertat a la primera! —va respondre—. A dalt a les muntanyes, per sobre un poblet.

Això eren notícies apassionants. Em vaig posar a ballar una petita dansa, de l'excitació, damunt la taula. La meva àvia mateixa s'estava exaltant també, i ara es va aixecar de la cadira i va començar a anar amunt i avall per l'habitació, picant a l'estora amb el bastó.

—De manera que tenim feina a fer, tu i jo! —va cridar—. Tenim una gran tasca al davant. I gràcies a Déu que siguis un ratolí! Un ratolí pot anar a qualsevol lloc! Tot el que jo hauré de fer és deixar-te en algun lloc a prop del castell de la Reina de les Bruixes i a tu et serà molt fàcil d'entrar-hi i moure't-hi sense fer remor i mirar i escoltar del tot a gust!

—Sí! Sí! —vaig respondre—. Ningú no em veurà! Moure's en un gran castell serà bufar i fer ampolles comparat amb una cuina plena de gom a gom de cuiners i cambrers!

—T'hi podries passar *dies*, allí, si fos necessari! —va cridar la meva àvia. De pura excitació, brandava el seu bastó per tots costats, i de sobte va fer caure un gerro alt i molt bonic que va anar a petar a terra i es va esmicolar en un milió de bocins.

—Oblida-ho —va dir—. No era més que un Ming. T'hi podries passar *setmanes*, al castell, si volguessis, i elles no ho sabrien mai que hi eres! Jo llogaria una habitació al poble i tu podries sortir d'amagatotis del castell i venir a sopar amb mi cada nit, i em contaries com anava tot.

—Sí! Sí! —cridava jo—. I a dintre el castell podria tafanejar pertot arreu!

—Però la teva feina principal, naturalment —va dir la meva àvia —, consistiria a destruir cada una de les bruixes d'aquell lloc. Això sí que *seria* realment la fi de tota l'organització!

—Destruir-les *jo*? —vaig cridar—. Com ho podria fer, això?

—No t'ho imagines? —va dir ella.

—Digue'm-ho! —vaig dir.

—Amb la Fórmula! —va cridar la meva àvia—. La Fórmula 86 d'Acció Retardada Productora de Ratolins altra vegada! La faries prendre a totes les del castell posant-los-en unes gotes al menjar! Recordes la recepta, no?

—Fins a l'últim detall! —vaig respondre—. Vols dir que la fabricarem nosaltres mateixos?

—Per què no? —va cridar ella—. Si *elles* la poden fer, també nosaltres podem! Només és qüestió de saber què cal posar-hi!

—Qui s'enfilirà en aquells arbres tan alts per buscar els ous de grunyidora? —li vaig preguntar.

—Jo ho faré! —va cridar—. Ho faré jo mateixa! Està plena de vida aquesta vellota encara!

—Em sembla, àvia, que val més que la faci jo, aquesta part de la feina. Podries fer una caiguda tu.

—Això són detalls només! —va cridar la meva àvia, tornant a brandar el bastó—. No deixarem que res ens aturi!

—I què passarà després d'això? —vaig preguntar-li—. Després que la Reina de les Bruixes i tothom del castell hagin estat convertides en ratolins?

—Aleshores el castell estarà completament buit i jo vindré a trobar-t'hi i...

—Un moment! —vaig cridar—. Espera't, àvia! Acabo de tenir un mal pensament.

—Un mal pensament? —va dir ella.

—Quan la Fórmula *em* va convertir en ratolí —vaig dir—, no em vaig tornar simplement un ratolí normal qualsevol que pots caçar amb rateres. Vaig esdevenir un ratolí-persona intel·ligent capaç de parlar i de pensar que no *s'acostaria* pas a una ratera!

La meva àvia es va quedar parada. Ja sabia què venia a continuació.

—Per tant —vaig continuar—, si utilitzem la Fórmula per convertir la nova Reina de les Bruixes i totes les bruixes del castell en ratolins, tot aquell lloc quedarà farcit de bruixes-ratolins intel·ligents, molt llestes, molt dolentes, molt perilloses! Seran totes bruixes vestides de ratolí. I això —vaig afegir— pot ser més que horrible.

—Ostres, tens tota la raó! —va cridar ella—. Això no se m'havia acudit!

—I jo no podria desafiar mai un castell ple de bruixes-ratolins —vaig dir.

—Ni jo tampoc —va dir ella—. S'haurien d'eliminar totes d'un sol cop. Haurien de ser esclafades i atonyinades i tallades a trossos tal com ho van ser les de l'Hotel Magníficent.

—Jo no ho faré pas, això —vaig dir—. No podria pas. Ni tampoc crec que tu poguessis, àvia. I les rateres no servirien per res. Per cert —vaig afegir—, la Reina de les Bruixes que em va enxampar estava equivocada sobre les rateres, no?

—Sí, sí —va dir impacientment la meva àvia—. Però no m'interessa, a mi, *aquella* Reina de les Bruixes. Ja fa temps que el xef de l'hotel la va fer miques. És amb la *nova* Reina de les Bruixes que ens les hem d'heure ara, la que és a dalt al castell, i amb totes les seves ajudants. Una Reina de les Bruixes ja és prou dolenta quan va disfressada de senyora: imagina't com podria ser si fos un ratolí! Podria ficar-se arreu!

—Ja ho tinc! —vaig cridar, saltant amb un peu per l'aire—. Ja tinc la solució!

—Digue'm-la —va fer d'un crit la meva àvia.

—La solució són gats! —vaig cridar—. Portar-hi gats!

La meva àvia em va mirar de fit a fit. Tot seguit un gran somriure se li va estendre per tota la cara i va cridar:

—Fantàstic! Meravellosament fantàstic!

—Deixa anar mitja dotzena de gats al castell —vaig cridar— i mataran fins a l'últim ratolí que hi hagi en cinc minuts, per llestos que aquests siguin!

—Ets un mag! —va cridar l'àvia, començant a brandar el bastó altra vegada.

—Compte amb els gerros, àvia!

—A fer punyetes els gerros! —va cridar—. Estic tan emocionada que tant me fa si els trenco tots!

—Només una cosa —vaig dir—. T'has d'assegurar del tot que jo ja sóc fora del castell abans que hi deixis anar els gats.

—Això, t'ho prometo —va dir ella.

—Què farem després que els gats hagin matat tots els ratolins? —li vaig preguntar.

—Tornaré els gats al poble i llavors el castell serà tot nostre.

—I aleshores? —vaig dir.

—Aleshores examinarem els documents que hi hagi i en treurem els noms i les adreces de totes les bruixes d'aquest món!

—I després d'això? —vaig dir, tremolant d'emoció.

—Després d'això, rei meu, la tasca més gran de totes començarà per tu i per mi! Farem les maletes i viatjarem per tot el món! A cada país que visitem, hi buscarem les cases on viuen les bruixes! Les trobarem totes, d'una a una, i un cop trobades t'hi esmunyiràs a dins i posaràs les gotetes de la Fórmula mortal al pa, als cornflakes o a l'arròs amb llet, o a qualsevol mena de menjar que puguis trobar. Serà un triomf, estimat! Un triomf colossal, immillorable. Ho farem tot nosaltres sols, només tu i jo! Aquesta serà la nostra feina per la resta de les nostres vides!

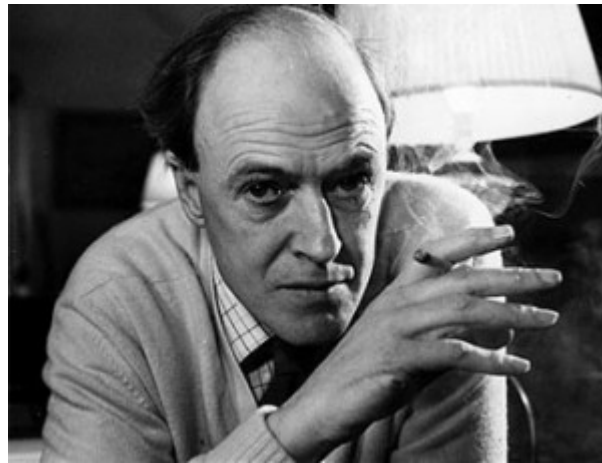
La meva àvia em va aixecar de la taula i em va fer un petó al nas.

—Oh, Déu meu, estarem ben enfeinats les pròximes setmanes i mesos i anys! —va cridar.

—Penso que sí —vaig dir jo—. Però que divertit i excitant que serà!

—Ja ho pots tornar a dir! —va cridar la meva àvia, fent-me un altre petó—. No tinc més espera per posar-m'hi!

ROALD DAHL (Llandaff, 13 de setembre de 1916 – Oxford, 23 de novembre de 1990) fou un escriptor i guionista gal·lès d'ascendència noruega. És un dels grans mestres del relat curt de la literatura anglosaxona contemporània. Per la qualitat dels seus contes ha estat comparat amb Poe, Maupassant, O'Henry o Hemingway.

Hi ha una rara unanimitat entre els crítics a considerar que són comptats els narradors de qualsevol època capaços de donar-nos uns relats breus de la profunditat i la senzillesa dels de Dahl. I pocs els autors que saben fer endinsar el lector en un món tan profundament personal, dominat de cap a cap per un humor típicament britànic, tendre i corrosiu alhora.

Entre les seves obres més cèlebres destaquen *James i el préssec gegant* (1961), *Charlie i la fàbrica de xocolata* (1964) i *Matilda* (1988) (literatura per a infants), i també la novel·la *Oncle Oswald* (1979) i els reculls de contes *Històries imprevistes* (1979) i *L'autoestopista* (2009) (literatura per a adults).